H. K. J.

Evangelisk kristileg

Sálma-bók,

til brúkunar í

kirkjum og heima-húsum.

IX. Útgáfa.

Selst óinnbundin á prentp. 1 rbd. Silf.

Reykjavík.

Prentud á kostnad prentsmidjunnar af H. Helgasyni.

1847.

Til adgætslu

vid

Messu-gjørd.

Eptir ad samhringt er til messu, eiga prestar ad láta i kór-dyrum lesa á øllum messu-døgum þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn! eg er innkominn i þetta þitt heilaga hús, ad heyra hvad þú, gud fadir, minn skapari! þú drottinn Jesú, minn frelsari! þú, verdugi heilagi andi, minn huggari! i þinu ordi vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þinum heilaga anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikuninni læra, ad bera ángur fyrir minar

syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dygdugu liferni og framferdi. Pad heyri og bænheyri gud, fyrir Jesúm Krist, amen!

Fadir vor, o. s. frv.

Strax ad þvi búnu byrjast saunguriun, og framhelst tvo fyrstu sálmana út. Þegar þeir eru á enda, snýr prestur sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med ydur!

Forsaungvari og fólkid ansar:

Og med þinum anda!

Prestur snýr sér aptur ad altari og tónar:

Látum oss bidja:

og sídan þá Collectu, sem i hvert skipti á vid, eptir handbókinni. Forsaungvari og fólkid ansar: amen!

Þá snýr prestur sér fram ad fólkinu og tónar: **Pistilinn skrifadi Postulinn** (sá sem handbókin sýnir). En sé Lectian annarstadar ad finna, enn í pistlum postulanna, hagar prestur sér þar eptir og segir: **þessi heilaga Lectía** stendur skrifud í N. N. spádómsbók, (eda) postulanna gjørningum (eda) opinb. bókinni, eda

eptir sem vel hlýdir þessu ad umbreyta: tónar hann svo **pistilinn** skírt og seint.

Eptir pistilinn skal sýngja þann sálm, sem prestur hefur hér til valid i bókinni, en ad honum búnum snýr prestur sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur!

Forsaungvari og fólkid ansar:

Og med þínum anda!

Prestur tónar svo:

Eptirfylgjandi heilagt gudspjall skrifadi gudspjallamadurinn N. N.

Forsaungvari og fólkid ansar:

Gudi sé lof og dýrd fyrir sinn gledilegan bodskap!

Sidan tónar prestur **gudspjallid** seint og greinilega til enda. Ad því búnu er súnginn sá sálmur, sem prestur hefur valid til og fundid ad hlýda uppá sitt rædu efni; vid hans lok stigur prestur i stól og heldur þar rædu sina. Á hátidum er súngid þad vers, eda sálmur, ádur enn gudspjall er lesid i prédikunar stól, sem prestur hefur þar til valid samkvæmt efni hans og timunum, en ella ekkért.

Eptir prédikun sýngist þad vers, eda sá sálmur, er prestur hefur þar-til ætlad; en eigi **børn ad skíra**, eda **konfirmera**, byrjast þá strax, sem prestur stigur úr stól, þeir sálmar, eda þau vers, sem þar eiga vid eptir þessari Sálma-bók, og fyrirmælum prests, og aflýkur hann þar eptir sérhverju af þessu. Séu nokkrir til **altaris** þann dag, er súngid versid No. 212, sídan snýr prestur sér fram og les eptirfylgjandi áminningu til þeirra, er gánga til **altaris**.

Sakir þess, mínir kærustu Krists vinir! ad þér réttilega og maklega mættud medtaka þad háleita sakrament kvøldmáltídar vors drottins, þá ber ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad þér skulud trúa og gjøra; þvi þessum ordum, sem Kristur sagdi: **þad er minn líkami, sem fyrir ydur verdur géfinn**, og **þad er mitt blód, sem fyrir ydur úthellist til fyrirgéfningar syndanna**, skulud þér fullkomlega trúa, ad svo i sannleika er; þvi Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sínum líkama og blódi i sakramentinu, eptir ordanna hljódun. Þarnæst skulud

þér og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgéfningar, þad: ad Jesús Kristur skeinkti ydur sinn líkama og blód, til innsiglis og stadfestingar uppá allra ydar synda fyrirgéfningu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjøra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: **medtakid og etid!** somuleidis: **drekkid hér af allir!** og: **gjørid þad í mína minningu!** því hann hefur géfid oss sinn líkama og blód ad eta og drekka til fyrirgéfningar syndanna, og þar med ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud þér réttprófadir og reyndir, sem postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkama og drekka hans blód, til fyrirgéfningar syndanna. Þar til géfi ydur gud himneskur fadir sins heilaga anda nád, fyrir þann sama Jesúm Krist vorn herra; og þarum viljum vér allir gud bidja af hjarta og segja:

Þegar sú áminning er útlesin, snýr prestur sér að altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

Faðir vor! þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni. Gef oss í dag vort daglegt brauð. Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldunautum. Og eigi leið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvari og fólkið ansar: amen!

Svo tekur prestur pátínuna með brauði sér í hönd, á meðan hann tónar eptirfylgjandi innsetningar-orð:

Vor herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjörði þakkir og braut það og gaf sínum lærisveinum og sagði: takið og etið! það

er minn líkami, sem fyrir ydur verdur géfinn. Gjörid þad í mína minningu.

Því næst tekur prestur kaleikinn sér í hönd, og tónar hin testamentis ordin, segjandi:

Sömuleidis eptir kvöldmáltídina tók hann kaleikinn, gjördi þakkir, gaf þeim hann og sagdi: drekkid allir hér af! þad er kaleikur hins nýja testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgéfningar syndanna. Gjörid þetta, svo opt, sem þér þad drekkid, í mína minningu.

Séu fleiri til altaris í einu, enn ad kaleikurinn ásteinktur endist þeim, leggur hann höndina, á medan hann þetta tónar, til skiptis á kaleikinn, og á þær vínflöskur, sem á altarinu standa, ellegar les sömu ord lágt upp aptur í hvert sinn braud eda vín þrýtur á pátínu eda kaleik, med sömu adferd.

Á medan prestur þar eptir útdeilir, segir hann vid sérhvern, sem sakramentid medtekur: Þetta er Jesú sannur líkami; Þetta er Jesú sannarlegt blód. Um útdeilinguna syngur söfnudurinn þá altarisgaungu sálma, sem prestur hefur fyrirlagt, þó ekki

leingra af þeim, enn versid sem ástendur, þegar útdeilingin er búin. Þar eptir skal syngja versid No. 218; ad því endudu snýr prestur sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur!

Forsaungvari og fólkid ansar:

Og med þínum anda!

Því næst snýr hann sér ad altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja!

Vér þökkum þér, drottinn, almáttugi og eilífi gud! ad þú med þessari heilsusamlegri gjöf hefur oss alla nært; vér bidjum þína miskunsemi: ad þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góda, og til vorrar sannrar trúarstyrkingar á þér, og til brennandi kærleika og elsku á medal vor innbyrdis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta sonar, Jesú Krists, vors drottins og herra.

Forsaungvari og fólkid ansar: amen!

Þegar einginn er til altaris, tónar prestur í stad þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja!

O herra guð, himneski faðir! vér þökkum þér fyrir þenna þinn föðurlegan velgjörning, að þú af þinni miklu náð og miskunsemi, hefur géfið oss þitt heilaga og sáluhjálplega orð, með hverju þú einnig hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér biðjum þig auðmjúklega: géf oss þinn heilaga anda, að vér með þakklátu hjarta mættum taka við því, og hegða oss þar eptir, og ætíð og iðuglega fara varandi í kristilegri trú og kærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verða, fyrir þinn elskulegan son, Jessúm Krist vorn drottinn, sem með þér lifir og ríkir í einíngu heilags anda, sannur guð, frá eilífð til eilífðar.

Forsaungvari og fólkið ansar: *amen!*

En um alla lánga=föstu, skal í þessarar bænar stað, á sunnu=og bæna=dögum tóna þessa bæn:

Látum oss bidja!

Vér þökkum þér, guð faðir! að þú hefur

géfid oss þinn eingétinn son Jesúm Krist, uppá það, að allir þeir, sem á hann trúa ekki fyrirfarist, heldur hafi eilíft líf. Vér þøkkum þér, Jesú Kristi! að þú hefur borið vorar syndir á þínum líkama, og með þinni pínu afmáð vorar yfirtroðslur. Vér þøkkum þér, þú verðugi heilagi andi! að þú hefur géfið oss þá trú í vor hjørtu, að vér ekkért vitum annað til sáluhjálpar, enn þann kross-festa Jesúm Krist. Géf oss, ó guð! þína náð, að vér fullkomlega trúum, að allar vorar syndir séu, fyrir Jesú pínu og dauða krapt, oss fyrirgéfnar. Upplýs oss með þínum heilaga anda, að vér, fyrir Jesú dauða daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjørtum, þángað til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa biðjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors herra.

Forsaungvari og fólkið ansar: amen!

Þá snýr prestur sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur!

Forsaungvari og fólkid ansar:

Og med þínum anda!

Sidan blessar hann yfir fólkid og tónar!

Drottinn blessi þig, og vardveiti þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér nádugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og géfi þér frid!

Forsaungvari og fólkid ansar: amen!

Þegar konfirmerad er, tónar prestur ekki þessi blessunar-ord, fyr enn konfirmatiónin er búin.

Sidan er sá útgaungu=sálmur súnginn, sem prestur hefur valid, hlýdandi uppá rædu=efni hans. Á undan Katekisatión er súngid No. 312, eda 313, og eptir Katekisatión No. 130, eda 314. Endast svo embættisgjörd med eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kórdyrum, og fadir vor:

Drottinn! eg þakka þér af öllu minu hjarta, ad þú hefur nú kénnt mér, hvad þú vilt ad eg skuli gjöra. Hjálpa mér nú, minn gud! med þínum heilaga anda, fyrir sakir Jesú

Krists, ad eg megi vardveita þitt ord i hreinu hjarta, og þar af styrkjast i trúnni, i gudrækilegu framferdi betrast, og mig þarvid i lifi og dauda hugga, amen!

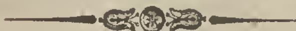
Fadir vor, o. s. frv.

Innihald sálmanna.

I. Lofgjörðar og þakklætis sálmar.

II. Bænar-sálmar.

III. Sálmar til vissra tima.

I. Lofgjørdar og þakklætis sálmar.

1. Guds vera og eginlegleikar.

Lagid: Vér trúum allir á einn gud, skapara.

Vér trúum allir á einn gud; Er hans verk himinn og jørdin; Alstríkur fadir er vor gud; Ætt hans manneskjan er ordin. Hann vill oss vort uppheldi veita, Vel ad sál' og lifi gæta; Ei lætur ólukku rata, Eingum voda megum því mæta. A hann vér setjum von og traust, Því vis hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesúm Krist, Eingetinn guds son vorn herra; A heims

frelsarann herrann Krist, Hvers dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn hann er, hafinn Hardt á kross-tré, daudur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi Upp hjá drottins hægri hendi; Þadan med krapti kémur hann, Kémur ad dæma jardríkid og sérhvern mann.

3. Vér trúum á anda heilagan, Af födur og syni sendan. Oss frædir, styrkir, huggar hann, Helga bæn til guds fær kenda. Krists um heiminn kenning' breidir, Kært til apturhvarfs menn leidir; Einnig trúna eflir rétta, Og von betra lífs enn þettá, Hvar ödlast munum fögnud, frid Og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Vér mikli gud! sé mesti prís, Vor mildi gud! vér þökkum þér; Hver er svo sem þú hár og vís? Hver svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbím hátt þitt heidra nafn, Hátt þér Serafím róma dýrd; Utvaldra líka sálna safn, Samhljómar þinni eingla hird.

3. Heilagur ertú herra klár! Heilogust vera sí-lofud, Heilagur gud um eilíf ár, Allsherjar drottinn og vor gud.

4. Lof þitt frá hæstum himna kór Hljómar um alla vída jord, Spámanna hópur hefur stór Heidrad þitt nafn med þakkargjord.

5. Postular hafa prísad þad, Og píslarvotta mergdin flest, Á daudastundu dádust ad Dásemdar verkum þínum best.

6. Þig, heilog kristnin, herra gud! Heidra um tíd og eilífd má, Þig fadir! sem ert sannur gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódan helgan anda þinn, Oss sem vid rétta heldur trú; Heidri þig jord og himininn, Hljómi lofgjord um eilífd sú.

8. O Jesú guds son eingetinn! Er lærdóm sannan kenndir oss, Ljósid og fridinn leiddir inn, Og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, Vid drottins hægri situr hond, Aptur munt skodast af oss þú, Oll þegar dæmir jardar lond.

10. Hjálp' oss, hjálp' oss, vor huggun vert, Hefur þú sjálfur keypt oss dýrt, Med ordi sannleiks æ þú sért, Obrygdult ljós, er fái' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál í senn, Síðar arf himna lát oss fá, Krýn blessun alla kristna menn Og kynið sérhvert jörðu á.

12. Svo friðinn, réttinn, sannleik, trú, Sérhver vel geymi heimsins þjóð, Allir þér þjóni æ og nú, Eindrægni haldi skynsemd góð.

13. O, mikli guð! vér þökkum þér, Þér mildi guð! vér syngjum pris, Hver svo sem þú að hátign er? Hver er, sem þú, í öllu vís?

14. Til þín, til þín, vort traust er allt, Um tíma' og eilífð svo sem nú, Heyr þú vorn sanng, bænheyr ávallt, Auga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Með sínu lagi.

Heiðnr sé guði himnum á, Og hæst lof fyrir náð sína, Allt vel tilbjó hans vitskan há, Verkin dásamleg skína; Syndugri jörð frið senda vann, Sitt hlýðið fólk æ lætur hann Sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þökkum þér, Þig tilbiðjum alleina; Vald þitt, guð faðir! eilift er, Aldrei kann það að réna; Svo er

þín magt ómæliileg, Algjört er allt hvað þér er í hug, Vel er þeim í trú þér, þéna!

3. O Jesú, guðs eingetinn son, Athvarf og líknin manna! Þú bættir allt vort andar tjón, Eymd vora virðtist kanna. Lausnari'! er dauðann leiðst á kross, Líknsamur sért þú öllum oss, Leið oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi andi, hjálpin trú, Huggarinn allra besti! Frá heimsins svikum forða þú Fólki', sem Jesús leysti Með sárum dauða' og dapri pín. Drottinn! varðveit þú kristni þín', Sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagið: Upp, uppstatt í nafni Jesú.

Um guð eg syng, því syng eg frór, Sá er vor mikli guð og herra hár; Hans heiti' er drottinn, hans verk stór, Himna gjörvallra' um vídd hans veldi gár; Alvaldur vill, Veröld hver fær sinn stað, Til verður full Með fjöri, sem hann kvað.

2. Hann býður, aptur hverfa þá, Himnar við bending' hans, sitt ekkert í; Ljós er hans skrúði; skýrt kann sjá Skepnuna', hið besta veit að velja því; Guð stjórna réð, Stóls

hans er hátign byggd, Roksamri med Rétt-
visi' og sannleiks trygd.

3. Fullríkur einn auds gnóttum af Óþverr-
anlegum, gud án upphafs einn; Gud um
eilífdir, grunnlaust haf Gæda, farsældar, lífs,
án enda, hreinn. Alvaldi gud Alheims!
hver finnst þér jafn! Hver líkist vid Dýrd
þína' og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er Og
hefur verid, allt gud! þekkir þú; Gud! þinna
vísdóms verka her, Frá eilífd augljós var
þér æ og nú, Mér ertú nær, Mig vefur um-
sjá þín, Þú verkad fær Hvíld ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig, Því
hvad fyr edur síd eg framkvæmt fæ; Hann
reynir, þekkir þig og mig, Hvert situr eda
gár, nær er hann æ; Hvert ytst hafs á, Eda
skaut himins flýr, Hans er þér hjá Hver-
vetna kraptur nýr.

6. Hann vóg allt út med vissum skamt',
Er vildi' hann skipta mér, og skrádi þar Á
sína bók, hve feingi eg framt Fjörs notid, þá
eg enn nú ekkert var; Ekkert er mitt, Alls
ekkert, drottinn minn! Allt er þad þitt, Í
og hjá mér sem finn.

7. Jafnan skal nafns þíns, drottinn! dýrd, Dásemda þinna hrós, í munni mín! Hver má þin undur út fá skýrd, Ordu og fegurd þá, þeim skært á skín; Í vídum geym, Allt sem til verda léts, Hrósar um heim Hofunds almætti mest.

8. Spegill er þinnar speki skær, Hvert minnsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá! Þér hædir, dalir, grund, sem grær! Guds hróss þér leikid ljód lifleg og há; Þín nádar-lind, Landid æ vokvar ný, Fædir mannkind Fridsemd og heillum í.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, Nákvæmri þyggjum vér af þinni hond; Skyldi' ei sú hugsan hjartalag Herra! fridstilla mitt vid efnin vond; Þín hond ad míns, Heill, gud! er lífs og hlíf, Fyrst vilja' án þíns Ferst einkis titlings líf.

10. Ef gud mitt athvarf er og skjól, Ef gud frelsari' og hlíf vill vera minn; Lífs þó umbiltist hradfært hjól, Hverki' um jord hirdi' eg par, né himininn; Umhælist þá Í transti hans vid hel, Ein hans forsjá Allt gjorir til min vel.

No. 5.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist!

Eg þá stjarna útbreiddan her, Augum sje fyrir minum, Upplyptir þánkinn allur sér, O gud! ad hástól þinum; Þin eilif magtin aldrei þreytt, Allt þetta stóra gat tilreidt, Og nær þér þóknast einnig greidt, Þitt ordid eitt Getur af eingu lif framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi drottinn minn! Drottinn lifinu yfir! A þig treysti eg æ hvert sinn, Allt blessar þú, sem lifir, Frá augnabliki fyrsta hér, Ad fékk eg lif til gæfu mér, Hver stundin min þess minning ber, Ad merkt hún er, Nýjum velgjordum, gud! af þér.

3. Lika sýna mér löndin, sjór Og loptsins hvelfing vída, Ad þinn máttur er yfrid stór, Eingu þarf eg ad kvída; Þvi aldrei mér sú þraut fær bægt, Þin bending sem ei geti lægt, Og ef vild þinni þad er þægt, Þér veitir hægt, Sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hver þjáning, sem mig hittir þá, Herra! eg til þin leita; Þvi vill og megnar hönd þin há, Hjálp og frelsi mér veita, Hvad þú ei byggir hrapa fer, Hvad þú blessar er stödugt hér; Æ! gef þvi blessun mildur mér,

Þín magt ei þver, Þitt vald á himnum há-
leitt er.

No. 6.

Lagid: Óvinnanleg borg er vor gud.

Allt skedur, gud! sem einn þú vilt, Allt verdur þér ad hlýda; Vern eingrar svo vald er gyldt, Ad vinnist gegn þér strída; Sem fisi feykir burt, Fellir, sem laufblad þurt, Dára fibldjarfa, er Dirfast mótrísa þér, Stjórn þína' ei þekkjast blída.

2. Voldugir! gefid gudi dýrd, Gætid þess hann er nærri; Vitnid þér, menn! guds magt á jørd, Mannlegri tign er hærri; Hann dapurt hressir þel, Heyrir kvein allra vel. Eg reidi' i øllu mig, O drottinn gud! á þig, Aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gløggt þú sjer, Gefur nægt þeim er snaudur; Svik né ofbeldi' ei blosfra mér, Bid eg i von ótraudur; Mikli, máttugi gud! Mig þú frelsar úr naud; Eg þínu skauti i, Óhultur jafnan bý; Þér sé lof, þøkk og heidur!

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylsn' eingin fyrir þér Mig fela mega, O gud! sem allar sjer, Upp fyr enn stiga, Hugs-

anir hér Hjartans illar og gódar; Eymdirn-
ar ásamt sjer, Opt sem þúngbærar mér, Aum-
um ofbjóda.

2. Öll veit alvitska þín Ormæddra vin-
ur! Andvörp þeim ondin mín Upp til þín
stynur; Sannfær mig, gud! Synd mig svo
aldrei blekki, Ad hugsun, ordid hvert, At-
höfn og girndir bert, Þú allar þekkir.

3. Fyrst girndir, gjordir, mál, Og gjor-
vallt þekkir, Skal mína syndin sál' Svívirda
ekki; En med varúd, Æ betri' og lastvarari,
Framgeing eg fyrir þér, Fadir! sem til mín
sjer, Í fridi' ad fari.

4. Ef bregdast allir mér, Og vid mér
stugga, Ad þú mig sjálfur sjer Samt skal
vel hugga, Og nær mannlegt Mig heyrir
ekkert eyra, Þú kannt, víst veit eg þad, Og
vilt mér gæta ad, Raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagid: Náttúran oll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ei sómir þér Sveyma um
straum lastanna; Dómarinn, sem í upphæd
er, Allar sjer gjordir manna, Öll augum
hans Eru hjartans Opin fylsni hvert sinni;

Oud saurug má Ei búa hjá Alskæru hátigninni.

2. Drottins alskygnu augum frá Enginn kann fylsuis leita, Vinds og eldinga vængjum á Þó vildi flótta þreyta; Ekki neinn þann Umflýja kann, Eingill skaparann mæta, Sem tilbjó heim, og í þeim geym Ad øllu vel nam gæta.

3. Farir þú leingst, sem felur sýn, Fjær enn himin-ljós skarta, Og þó bólfesta yrdi þín, Undirdjúps myrkrid svarta, Ei stadur sá, Þú flúdir frá, Fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, Sem gætin sjer Gjørla hvar finnast bádir.

4. Eilifi gud! þig einginn hér Umflýr glæpugur madur; Mun þad ørvænting auka mér, Eg svo deyi glatadur? O nei! þín nád, Ædra gaf ráð, Trugg svo trúin standi; Fyrir þinn son, Í fullri von, Fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, Naudstaddur vesæll madur, Eg finn og játa afbrot mín, Er fyrir þér skelkadur; Heims biltingar Mig hræda' ei par, Hjá þér ef blídu mæti; En

hirtir þú, Allt fellur nú Í grunn manns-ins dramblæti.

6. Fyr' enn uppkomu fjøll á jørd, Og flódu lækir dala, Adúr enn ljósin urdu gjørd, Og mønnum gafst ad tala, Fyr enn andar Sætt súngu þar, Sem þeim var feinginn stad-ur, Gud sá þad þú, Þar sem ert nú, Þeinkir og talar, madur!

7. Uppi býr gud med eingla her, Er þó hjá þrælum synda, Dýrd heima undir eins hann sjer, Og skuggann smákvikinda, Sem sólu hann Sjá stærstu kann, Svo litur dupt-id valla Minnst eins hvad er, Þess afdrif sjer, Eins og heimsins gjørvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæll vin! Vef þig ei bondum syndar; Aflegg hræsninnar yfir-skin, Augu mannleg sem blindar; Meina ei ad Þann megir stad, Hvar mátt einn heita, finna, Eilift í þér Ætíd þú ber Athafna vitni þinna.

9. Ending tímanna er oss nær, Adstedjar daudans nóttin, Ekkert hæli lífs frekjan fær, Flóttann þó reki óttinn; Aumur er sá Ei fyr enn þá Audmjúkur vildi sanna: Guds

augad er, Sem gjørla sjer Gáng og athafn-ir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor gud.

Allstadar vidverandi gud! Vér þig í ollu sjáum; A hátign þína' í hverjum stad Horfum í stóru' og smáu; Eins lifi' og ond' í hag, Ollu stjórnar hveru dag; Gud! þinn í gledi' og neyd, Gud! þinn í lifi' og deyd, Krapt med oss fundid fáum.

2. O dásøm heill! ad ert oss hjá, Ædri enn hugsast kynni; Ad blídt og strídt, ástgjafir frá Allt eru speki þinni; Þú vora velferd vilt, Vegsama þig er skyldt; Gløggt unnum sídar sjá, Sønn nád og speki há Var stjórn þín sérhvert sinni.

3. Géf ad eg lastvar vandi vel Verk mín og hegdun ætid; Þvi hjartans líka hulid þel, Herra! þú vel adgætir, Sú hugsan hjálpi mér Ad hlýda þér, sem ber; Hér svo mér hegda þá, Hugrór ad birtast má, Fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagid: Heidrum vér gud af hug' og sál'.

Gud! í ollu, sem eg lit ské, Med undrun þina speki' eg sje; hønd þín ádur enn heim

tilbjó, Hann sástú víst frá eilífd þó; Þín vitska gløggt hvern þánka sá, Þann feril allt skal gánga á, Afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar þad, ad þér ber prís, Þú sem ert furdanlega vís! Alheimur fagur undra stór, Allt hrópar: vitur gud er vor! Hvert strá og høfud-hár, øgn hver, Ef hugleidd er, af øllu ber, Veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, Um herrans speki, gædsku, mátt; Eg skal því, fadir! uppá þig Øruggur jafnan reida mig; Einn þú hid besta ávallt sjer, Afskamtar best, sem líkar þér, Hverjum þad veitstú hentast er.

4. Drottinn! lát speki þína þá Þrótt og huggun mér ætíd ljá; Hérvistar þá um hættan veg, Hvorki uppgéfst né mogla eg; Hvad ætti ské edur ekki um sinn Ei megnar skynja hugur minn; Verdi því, fadir! vilji þinn!

No. 11.

Med sínu lagi.

Lofid gud! Lofid hann hver, sem kann! Gjørvøll þjód, Já, gjarnan heidrid hann! Allir menn um allan heim, Ætíd hann prísi, Dýrd

allsherjar drottni þeim Dag hvern auglýsi, Af því hans Ædst miskunsemi Kyni manns Kunn er í heimi, Ei vors lands Innbúum gleymir, Fost og traust í ást á oss. Allt hvad hræra anda kann, Æ hann vegsami! Allt hvad bærist heidri hann, Og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Gud! mikill ert, þig einglá her, Otolulegur prísar, Vegsemd og dýrd æ votta þér, Veldinu guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hæstu hæd Himna, sjá! þess ber vottinn Vorsins inndæli' og skruggan skæd, Skært sólskin, dynuna, nóttin: Ad mikill ertú, drottinn!

2. Eins gódur ert, gafst einglum líf, Og oss, sem dupti klæddir, Þinn berum svip og þína hlíf Þokkum; allt hagsæld gæddir. Vor, sumar, haustid sýna lýd Sanna nád, þeim og medur Veturinn, frostin furdu stríd, Felli-bylja stormvedur, Allt lof guds kærleik kvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn Þjódirnar náir kalla, Og hristist jardar-hnötturinn,

Háreistar borgir falla, Þitt veldi eg sje, skélf, þeigi þá; Þú lýsir fridnum blída, Og sképnan gledst, því elsku sá, Sem allt má skapad hlýda, Dupti ljer drottinn lýda.

4. Hjartann ogra ógn hver þá, Istodu-litla skyldi, Obrygdula fyrst er ad sjá Um-hverfis þina mildi; Ef jardarhnott umspenna fer Eldur med vatna flódi, Min von, mitt traust skal þó á þér, Svo þrautin sist of-bjódi, Gud miskunsami' og gódi!

5. Daudinn ei bløskrar dapur mér, Né dymmir grafar skuggar; Þín gædska, sem mitt athvarf er, I allri nevd mig huggar; Or-uggan mig ad eilifd ber, Þá ad vill daud-inn fara, Oruggur sje hann, øruggt fer A fundinn mins Dómara; Mins guds og mins elskara.

No. 13.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Gódur er gud, í allri átt Af gædsku verk hans ljóma; Allt gledst sem hefur andar-drátt, Ast hans og vernd samrómar, Af ást því skapa allt hann réd, Ast gledur hann og blessar med; Pris guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud! þú baudst, jordin gróa réd Grænt i skrúd eingid klædir; Jord vora fyllt-ir frjófgun med, Fékkst oss vit hennar gædi Oss ad hagnýta, heilsu, frid Og hagsæld gafst oss, þina vid Ást og nád vort kann-ast kvædi.

3. Fodurlega lífs fram á skeid, Frá æsku þú oss leidir, heyrir vort kvein i hverskyns neyd, Henni med nád úrgreidir; Ad gud vor einskær ástin er, Eins i mótgángi fundum vér, Reynsla sú best raunum eydir.

4. Þú gafst oss krapt' ad gætum hér Geingid fram lífs á vegi; Opt þó rosudum veikir vér, Vor gud burthratt oss eigi, Af vegi skeikud vor samt spor Vel áfram greiddi fadir vor, Med ást sær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leidast, fadir! fá, Fodur-hönd vidur þina; Þinum ei víkja fótstig frá, Fúsa þér hlýdni sýna; Því þess fagnandi fá-um gád, Fodur vors bod eru', einskær nád; Oss lát þessu aldrei týna!

6. I ró vor skundar æfi-stund, Oss, drottinn! vegferd greidir; Ur grofum væran eptir blund Alla til þin heimleidir; Þá i

fögnuði' og friði vér, Faðir! um eilífð syngj-
um þér Lof, ástkæri! æru og heiður.

No. 14.

Lagið: Gleð þig guðs sonar brúð.

Þér himnar! hefjið dýrð, Að hún sé drottni skýrð, Lofið hann í upphæðum, Hrósið hans magt og gæðum! Her hans og einglar allir, Æ lofi hann gjörvallir!

2. Seig þú lof sólin kær, Og sérhver stjarnan skær, Loptið skal lof guðs frama, Líka túnglið hið sama, Hvað, sem er yfir og undir, Allar lofi hann stundir!

3. Veglegast vatna safn Víðfrægi drottins nafn, Forkunnar fagursmíður, Fullgjört er hvað hann býður, Hans niðurskipun halda Heimar um aldir alda!

4. Hann lofi landrið fríðt, Og hafsins djúpið víðt, Eldur, hagl, úði, skrugga, Ofviðri, regn, snjór, nugga, Hvað eitt guð heiðri, prísi, Hátign vors drottins lýsi!

5. Hálsar og háu fjöll Heiðri þig, drottinn! öll, Dalir, grasbúnar grundir Gjaldið prís allar stundir, Fuglar, dýr, kvikfénaður, Fjöldinn sem skríður glaður.

6. Allt fólk um allan heim, Æ syngi gudi þeim Lofgjørd, sem líf, heill greidir, Líkn veitir, meinum eydir, Føgnud, ljós, farsæld gefur, Vid fødur-hønd leidt oss hefur.

7. Allt hvad er skapad skal Med skýrt lofgjørdar tal Hans nafni heidur greida, Herrans lof vidt útbreida, Allt yfir himna alla Og jørdina gjørvalla.

8. Lofi gud allt hvad er, Og hvad sem var og skér! Hann allar heidri þjódir, Hans fyrir son, vorn bródur Jesúm, dýrd sé honum samin, Sýng lof guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds son kallar: komid til min!

Vor gud er einskær ást og nád, Æ hverrar sképnu best sær gád, Og eflir heill i heimi, Hann blessar hvern dag allt hvad er, Oss sinum børnum nád hann tjer, Og sképnu eingri gleymir.

2. Fadir! oss skópst til farsældar, Flýtur af þinnar miskunar-Lind, allt gott, allt bjargrædi; Sadning' hverri og svaladrykk, Er sjór og jørd oss borid fékk, Orlát þin gædska' oss gædir.

3. Í náđ þú minnist ætíđ vor, Af þér stjórnast vor lukkukjör, Hvort sæld eđa sorg oss greiđir; Þú ert hjá oss í allri neyđ, Oss, góđi guđ! í vorum deyđ Föđurhönd þín framleiđir.

4. Eins og fađir áminnir þú, Ódygđ ađ hata' en geyma trú, Er dygđ laun eilíf geldur; En þó vér brjótum bođorđ þín, Vorgunnarmannsins vitum pín, O guđ! ađ vægđ oss veldur.

5. Já, þú ert einskær ást og náđ, Eflir vort sanna hjálpar ráđ, Öll skal því eilífđ lýsa; Hér byrjum vér međ barna-róm, Í borg þinni međ eingla hljóm, Ást þína æ skal prísa!

No. 16.

Međ sínu lagi.

Guđi lof skal önd mín inna, Upplypti raust og hugur sér; Síst ber ađ láti' eg linna, Líkn hans, magt, speki ađ prísa hér; Sekt gaf upp glæpa minna, Guđhræddra styrkur er; Hans náđ ef hyrđi' eg sinna, Hún krapt sinn á mér tjer, Í neyđ lét fögnuđ finna, Friđ mæddu hjarta ljer; Í víst himins heimkynna Hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, Og endurlausn oss framband hann; Sem fadir alla fróma Í fridar sáttmál taka vann; Hann firrist hefndar dóma, Hirta sem fadir kann; Sér lætur miskun sóma, Sekum vidreisnar ann; Himneskri náð band hljóma, Hvar sem sinn ótta fann, Hans ást umhverfis ljómar Hvern einn rádvandan mann.

3. Blídur fadir án bræði Bresti med vorkun litur á; Eins vægja guds huggædi Grandvorum, sem hans ótti' er hjá; Veikt erum, veit hann, sædi, Vorri módur, jørd frá, Mót dandans megna ædi, minna enn visid strá; Sem fisi sveifli um svædi, Svo lifi fyrirbrá; Menn hverfa í moldar nædi, Margir seint ad því gá.

4. Drottins ónmbreytt eina, Um eilífd standa mun þó náð; Pad fá hans þjónar reyna, Peir, sem vel hafa' hans boda gád, Ástunda ætíd hreina Eflingu' í vitsku' og dád. Komid! lof gudi' ad greina! Gladir hans prísid ráð! Hann børnum likn vill beina, Pó búi' í dupti smáð; Bót fær þeim mildur meina Medur sæld himna tjáð.

5. Pris skal fagnandi færa, Fodur, syni og anda nú; Heidrist þin hátign skæra, A himni' og jordu, gud! i trú; Þeim var og er sé æra, Æ hljómi lofgjord sú! Af þeim, er anda hræra, Um eilifd gøfgist þú! Eingl-anna lofsaung læra I lifi' oss undirbú, Þig sjá, þér syngja kæra Þøkk, heillum til vor snú!

No. 17.

Lagid: Svo elskadi gud annan heim.

O gud! þér hrós og heidur ber, Mitt hjarta lofgjord færir þér, Þú stjórnar, herra! hog-um min, Hønd var yfir mér jafnan þin.

2. Neyd þá mitt-hreysi nálgadist, Vid neydar-kvein' ei daufheyrdist, Guds mér af-létti gædskan þin, Glatast lét ekki' i eymd-um min.

3. I sótt og verkjum lágt eg lá, Likna mér, gud! kallad' eg þá, Alvaldur fadir áleit mig, Aptur minn styrkur græddi sig.

4. Óvina heipt þá hug minn skar, Harm þann ángurvær gudi' eg bar, Min svo ei hefndi hjálpadi' hann, Hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Viltur þá réttum vegi frá, Vafinn mig synda neti sá, Um fødur-náð eg hrópaði' hans, Hans náð varð styrkur aumingjans.

6. Huggun sárþreyði hjartað mitt, Því huldi drottinn auðlit sitt; Hvað leingi guð! eg hrópa' á þig? Hann yfirgaf ei veikan mig.

7. Hans miskun enn mun hjálpa mér, Herrann trúr og líknsamur er, Frá illu hann mig frelsar vel, Fúst mitt til dygðar gjörir þel.

8. Rannir og neyð eg þakka þér, Þá, sem ástríkur! sendir mér; Gøfga fyrir þá gleði þig, Er gæðskan þín vyrdtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þakka þér, Þinnar trygðar, sem ástgjöf er; Þér þakka' að skópst oss allt í hag, Er þín gæðska ný sérhvern dag.

10. Fyrir þá gæðsku' eg gøfga þig, Að gafst þinn son út fyrir mig; Af øllum mætti, øllum hug', Og allri sál' eg prísa þig.

11. Guðs verk um eilífð gøfgi' hann øll, Guðs er af miskun jørðin full, Þér sé vegsemdin, heiður, hrós, Hjálpar þú fús og líknar oss.

13. Þó sé hjá oss að kvøldi kvein, Kæti' er að morgni og unan hrein, Þá reynslu-

tíminn úti er, Oss leiđir hann í dýrđ hjá sér.

13. Aldrei, mín sála! guđi gleym, Gjald lof mildasta föđur þeim, Međ ást, trú, hlýđni, heiđra hann, Herra náđugan tilbiđ þann!

No. 18.

Lagiđ: Nú biđ eg guđ! þú náđir mig.

O hvađ stór gudleg gæđska er! Góđa manns art sá ekki ber, Hvers svo er forherdt hjarta' og géđ, Hana ei kann né þakka réđ. Guđs elsku prófa' og una viđ, Ætíđ veri mitt skyldu miđ; Ei gleyma vann hans miskunmér, Minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hönd hver mig tilbjó? Míns guđs, sem mín ei þurfti þó; Hver međ lánggæđri hlífđi náđ? Hann, þess eg opt forsmáđi ráđ. Hver gaf mér sinnis hvíld og friđ? Hver andans krapta rétti viđ? Hver gaf mér þúsund gæđi' ávalt? Guđs nema hönd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjáđu bert, Það sæla líf, til hvers sköpuđ ert, Hvar þú í dýrđ um eilífđ sjer Einn guđ í veru, sem hann er, Til æru' og gleđi áttu rétt, Af

mildi guds er þad tilsett; Inngángur lífs svo opnist þér, Í dandann geinginn Jesús er.

4. Skyldi' eg þann gud ei heidra hér, Hans gædsku' ei láta skiljast mér? Skal hann hrópa, eg heyra ei, Hann leidrétta, eg segja nei? Hans vilji' og ord innskrifad er Í mitt hjarta, sem styrk því ljer, Allramest gudi unna ber, En náúnga likt sjálfum mér.

5. Þakklæti kýs hann þetta' af mér, Þad í gódgirni' eg líkist sér, Fús ef eg skyldu fylli þá, Fögur sjest mér hans líking á. Hans elska' ef lifir í mér góð, Orfar hún mig á skyldu slód; Síst gét eg fundist sak-laus hér, Synd þó ei drottni yfir mér.

6. O gud! sé fost fyrir augum mín Ætíd kærleiksfull gædska þín; Alúd dygdanna' hún orfi mér, Ad mitt liferni helgist þér; Í hörmúng sé hún huggun mín, Hún leidi mig í sæld til þín, Og endur-hressi' á efstu stund, Andláts géfi mér væran blund.

No. 19.

Lagid, Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís alvaldi gud! Öllum sín laun ákvedur; Vesæll er hver þín heilög bod Hirdu-

laus yfirtredur; Æ þess í tíma gef mér gá, Guds ad réttlætis dómar, Kvídvænir koma, Og hardir dára hitta þá, Hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, Á himnum gledi mætir; Þó dygd af eingum þekkist hér, Þrjótskur syndarinn kætist; Samt mun þín gædskan gløggvast þar Guddómlegt ljós í leidast, Allt myrkur eydast, Og kjør réttvísrar umbunar, Eins dygd sem løstum greidast.

3. Kenn þig ad elska, minn gud! mér, Og mitt líf dygdum prýda, Þín skipan speki øll því er, Og gledi þér ad hlýda. Hjartad þá mun ei hrædast mitt Þitt helgasta réttlæti, Þad kveikir kæti: Ad mér þú geymir hvossid hitt Hjá þér í dýrdar sæti.

---

2. Skopunar-verkid.

No. 20.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Hef þig, minn andi! handrid mér Hljóm byrji med lofkvæda; Vor drottinn stór frá

eilifd er! Øll jørd og himnar ræda; Já, yfir allt er herrann hár, Hann band og guddóms skipan klár Ein tilbjó allt veranda: Sól, stjørnur, himinhnatta hjørd Hann gaf, útdreift sem fis á jørd Og sandkorn sjáfarstranda.

2. Gakk hátt min saunglist! glød i fylgd Guds eingla raddar-hljóma: Gud skaparinn er gædska mild! Gélli vid þúsund róma; Gud skaparinn er eilif ást, Vid ord hans lifid streyma sást J lik øll, sem lifa kunna; Gud er sjálf elskan, gud vor, já! Geingur øflugur hródur sá Af mergd ótaldra munna.

3. Min lofgjord hærra lypti sér, Lýsi dýrd verka þinna! Gud yfir allt æ gofgum vér, Guds krapt má hver einn finna. Gódur, vis er vor gud og stór, Greinir himins og jardar kór, Hvad skapt er hann band væri; Allt' stód þá prýdi' og ordu i, Oendanlégum gudi þvi Hans øll verk heidur færi.

No. 21.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Hver má, gud! skynja hugur þig? Hver ædstum gudi likja sig, J anda veldi vidu?

Þig, drottinn yfir öllu einn, Sem ert fullkominn, helgur, hreinn, Hátt lofar heimsins smiði. Tign æðst, Ást stærst, Eilíf vísust, Verð að prísast, Vér því greiðum Lofgjörð, þakklæti þér og heiður.

2. Þú ert og varst eilífu frá, Um aldir vera munt, og sjá Ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; Þú skipar, heimar undir gá, Því þú einnsaman drottnar; Lopt há, Láð, lá, Gjörir prísa', og Gjörvallt lýsa Guðdóms megni; Drottinn vor ond því í dupti tigni!

3. Guð! þín stærð er ómælanleg, Umkringir guðdóms ljósið þig, Dauðlegum ofskært öllum; Þó er þinn kraptur öllu nær, Alheima', — er skynsemd mælt ei fær — Geym ræður þú gjörvöllum; Eins smærst Og stærst, Allt ber vottinn Um þig, drottinn! Er vér sjáum Í þínum verkum og fundið fáum.

4. O guð! hvað værum vér án þín! Vitska þín birtir undur sín Í hæðum og á jörðu; Til heilla oss, en heiðurs þér, Hönd þín stjórnar og máttug ber Sképnur í skaptri orðu; Eins blídt Og stridt, Þú áleggur, Því

vorn gloggvast Þekkir haginn, Eins i svart=nætti' og um hádaginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljóm, Hátida saung og gledi = róm, Hann allra drottna drottinn! Blóm láds, skraut himins skodid þrátt, Skodid hans speki, gædsku, mátt, Hans guddóms veldis vottinn! Skodid! Skynjid! Ydur gledjid Og tilbidjid Allra fødur, Gud fyrir krist vorn kærsta fodur.

No. 22.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid drottni hæsta lof, Hann prisa madur! áttu; Til eingla = tignar hátt þig hóf, Sá himna skóp vidáttu; Allt hvad hans veldi lif nam ljá, Lofi' hann hvad sina visu á, J fagnadar flokki einum; Syng, himinn! dyrd, lof syng þú jord! Syng skaparanum þakkar=gjord, Hvers gædsku gjorla reynum.

2. Gud, hver má samjafn heita þér? Hver likur nefnast skyldi? Allt skapad vottinn blidn ber, Allt blessar fodur = mildi. Orm og Serafim álitur, Og beggja kjor þinn visdómur Med kærleik réd ákvarda; Eg þin

mannkynd, heill hvílík mér! Hátignar þinn-ar ímynd ber, Já, eilíf á að verða.

3. O drottinn! hvílík unan góð I al-heims hríng margbrotna, Um lopt, jörð, sjó er líf og hljóð, Guðs lýsir stjórn hvervetna! Þrumu-gnýr, leyptur, elding er, Allt þinn-ar náðar vottur mér, Eg skal með hrærðum anda, Eilífi guð upphæðanna Þér, allra lind-in gæðanna, Um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Gef mér skyn að skýrt eg prísi, Skapari minn! þitt vald og krapt, Hvar með guð, þú góði' og vísi! Gjörvallan fékst heim voru skapt! Efl og styrk minn innra-mann! Að yndis heilags njóti hann, Verkin þín, mig vyrðstu' aðstoða, Vegleg meður lotning skoða.

2. Jörð og himinn-hvolfið bláa, Hæstur tilbjó kraptur þinn, I því stóra' og í því smáa, Alveldis mátt sama' eg finn, Allt í fagra orðu sett, Allt framgeingur víst og rétt, Um allt eg má með undrun ljóða, Allt sé hér hið harla góða.

3. Hvað þín fram á hverjum morgni Há-

tignarleg brunar sól, Að ljómi, gleðji, lífgi og orni Láðs vors myrkva' og kalda ból! Hvers hönd mældi hennar skeið Hringbogið um loptin breið? Að hennar slokknar ekki eldur, Aldrei skerðist, hver því veldur?

4. Loptið oss með lífi gæðir, Lífgar vort og styrkir fjör; Í regnskúrum ofan flæðir Af þess brunni frjóssemd ör; Stormaher þar hertýjast, Hér þitt dunar þrumukast, Fold sem gagnar, fold sem hræðir, Og furðu hátt, hver guð sé, ræðir.

5. Hver mið setti sjáfar æði? Sagði lindir fram brjótist! Lét votn halla hafs að flæði Hvar uppsprettu náðu fyrst? Jarðar holu iðrum í, Elds hver megni stjórnar því? Hver í fylsnum fjalla geymir Fagran málm til nota heimi?

6. Hver með laufi skóga skrýðir, Skreytir grænum blóma fold? Hver orma gleður, elur, prýðir? Upp hver lífgar dauða mold? Hver gaf sál' og sansa mér, Sem skynbragð á margt nú ber, Og til þín má þánka snúa Þú alvaldi', og á þig trúa?

7. Allt það skópstú, allt ber vottinn, Um almátt, speki' og gæðsku þín; Lífsins, föður

dýrka' og drottinn, Með dygð og trú skal
öndin mín. Já, guð, vor guð víst er stór,
Það vottar himinn, jörð og sjór, Lopt, vötn,
eldur, allt til samans, Öll veröldin segi: amen!

No. 24.

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Upp! upp! allt hvað guð hefur gjört, Hof-
mund vegsamið, prísið þann! Það minnsta' er
skóp hann mjög er stórt, Mátt hans og gæðsku
birta kann.

2. Þó kæmi saman kóngur hver, Klædd-
ur í skrúð með völdin há, Eitt grasstrá skap-
að gætu' ei hér, Guðs bending ein kann
fella þá.

3. Eingla herskarinn eins hér fann, Of-
veikan þeirra himinn-krapt, Af eingu því
að aldrei kann Eitt duptkorn minnsta' að geta
skapt.

4. Æ öll vanmáttar augljós spor, Hjá
öllum skepnum birta sig; Ó hvar má finna
orð, guð vor! Er verðuglega prísi þig?

5. Hvað fæ eg sagt, nær fjölbreytt lit
Fold að umvefja blómstur skart? Og allan

gróda' um eingi, er nýt, Eins nær og fjærri þúsund margt?

6. Hvad sæ eg sagt, nær fugla-krans Fagran samstilla heyri róm? Otal hljódfæra unnfram dans, Ondin kætist þann vidur hljóm.

7. Hvad sæ eg sagt, umhverfis mig Nær her af kvikum sképnum sje? Hvad guds frá himni' er sýnir sig Sólin upprunnin geislandi?

8. Hvad sæ eg sagt, mér furdu fær, Fagurt blikandi stjarna her, Blídt sje eg hver ein brosir skær, Sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, Hátign míns guds sem vegsama? Gud er stór, tign hans guddómleg Gøfgist og nafn, hallelúja!

10. Undirtaki med anda kór, Allar kynkvíslir veralda: Guds nafn vegsamist, gud er stór, Gudi sé dýrd, hallelúja!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gøfgi, prísi, Gud minn! þig einn ondin mín; Hver er, sem þú, sá

þinn vísi; Sannast ráð og speki þín. O! að mætti andi minn, Í öllum þínum verkum þinn Vísdóm þekkja, þekktum lýsa, Þekktan hver, sem æ má prísa!

2. Í bjortum fjarska hátt uppheingdi Hog þín speki sunnu-hvel, Með stjarnahnottum haglega teingdi Hnott vorn, ljóss svo nytum vel; Sól þar hángir eingu á, Einn þú styður, falla' ei má, Vermir, ljómar, lífgar, hressir, Ljóss þins dopur ímynd þessi.

3. Ærnum þúnga, hver svo heldur, Himinn-kroppa, jafnvigt í? Lopt þú skópst, hver veit hvað veldur, Verold líður fram i því? Mið hver sólu setja réð, Svo vísdómi' og dásemd með, Að yl og birtu senda sinni Sól veroldu' og frjófgun kynni.

4. Hver fram loptið heimti', umvefur Hér sem oss, allt bera má? Allt af því líf, hræring hefur, Hitt, sem lífs er andi hjá; Dampa saman dregst þar megn, Dogg í snýst og frjóssamt regn; Frjóssemd, blessun flytur heppna, Fram til mín og allra sképna.

5. Hver nam lopt svo laga' að géti Leyptur fædt og þrumu gný? Vinda stryk að fljótt umfeti, Fuglinn léttfær sveymi' í því?

Ad þad veri' ad eyrum hljóm, Ad til dýrdar þér vorn róm Lifgi þad, og fleyti finnim Fiskum hægt í afgrunns kymum?

6. Hver vann svo, ad hátt uppgnæfi, Hessa jord úr djúpum sjó? Vötn skamtadi hver í hæfi, Henni svo ad yrdi frjó? Hver vötn þekur? hver þau nam Hepta, kveikt þá velta fram? Hafs vid öldur háar segir: hingad æsist, leingra eigi?

7. Grundir hver í grasi vefur, Græddi skóga' á eydi-lód? Korns og víns hver gnóttir gefur, Græna' um dali fjöllum hlód? Marmara hver og málma fjöld Midt í jardar idur köld Lagdi? eldum gjár hver grefur? Gjörvallt skranti hver umvefur?

8. Gud! þín vitska bjargar, blessar, Býtir nægtum, prýdi ljer, Stydur, verndar hýrgar, hressir, Heimi líf og farsæld tjer. Guds hátign eg gladur sýng, Og guddóms vottinn allt um kríng; Guds, minn andi, laungum lýsi Og losi speki, þakki, prísi!

No. 26.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín!

Frá hreysi því, sem eg bý í, Augum eg til

þins hástóls sný, O þú ósýnilegi! Hvad stór þú ert, þad miklast mér, Margføld því alheims dásemd er; Allt verdur, er þú segir.

2. Vid bod þitt heimur hver uppris, Hvad ertú máttgur, gódur, vis! Sønn orda sú því lýsir Orøskud, hverri áfram í Allt sveymar, sem fyrst gafstú því, Allt hátign helga prísi!

3. Gud! hver kann fjarska furdu geym Fá mælt, og takmørk sjed um heim, Hvar ótal hnettir sveyma? Vaumegni hyggju manns ad slær, Megin dýptir ad horfa' í þær, Og ómælandi geyma.

4. O Gud! hvar byrja? hvar þrot fá? Hvert þíns alveldis takmørk ná? Ord, mælingu', þánka þrýtur; Þrotlausan undra þann geym má, Þar sólir sólum hærra stá, Ei veit hvar enda hlýtur.

5. Oþekktir hnettir útleidast, Otal þúsundum fjølbyggjast, Otal alveldis sæti Þau verda sérhver þá fyrir þig, Þér, mikli gud! øll hnegja sig, Þér audmjúk þjóna ætid.

6. Þér hneigir allt hvad þeinkja kann, Vid þig øll fagnar náttúran; Þér afgrunns hylur hlýdir; Þín bending lægir bylja þrá,

Bifast grundvollur heimsins má Og bresta nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign játa gløggt eg finn Gjørvallan anda vanmátt minn; Alveldis hønd eg eygi, Ein sem verk hefur algjørt sitt, A ordu, tíma' og krapt fékk hitt, Hverju sem haga megi.

8. Hønd þin fullkomleik hagkvæman, Hverri sképnu medskapa vann, Ætla fjør, edlis krapta; Allt vard ad þvi, sem vera skal; Visdóms hér sjest hid mikla val, Ædsta fékk ordu skapta.

9. O guddóms verka undrin há! O túngur! sem ei telja má, Ein er ydvart lofkvædi Algædskan; prís svo sýngur sinn, Sérhver lifs kraptur: skaparinn Er einskær elska' og gædi!

---

3. Guds forsjón.

No. 27.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Lofid drottinn lifanda! Ljúfur, sterkur og vis sem er, Kyn, honum keypt til handa!

Komum med saung hann prísum vér! Hver mun jafn Honum vera, Heilagt nafn Veldis bera! Allt lífs safn Æ dýrki þann herra!

2. Lofid drottinn lifanda! Er lét oss skína dásemd á, Býr oss heilsu til handa Og hvad sem farsæld efla má; Enn þótt neyd Á oss strídi, Old þó deyd Fyrir kvidi, Herrans greid Hjástod verndar lýdi.

3. Lofid drottinn lifanda! Ljúf drýpur blessan himnum af; Hjá oss vid størf réd standa Og styrk í allri mædu gaf. Augu manns Øll, sem kjósa, Æ sjá hans Forsjón ljósa, Borg og lands-Bygdum á sér hrósa.

3. Lofid drottinn lifanda! Sem leidir, stýrir, hagar til, Og lætur einnig standa Af illu gott, oss þrátt í vil. Himna kór, Haudrin svara: Hátign stór, Er skapara; Gjørvallt sór Guds lof ei ad spara.

5. Lofid drottinn lifanda! Lád-byggjendur med eitt samtak! Hans lofgjørd himnar vanda, Hann þyggur og vort auma kvak. Gud vor er Gud alvaldi; Gøfgum vér Hann um aldir; Hvad lífs fer, Honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid.: Ris upp, min sál! og bregd nú blundi.

O! þó eg hefdi þúsund munna, Þig ad veg-sama, drottinn minn! Min veika lofgjørd mundi' ei kunna Mikla nóg fødur-kærleik þinn, Af því þin medferd øll á mér, Undr-unarfull og dásøm er.

2. Þó feingi raust min fagur-rómud, Flogid svo vidt, sem alheims-ból; Og lypt sér upp minn lofsaungs hljómur, Léttfær ad drottins tignar stól; Hvar eingla røddin of-dauf er, Olln midur þar farnast mér.

3. Sem barn þó fái' eg fadir kvakad, Furdu léttvæg er þokkin min, Þú vilt mitt offur þó medtaka, Þóknun medur af gædsku þin, Þú veitst min orka' er veik og smá, Viljann þú einan litur á.

4. Um mig þú fødur-forsjón vefur, J fadmi þinum ugglaus bý; Til þarfra ydna þrótt mér géfur, Því nýt eg brauds af hørmum frí; Fadir! øll gledi' og farsæld min Flýtur af brunni gædsku þin.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, For-sjá þin nákvæm leiddi mig, Þin hønd mig dró frá hættum syndum, Hvatti: ad elska

dygd og þig; Þá fótur skeika mátti minn, Mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo leingi túngan sig má hræra, Saungrødd mín glød skal prísa þig, Hjartad skal þakkar-fórn þér færa, Fær medan hreist i brjósti sig; Þig, er eg hnig í daudans dal, Dýrka sídasta andvarp skal.

7. Mín glada ønd þá upp sér lyptir, Ódaudleg frjáls i himininn, Og einglum jafn eg eymdum sviptist, Enn fegur hljómar saungur minn; Ædra med himna hird eg þá O herra lof þér sýngja má!

No. 29.

Lagid: O! þú gofuglega þrenning!

Himna gud og hjartans fadir!
Heidur þinn vér sýngjum gladir.
Þúsundfaldt þøkkum vér þitt hjálprædi,
Líf, heilsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi',
Er sképnur allar nærir.
Þín voldug hønd, drottinn, verndi' oss hér!
Veit lands gróda,
Veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra ad lifa þér,

Líða og þreyja,
Loks í trú þér líka deyja.
Og útvalda,
Um aldir alda, æðst lof segja!

No. 30.

Lagið: O drottinn allsvaldandi!

Óttast, min sál aldreji! Eg þó vinalaus standi' um sinn, Og þó eg hitta eigi Orbirgð og sótt, því hugur minn Traust guð á Sífeldt setur, Særa má, Hvað sem gétur, Ort mun fá Enda hrygðar vetur.

2. Eg hræðist ei þó sjái Allrar veraldar fjörbrot hörð, Eða þó æða nái Ogn og skélfing um lopt, haf, jörð; Guð mig leidt Gétur tryggur, Grandi eydt, Best þá hyggur, Hjálp tilreidt Hann fær, nær áliggur.

3. Eg er almættis handa Agæt sképna, mitt hjartað i Sitt gaf hann orð og anda Af náð frelstum ei gleymir, því Hann best sjer, Hvað mig bætir, Hann mig ver, Neyð þá grætir, Náði mér Náð hans, hvað sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, Himininn er mitt föðurland, Til hans sér hugur

fleytir, Hvar, eptir skammvinnt mein og grand, Gledi sá Géfst mér bestu, Gædsku þá, Dásemd mestu, Set eg á Sanna traustz stadfestu.

5. Öll lidnu lífdaganna Lídan um eilífd gleymist þá, Í flokki' útvaldra manna, Eg nær helgadur birtast má, Sigur-krans, Senn í ljóma, Sælu lands, Ber med sóma, Frelsarans Fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds son er oss tilbúa fór, Eg lofa gud upphæda, Eingla hans medur saungva-kór, Alls nægd þá, Er þar gledur, Einginn má Túngu medur Greina, sá Glansi er óssjedur.

7. Min sál hér medan þreyir, Mænandi horfir, Jesú minn! Eptir þeim yndis degi, Ad sjá hátignar ljómann þinn, Eilíf þá Audnast kæti, Er eg má, Herrann mæti! Frelstur stá, Fyrir þinn' hásæti.

8. Hjá þér öll heimsins mæda Hlýtur í gledi snúast mér, Þar kann mig hrygd ei hræda, Harma-grátur afþerrdur er; Gladur því Gröf ad vendi, Guds dýrd í Hug minn sendi; Hress og frí Hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagid: Gædsku guds vér prísum.

Einn guð þér allir prísið, Og lofið drottins náð, Allt skér til góðs, auglýsið Öllum hans stjórnar-ráð; Frá vorri fæding hann, Fram oss sem faðir leiddi, Föðurlega tilreiddi Það sérhver þurfa vann.

2. Eins við oss orlát breyti Eilíf guðs ríkdóms hönd; Frið, heilsu, heill enn veiti Hún fyrir líf og önd! Þó framar þessu að Hér sína hegðun vandi, Í hlýðni trúr vel standi, Hver einn, guð géfi það!

3. Þér faðir! eilíf æra, Æðst lof og þökk sé tjeð, Og þínum syni' ástkæra, Anda guðdómsins með. Guð, sem varst, verður, ert! Blessa vort land, gef blíða Bót þeim, er rannir líða, Heill vor og hjástoð sért!

No. 32.

Lagid: Á guð alleina.

Lof, eilíf æra, Alheims stýrir sé þér! Um ást einskæra Allt skapað vitni ber; O Guð alvísi! Allt þitt framleiddi boð; Þig alls auglýsi Orða, líf, fegurð, røð, Og þig einan prísi Öll sképnan sæl og glöð!

2. Þín gæðska gleður, Gæfu' og blessun tjer, Svalar og seður, Sífeldt viðheldur mér; Eg má eins nefna, O guð, þig föður minn; Föður-ást efna Æ reyniſt þú hvert sinn; Af þér alla gefna Andarkrapta eg finn.

3. Þú hýrgar, hressir, Hugsvalar, styrkir mig, Þó lífs kjör þessi Mér þyki erfiðlig, Aldrei eymd hrjáðan Mig yfirgéfur þú, En þrautum þjáðan Þín gleður mildin trú, Að til æru' og náða Eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, Hjá mér þú jafnan ert, Hvergi horft fæ eg, Hvar þig ei sjái bert; Í hug hvarflandi Þú hulda þánka sjer, Aður minn andi Útklekur þeim í mér, Æ mitt allt ástandið Allstaðar ljóst er þér.

5. Hvort gætinn geymi Gæðskuríkt boðin þín, Eða gálaus gleymi, Því gæfa' og heill er mín, Þú grant aðgætir; Guðdóms vís-dómur þinn Mitt athvarf ætíð Er og trúr leiðtoginn; Best þinn kraptur bæti Blessaður veikleik minn!

6. Ef grandvar geymi, Guð! jafnan boð-in þín, Hérvist í heimi Heillasöm verður mín, Hættulaust héðan Heim til þín glaður fer, Lífs frest þá ljeðan Minn lætur þrjóta

hér, Fæ þig, faðir! sjeðan, Hvar farsæld eilíf er.

No. 33.

Lagið: Guði lof skal önd min inna.

Hvar byrjar herrann blíði! Hvar endar þín grunnlausa náð? Hvað er, sem ei útþýði Augnamið þitt og vísdóms ráð? Sérhvers, er líf þú lénar, Líkn þín minnist ávallt, Og hvað hans þörfum þénar Þú sjer og géfur allt, Vort traust er á þér einum, O faðir himnum á! Hlífð þín nema hamli meinum, Hvað kann að standast þá?

No. 34.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

Guð drottinn! stór þín gæðskan er, Gløggt vitni jørð og himinn ber; Henni alls ekkert mann-vit má Maklegan prís og lofgjørð tjá; Þín ofanstreymir miskun mest Og mildi hvern dag til vor best, Sem um eilífð fær eingan brest.

2. Brauð fyrir daglegt þökk sé þér, Og það gott allt, hvers nutum vér; Þökk fyrir lands vors frið og fró, Frjóssemd jarðar og afla' úr sjó. Góði faðir! þig gøfgum vér,

Þig gøfga jörð' og himni ber, Sem øllum bjørg og blessun tjer.

No. 35.

Lagið: Á guð alleina.

Guð mín ósk sína, O faðir! sendir þér, Þú veitst þörf mína, Því lífið gafstú mér, Í augsýn þinni, Opinbert gjørvallt er, Það mæðu minni Má valda' og gagni hér, Hvað mig hitta kynni, Til heilla verður mér.

2. Líf með líkama Leikur í hendi þér, Allan lífs ama Eg reyni gæfu mér; Þó mig þrant beygi, Þolleysis flý eg síð, Órór eg eigi Um alls nægt heldur bið, Þinn við skammt eg þegi, Þeim tek ánægður við.

3. Eg spyr ei hvelður, Um minna daga tal, Angrast ei heldur, Eg nær burt fara skal; Þú einn afmælir Æfitíð mína hér, Og einn farsælir Minn afgáng, heim þá fer; Hel þá holdið kælir, Hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagið: Til þín heilagi herra guð!

Hátt prísi drottinn hver einn mann, Hans lofsaung allir vandi! Frjófgun jörðunni fær-

ir hann, Frid gefur voru landi, O gud, vor gud! vér þökkum þér, Þín miskun, vor gud eilíf er, Oss fordi' hún öllu grandi.

No. 37.

Lagid: Gudi lof skal önd min inna.

Eilífi ástar fadir! Er alvaldur stjórnar himni' og jörd; Allt sem þitt ord skapadi, Allt heidrar þig med þakkargjörd; Forsjón vidfrægir þína, Fagnandi prísar þig; Skyldi' eg þá einn ei sýna Ást skaparans vid mig? O nei! önd minni' og huga Upplypti' eg, gud! til þín, Þína miskun máttuga Mikli raust þakklát mín.

2. Nærgætna nád mér tjádir, Nafn fyr enn lærdi' eg hjala þitt; Gagn mitt trúr efla gádir, Geymdir opt líf frá slisum mitt; Skammsýnn eg gjördi' ei grilla, Hvad gagnlegast mér var, Til andar og lífs heilla, Alskygna forsjónar Augad þitt æ vakandi Öll hepti meinin vond, Min geymdi vel vid grandi Guddómleg födur-hönd.

3. Eg þína, ástar fadir! Ánægdur blessun dag hvern sá; Á mér ávallt samadir, Ad eingan, sem þig treystir á, Og þér sig allan

hefur Afhent, þú skiljir við, Uppheldi gott því géfur, Gladværdir, heilsu, frið, Ástir einlægra vina, Opt fögnuð saklausan, Mér drottins milda ljenar Miskunar uppsprettan.

4. Það má ei reiknast reiði, Þó reyni böl og eymd vort géð; Oss faðir ljúfur leiðir, Likn sendir jafnan þrautum með, Alls gjørir góðan enda, Guðdóms vísdómur þinn; Ef þúngbær hrygð réð henda Og hrelldi anda minn, Þolgæði þitt orð kénndi, Þinn andi jók mér dug, Hjálpar von sálu sendi, Sem minn viðrétti hug.

5. Lífs á veðhlaupi hálu Heims þá ginningar tældu mig, Og viðnæm syndin sálu Svikið hafði á lasta stig, Svo sálar gagni' ei sætti, Sjálfum mér gleymdi' og þér; O guð! þú enn mín gættir, Ei vildir gleyma mér, Andar gagn mitt dýrt mattir, Mína samvitsku því Föðurraust fræddi, hvatti, Frelsaðist eg á ný.

6. Þakkar eg hef upp hljóminn, Hjartann til þín lypti' og önd; Æ! géf eg ávallt rómi Þér ærn og lof, að mér þín hönd Föðurleg gott allt gjørði, Guð! eg vegsama þig! Æ eg auðmjúkur virði Umsjá þína við mig;

Allt, sem þitt alvald stjórnar, Eins um himna sem láð, Fagnaðar lofsaung fórnar Föður-ást þinni' og náð!

No. 38.

Lagið: Konúng Davíð, sem kénndi.

Þér, guð! eg þakkir segi, Þín náð er furð-anlig, Er frá fæðingardegi Forsorgað hef-ur mig, Og annast eins og nú; Mig skorti fot og fóður, Þá fæddist af lifi móður, Allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, Eilífi guð! af þér, Án þín víst eg fortærist, Allur minn kraptur þver, Loptið er eignin þín, Af hverju eg dreg anda, Orka hann frá mér senda; Annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, Eins er og nóttin þín, Og allt hvað hér kann haga Heill-um sérhvers og min, Himinn, votn haf og jörð, Allt sem lífs anda hrærir, Allt vel forsorgar, nærir, Því ber þér þakkargjörð.

4. O! hvað örlátur herra Ertú við sér-hvern mann, Orða hlutanna hverra Hentug varð fyrir hann, Er sú óraskanleg; Sumt

hagar, sumt má græda, Sumt agar, allt kann fræda Og stoda einhvern veg.

5. Einginn rétt enn veit skýra Øllum tegundum frá Grænna grasa og dýra, Sem gagnast mønnum fá, Lof sé þér, drottinn dýr! Er þad skópst oss til handa, Og létst í skordum standa, Ur hverjum ekkert snýr.

6. Nyti' eg ei nádar þinnar Nákvænnu, fadir minn! Yrdi rás æfi minnar Endud sem draumurinn; Lif mitt lifir af þér; Láttu mig lof þér gjalda Og lifinn hjá þér halda, Medan eilífdin er!

No. 39.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Skyld' eg míns guds ei gøfga nafn, Gædsku hans prísa mesta; Allt vottar hluta allra safn, Ad hann vill mér hid besta; Sannlega nád hans einskær er, Sem alla tíd vidheldur mér, Vid øllum háska hlífir, Og mig forsorgar fødurlig; Forgeingur allt og tælir mig, Ást guds ein ætíd blífur.

2. Þegar frá eilífd þekkti hann Þad minni velferd hagar; Ljós, krapt, gædsku og líf eg fann Af líku hans alla daga; Hans fødur-

ást annadist mig, Adur enn lifs eg komst á stig, A minni vegferd veitir Allt sem hér vidþarf velferd min; Veltur, forgeingur allt og dvin, Ást guds ein aldrei breytist.

3. Vid elskad barn sitt breytist géd Blídlundads fødurs eigi, Þó gjálíft fái gánga sjed Gæfu þad út af vegi; Eins fæ eg reynt þitt fødur-þel Fara i øllu med mig vel, Elska, þá aga sendir, Ei hirta' i reidi' og hatur tjá; Hverfult er allt og bregdast má, Ást guds ein stødug stendur.

4. Þó tárin væti hvarma heit, Hørmúngar þegar mæda, Aga þinn ást eg vera veit, Von sú má huggun glæda; Frá þrældómsfullum synda sid, Sem eg gjálifur undi vid, Med þrautum mig vilt hrífa, Aptur til þinna ásta' á ný; Allt bregdst og þrýtur heimi i, Ást guds þó ein mun blifa.

5. Eingin heims þjáning eilifd nær, Afkomund lifs er mæda; Af þeirri vissu ønd min fær Efling og styrk þolgæda, Þá vetrar hretid þrýtur stridt, Þar eptir kémur sumar blidt, Hverfur eins hrygdin senda; Í føgnud sorg øll sidar snýst, Svipult er allt og þrýtur víst, Ást guds varir án enda.

6. Af gædsku einni géfur mér, Gud óumbreytanlegi! Eins sorg og gledi', eg fyrir þér Mig audmjúkt nidurbeygi; O fadir! géf mér anda þinn, Ad ástundi eg kostgæfinn Þér ad þókknast og hlýda, Uns reynslu tímann út hef strídt, Og andlit þitt fæ skoda blídt, Og allt bregdst annad sídast.

No. 40.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

Heimsins stýrir forsjón fasta Fyrir hverri sképnu ber. Til vþls og efa hver vill hasta? Heyrast skal ei spurt af mér: Hvadan snaudum bjørg ad berst? Bitri naud eg hvernig verst? Heiti Krists sá hyggst ad bera, Hugsjúkur má ekki vera.

2. Lífs á-hyggju, minn gud! mína Og mig eg fel í hendur þér, Ørguggur vid umsjá þína, Er eg farsæll þar og hér. Eilíf speki' er allt þitt rád, Øll þín breytni gædska' og nád; Eg ei þekki hvad best hagar, Hond þín allt til góds mér lagar.

3. Vørn um mig nær veit eg þína, Vel fyrir øllu borgid er; Óró skal mig eingin pína, Ørugg forsjón þín sem 'ver. Ovild,

hætta ekki nein Orkar mér ad vinna mein, Sjálfur daudinn síst mér grandar, Sællra guds á milli handa.

No. 41.

Lagid: Til þin heilagi herra gud!

Pvi spyr hugsýkin hvar mér sé Hønd, er atvinnu tæri? Veiti brand, klædi, hús og hlé? Hér sem eg gjørdur væri Volædis einn ad þola þrá, Pvilikt sem gud, mér vikinn frá, Fødurs ei forsjón bæri!

2. Vallanna blómstur vird fyrir þér, Vinna þau ei né spinna; Pó týnir kónga sóminn sér, Samliktur skrauti hinna; Hver óf þeim føt og lénti lit, Hvern laungum undrast mannlegt vit, Sem orkar miklu minna?

3. Ef gud skrýdir svo eitt gras-strá, Er fáir virda' og nýta, Pad í dag blómgast eingi á, A morgun færdu' ei lita; Hvert mun hann sídur sinni mynd. Sjá fyrir, og ei þér, mannkind! Naudstaddri bjørg útbýta?

4. Svo viss sem minni ondu er Eilífur sælu stadur, Og minn líkami einnig hér Upprisi forkláradur, Eins víst framfæri eg skal þá Af gudi medan lífi fá; Hann er og hér minn fadir.

5. Svo skal þá hrædsl' og efa eg Aldrei láta mig pína; Mér um næringar mældan veg Minn gud vill nád audsýna, Þad góda, sem eg girnist fá Gefur, því vill mér hjálpa sá Og velferd efla mína.

6. Oss aumа, drottinn álít nú, Aumka þig, Jesú fadir! Vorn kvída og ángist þekk-ir þú, Þá verdum burtskúfadir Af veroldinni, veit mér þá Vald þitt, forsjón og gædsku sjá, Í trú svo gjørumst gladir!

No. 42.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Mín gæfa byggd á guds nád er, Getur því brugdist eigi, Í míns skapara umsjón mér Af øllum hug því fleygi, Hans eru jørd og himininn, Hann mun sem gud og fadir minn Mér hjálpa' á hverjum degi.

2. Hann sá frá eilífd hversu stór Heppni mér duga skyldi, Líf mitt, armæda' og lukka fór Líkt sem hann skamta vildi; Hvad syrgir þú þá, sál mín kær? Sigur í øllu trúin fær, Mér sem guds sendir mildi.

3. Hann veit þørf mína' og hefur rád, Úr henni líka' ad bæta, Fyr enn eg beiddi

fann eg náð, Og fekk hans visdóms gæta; Forsorgar mig sá faðir hér, Framvegis hulin guðs á mér Velþóknan verði mæta!

4. Hvert mun sú stóra heppni manns, Hérvistar jöfn á dögum, Betri enn mæðu hlutdeild hans, Hverri þó yfir kløgum? Andlát guðs-barna endar neyð, Eptir þessum vegsemdin beið, Með allskyns heilla högum.

5. Hvað oss farsælir heimi í, Og helst má gæfu kalla, Gefa mun drottinn gnægð af því, Glis heims og sæld gjörvalla Sálunni gæfa eingin er, En góð samvitska léttir þér Ok hvert, sem á vill falla.

6. Hvað er veraldar heiður stór Hennar skammvinnur sonum? Hvað er andstreymis ólgu-sjór, Opt lægður fyr enn vonum? Fulltreystið drottni allir enn, Annast guðhrædda vill hann menn, Líku veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagið: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Sál mín! hvað geingur svo að þér? Sút og kvíða því vekja fer Örbirgð er ama kann? Minnstu guð þér ætíð ann, Orð hans stunda, reið þig á hann.

2. Mikill hann æ og alvís er, Allt hvad hann skóp ljóst vitni ber Um fødur forsjón þá, Er mannskepnum likn vill ljá, Lita vorar þarfirnar á.

3. Hvers vid andvørpun hann kvad nei? Hver af þeim góda leiddist ei, Sem fadir barn sitt ber? Af honum þyggjum ójafnt vér, Allir þó hvad gagnlegast er.

4. Riki, máttur og mildin þín, Minn gud! sem heyrir andvørp min, Er søm og ádur, því Hún kynslód frá kyni ný Kroptug skín øllum heiminum í.

5. Rikur þó treysti rikdóm á, J riki daudra gista má, Riki guds kaupa' ei kann. Elska mig, fadir! fátækan, Fadmi gullid hver sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædri er Enn gull og eigur metast hér, Þin blessan þess er manns Yndi, heill og audur hans, Einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilift ord, Er þessa huggun gaf á jørd, Þér, Jesú! þøkkum vér, Efli þad oss ætid hér, Umsjón guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltú svo kveina' og klaga Kjor út-skipt þér, sála mín; Því med sorgum svo þig naga? Sjá, þinn gud vill heillir þín; Eg í gudi gladur er, Gud! mín sál fulltreyst-ir þér, Ollu' er reyni' eg viltú venda Til vegsamlegs og farsæls enda.

Hann mig aldrei yfirgéfur Á hormínga vondu tíd; Allt því, fadir! athvarf hefur Ond mín til þín fyr og síd; Hver ógn sem ad hondum ber, Hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar fæ eg skoda Frelsi' og líkn í ollum voda.

3. Hverja neyd, sem hlýt eg lída, Hann vill aldrei gleyma mér, Af því mun eg eingu kvída, Ef misskiptir lukkan sér; Stund þá reynslu úti er, Aptur líkn hann sendir mér; Heims því orkar ekki' ad farga Ossi' og slægd, þá gud vill bjarga.

4. Ovina her ef ad mér drífur, Trugg er þó gud mín borg, Umsjá hans mér ætíd hlífir, Allri frelsar mig af sorg, Já, þó gjorvoll móti mér Magt og voldin fylki sér, Ekkért gégn mér orku nýtur, Allt guds vilja lúta hlýtur.

5. I Jesú nafni eg læt mér lynda Lán sem drottinn skiptir mér, Blídt hvert edur bágt vill senda, Til blessunar þad ávallt er, I sorg og gledi sýnir hann Sig ástvininn trúfastan; Einginn vard sá enn til smánar, A hans hjálp er stødugt vonar.

6. Vil eg, gud! á vald þitt géfa Veikan mig og gjorvallt rád; Lát mig heldur aldrei efa Ast margreynda þína' og nád; Hvad sem gud minn! þókknast þér, Pad er víst allt heilnæmt mér; Forsjón vís, eg vid þad kannast, Vill mig fødurlega annast.

No. 45.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Aldrei, min sál! ørvæntú hér, Pó yfirdynji þrautir, Guds forsjón mild ei gleymir mér, Pó gángi' eg þyrni-brautir. Pér greidist vegsemd ætt frá ætt, Alheims verndarinn gódi! Alla líku fyrir æ ágætt Øll jørdin lof þér bjódi; Ansi þvi himnar hljódi!

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Upp! ad samsýngja eingla róm: Æra sé gudi á hædum! Frelsud jørd med fagnadar hljóm Færi pris í lofkvædum, Þvi Jesús, lif sem lét á kross, Lif og sáluhjálp færdi oss, Heims follnu ættum øllum; Flýi sorg, ótti, flýi þrá, Þvi fékk hans vegna þókknun á Gud vor þjódum gjørvøllum.

2. Dómarinn vard vor vinur, þvi Vor ótti' í gledi breytist; O hvilík heill, nær himni í Honum pris af oss veitist! Þú, hvers fæding oss blessun bar, Og blessadur daudi einnig var, Hátignar himins vída Asamt fødurnum átt nú ráð, Æ minnstu vor í likn og náð, Jesú! lausnarinn lýda.

No. 47.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Gud leit allt hvad hann gjørdi, sjá! Gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, Gædsku, magt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med Ollu skøp-udn fjør og lif; Styrk, føgnud', nægtum fylla réd Forsjón vis, máttug, góð, eilif.

3. Um alla himna hvellur kór, Hátt þá einglanna lofgjörd kvad; Vald drottins mildi' og vitska er stór, Verkid skøpunar birtir þad.

4. A manninum hér mátti sjá Mest af øllu guds dásemd þó, Hans eigin mynd bar sjálfur sá, I sál heilagri vitska bjó!

5. En þessi skepna', er allt fekk gott, I reynslu veik þó falla vann; Synd, eymd og dauda sjáum vott Sorglegan um breiskleika þann.

6. Lof sé þér, gud! sem líknsemd í Leitst til veraldar ofan þá, Med Jesú hlaut hún heill á ný, Hann þegar birtist jordu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og rád, Hing-ad kom guds ád boda frid, Leid svo þolgód-ur hrygd og hád, Hlýdinn til dauda fødurinn vid.

8. Nú syngur eingla helgur her Hátt lof, vor gud er stór og vis! Já allir frelstir ját-um vér: Jesú, um eilifd sé þér pris!

No. 48.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

I nafni Jesú athøfn má Øll vor stofnast

á jordu; Gagn og heidur ef efla á, Ei tjóni ad valda hordu. Allt sem þannig uppbyrjad er, Allt til góds horfa reynum vér, Og heilla takmark hljóta: Gud einn ad prísi verk øll vor, Velferdar til hvert gaungum spor, A ondu' og lífi ad njóta.

2. Í nafni Jesú, eins og band Oss Jesús, vér ákøllum Vonhranstir drottins nafn í naud, Nád prísum guds á øllum. Hvad hann skipadi strax svo stód, Sterkur, vís, mildur vor er gud, Honum jord, himnar hlýda. Allt vel því heppnast mønnum má, Miskunsemd hans sem treysta á Og fødur forsjón blída.

3. Í nafni Jesú ondumst vér, Í nafni hans hér þreyjum, Hans ord í lífi ljós vort er, Lind huggunar þá deyjum. Af grøf oss vekja vill med raust Voldugri, þar á setjum traust, Hjá sér til lífs innleida. Med eingla-roddu þér skal þá, Þinn, Jesú! lýdur himnum á Lof endurleystur greida.

No. 49.

Lagid: Þann heilaga kross vor herra bar.

Einum gudi sé æra' og dýrd, Er sinn son

sendi hingað á jörð; Hann stýri' og stjórni' oss öllum saman, Svo vér hann óttumst og elskum Amen!

No. 50.

Lagið: Á þig alleina Jesú Krist!

Á þig, ó herra Jesú Krist'! Eg set von mína' í heimi; Þú elskar mig, það á eg víst, Orð þín veit mér eg geymi. Af himni til vor ofan stést, Og kénndir, leiðst, huggaðir best, Blíð trygð þín eymda bætti kíf, Blessaðri hlíf Þinni því fel eg önd og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn Angist og hugar pínu, Voladra þú ert vinurinn, Veit svölun hjarta mínu! Mín sála traust þig setur á, Mig synda leystir böli frá, En heimsins slægðum varar við, Mér veitir lið, Í freistni' og géfur andar-frið.

3. Efl mig, lausnari! ætíð þér Til æru lífið vanda, Ástverk það muna' og mikla hér, Að mig leystir þér til handa; Fúslega, Jesú! feta þinn Feril, náúngann elska minn, Uns skipun fæ eg skiljast við Skamtað lífs mið, Eilífa sæln erfi' og frið.

4. Heiðrum því guð á himna-trón, Hæstan föður alls góða, Og Jesúm Krist hans

sæla son, Sem leiddi oss úr voda; Helgan anda, sem huggar ond, Hord villumyrkra leysir bond, En trúar gladt upptendrar ljós, Til þess ad oss Audnast á himnum ædra hnoss.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bølid.

Oss géf, Jesú! ollum, Ad frá þér ei føllum, Frid svo fáum vér; Þú gafst frelsid þida, Þeim frá dróma strida, Synd i setti' oss hér. Holdsins magt, Heimsins pragt, Ei skal binda Oss i syndum, Allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds son kallar: komid til min!

Allt á, sá Jesúm ástvin á, Audveldlega kann skilja sá Vid heim og heimsins gædi; Hver Jesúm ástvin á, þess géd, Anægt sins guds rádstøfun med, Huggun fann, hrygd þó mædi.

2. Hver Jesúm ástvin á, sá kann, Ohult lifa, ei hrædist hann Fors heims né flærdar snorur; Ef syndin skélfir sáln min, Og synda straff, mig, Jesú! þin Vernd trúføst ver óførum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, Þá er eg bættur sérhvers meins, I neyd og deyd ei efast, Öruggur stend í allri neyd, Og geing fagnandi móti deyd; Allt bol þú einn fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O gud! þá heimar hrapa' í grunn, Hefur upp kvøl og dóms ógunn, Frek ódygd fer veinandi. Huggladur eg vid heima fall Þig herra Jesú! skoda skal, Lausnara minn lifandi. Æ hér, Unn mér Þér ad hlýda, Þá ei kvída Þarf vid dómi, Fagnandi sýng eg: Sæll hann komi.

No. 54.

Lagid: Nú kom heidinna hjálpar rád.

Jeg gledst af því eg Jesúm á, Hvad jafnást má vid gledi þá? Hún í raunum hugsvalar hér, Hagsæld velgeingnis eykur mér.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg veit hann pindist krossi á Mín vegna, hans ef held eg bod Hlíf er gud min og ørugg stod.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg stendst því heimsins svikrád flá, Fors heims

ei unnid fær mér svig, Fullhuga gjörir Jes-
ús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg vil sál' mína hvetja þá, Ad þreyta fús hinn þraungva stig, Því hann ei yfirgefur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jafnvel ei daudann skélfist sjá, Hann því vidbúinn hittir mig; Heimför mín verdur fridsamlig.

6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg mun til hans í hædir ná, Þar hann er, vera honum med, Í himna sælu fá hann sjed.

7. Já, eg gledst í þér, Jesú minn! Jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; Mín gledi, lífgjöf góð ertú; Gøfgan mín hljómi', um eilífd sú!

No. 55.

Lagid: Koníng Davíd sem kenndi.

Son guds ertú med sanni, Sonur guds Jesú minn! Son guds syndugum manni Sonar arf skeinktir þinn, Son guds einn eingetinn. Syni guds sýngi gladur Sérhver lifandi madur Heidur í hvert eitt sinn!

5. Jesú fæding.

No. 56.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Med gledi-raust og helgum hljóm, Þig herra Jesú Kristi! Heidri fagnandi' og hvellum róm Hópur þinn endurleysti! Ur himna dýrd þú ofan stést A jord til vor, því súnginn best Sé þinu nafni sóminn! Þad von og fognud gódan gaf, Gjorvallt mannkynid syndum af Ad frelsa ertú kominn.

2. Sannleiksins gud þig sendi oss; I svortum myrkra ranni Vitskunnar gladt geisladi ljós, Þú gjørdir sollnum manni Blídur kénna ad þekkja þann, Þig er oss sendi frelsarann, Heiminn vid hann forlíka, Dygd heilog kénning heimtar þín, Héidur því sýngi túngan mín Þér fyrir nád þvílíka.

3. Einskærust dygd var allt þitt líf, En þínn, Jesú! gédi, Oss ad bjarga og eymda kíf Ad aumka, sonn var gledi; Ohuggadan þú eingan létst, Ollum því líkna vannstú best, Fótsporum fylgdu þínum, Sorga léttir og nádar nægd, Nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd Veittir þú veikra pínum.

4. Þíns föðurs vilja framkvæmd með Fullnustu gjørðir hlýðinn; Bót og frelsi er fyrir skéð Fráhorfna Adams lýðinn; Syndanna þúngu sektum frá Eg síðan kvittum vænta má, Að sigraðir dapran dauða; Hátignar því á himnum er Hnoss eilíft geymt og búið mér, Frelstum af fári nauða.

5. Með gleði raust og helgum hljóm, Þig herra Jesú Kristi! Heiðri fagnandi' og hvellum róm Hópur þinn endurleysti! Í himna dýrð upp aptur stést Af jörð, en oss þín náðin best Yfirgéfur aldreji; Honum, sem vald og heiður ber, Hallelúja! lofsýngjum vér, Öll kné sig auðmjúk hnegi!

No. 57.

Með sínu lagi.

Mildi Jesú! sem manndóm tókst Í Maríu jómfrúr kviði, Þar með heill og hjálpræði jókst Hverjum sem á þig trydi; Þú sást vora' eymd og andartjón, Öllum var búin skömm og smán, Angistar kvöl og kvíði.

2. Yfir oss virðtist aumka þig, Ei kunnir það umlíða, Að villu geingjum áfram stig, Ei vildum guði hlýða; Af himnum komst í

heim til vor, Hófst oss því lausu og fridur stór, Fyrir þinn dýrstan dauda.

3. Og þú hefur oss øllum sagt, A þig skyldum vér treysta; Offur þitt, hlýdni, ást og magt, Af syndum hefur oss leysta, Eflaust því setjum á þig trú, Allt þad gott, sem oss lofadir þú, Aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kær þú ordinn ert, Ætíd vilt hjá oss byggja, Vernd og adstod oss veitir bert, Vér viljum hjálp þína þyggja. Þad er oss gagn og gledi stór, Guds son ordinn er bródir vor; Hvad má oss sídan hryggja?

5. Heidrum og lofum herrann vorn, Hann einn oss endurleysti; Vér erum med þér blessnd børn, Bródir vor Jesú Kristi! Gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þøkkum hans ást og trú, Líknsaman sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelstumst vér, Fagnadar syngjum hljómi: Frelsarinn i heim fæddur er, Þann fognnd verold rómi! Jord syndug himins fékk nú frid, Fullsæla eilífd gledst

því við, Jesús þá von oss veitir; Vort líf nú reiknast reynslustand, Rétta himininn föð-urland; Upp þángað allir leiti!

No. 59.

Lagið: Rís upp, mín sál! að nýu nú.

Upp! upp! á herrans hátíð nú, Og hátíð-lega þig tilbú, Að guðs auðmjúkur lýsa! Kærleika með, Kann þakklátt geð, Kærleik-ans guð að prísa.

2. Segðu með bljúgu sinni fyrst: Svo elskaði mannkynið víst Guð vor, að son út-sendi. O, gæðsku hnoss! Guð elskar oss, Geymir með föður hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, Vort hold og mynd sig tók uppá, Stoddunn í stórum voða, Guðs vitsku, ráð, Gæðsku og náð, Gaf oss þar með að skoða.

4. Hann er þín heill! tak hlutdeild þú, Hennar með sannri bót og trú, Í hans nafni' á hverjum degi, Ei dýrkar hann, Sá hrópa vann: Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þakklátur iðka mig, Að sýna rétta trú á þig, Hughreysta, hjálpa, seðja,

Hjørtu guðhrædd, Af ángri mædd, Í þinn nafni gleðja.

6. Ráð! kraptur! hetja! allt af þér, Er það himinn og jørðin ber, Það allt þér þakkir seigi, Øll kristin þjóð, Þig prísi glød; Þér øll kné þakklát hnegi!

7. Vegsamið guð! hann hjálpar fús; Huggun náðþyrstum er Jesús. Allir hans endurleystir! Hátt prísið hann, Vorn hjálpar-mann, Hans miskun glaðir treystið.

No. 60.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín!

Upp! gleðjist allir, gleðjist nú! Gleði uppfylli brjóst vor sú, Guðs ást vorn føgnuð glæði! Því Jesús, heill vor, hann er nær, Hans ást á oss hún er frábær, Hann vorn holdi klæðist.

2. Burt sorg! ei meir vor hjørtu hrell, Himnesk kæti þau upp nú fyll, Að Jesú fagnað fáum, Með auðmýkt, bæn, þøkk, ást og trú, Eilíf hugguuin vor er sú, Sem af hans náð vér náum.

3. Þinn friður, guð! sem æðri er, Enn allt hvað þekkjum, skynjum vér, Vor hjørtu'

og hugskot geymi Í Jesú þekking', uns hjá þér, Eilífrar gledi höldum vér Hátíd i betra heimi!

No. 61.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

Dýrd sé gudi' í hæstum hædum! Himinn sýngur fögrum hljóm, Mannkyn hrært i innstu ædum, Undir tak med lofsaungs róm! Allt guds speki, miskun, mátt, Mikli, gøfgi, prísi hátt! Dýrd sé gudi' í hæstum hædum! Hrósi jørd hans ástar gædum.

2. Ef þú ekki undrast, madur! Og ástar drottins vermist il, Né audmjúkur gjørist gladur, Guds svo elsku finnur til; Hversu máttu' hans mildi þá, Maklegt þakkar offur tjá, Og med eingla lofsaung lýsa Líkn vors drottins, þakka, prísa?

3. Dýrd, allsherjar drottinn! þína, Í dupti flatur eg tilbid; Ást þína og eymdir mínar Audmjúkur eg kannast vid; Hvad var eg? þú miskun mér, Minn gud! gafst, fráhorfnum þér, Eigi syni þyrmdir þínum, Ad frísir mig frá andar pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, Ad eg sé þeim hrærdur af Undrum nádar, allt þá

prísi Ást, er son þinn heimi gaf, Sú í hlýðni helgi mig, Hans svo feti' eg dygða stig! Lof, tilbeiðsla' og þökkin þíða, Þessi sé mín hér og síðar!

5. Dýrð sé guði' í hæstum hæðum, Hver sinn son gaf follnum mér! Mannkyn hrært í innstu "æðum Aldrei gleym því veitti' hann þér! Almátt, speki' og elsku þá, Allt mitt líf víðfrægja má, Uns eg guði' á himna hæðum Hef upp lof með eingla kvæðum.

No. 62.

Lagið: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsýngi eingla=hirð, Í upphæðum sé guði dýrð, Sem nú lét jörðu fallna fá Frið, hefur mönnum þóknun á.

No. 63.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Gleðji sig gjörvöll jörð Í guði sínum! Fagna guðs friðkeypt hjörð Frelsara þínum! Hvers fæðing þér Full náð himnesk bodast; Þygg, tilbið, þakka í trú Þessa guðs ástgjöf nú, Skyldu þín skoða.

2. Sem fánginn frelsi gleðst, Þann fjötur

reira, Leystur til lífs þá kvedst, Lausn fær ad heyra; Eins fagna þú Frelsi og lífgjöf dýrri! Gud synd uppgéfur þér, Gud þig umvefur hér Nád födurs nýrri.

3. Sá fæddist, fús sem leid Forsmán, bönd, pínu, Frásnúid fólk med deyd Frelsadi sínum, Honum lofgjörd Hans kristni vanda ætti; Hann færdi oss frid vid gud, Frid vid vor hjörtu med, Því brot vor bætti.

4. Sýng, leik med hjarta' og hug Hans prís, og fagna, Um hans stór alvöldug Ast-verk ei þagna, Þín hegdan öll Hans þjón þig æ auglýsi; Síst heimur hold' og blód, Þér haldi' á glæpa slód, Helg hlýdni' hann prísi.

5. Hvert gagn þræl þrjótskum telst Ad þyggja frelsi, Ódæll ef aptur selst Anandar helsi? Hvad notar þér, Nád fyrir Krist ad þyggur, Ef saungmum enn nú blind Yfir þér drottnar synd, Og í löstum liggur.

6. Fulltreyst hans fridargjörd, En fjötr-um lasta, Fyrir hans efldur ord, Öllum burtkasta, Sá ok hans ber, Ok sinna synda-brýtur, Harmar og hatar brot, Helgadur ei-líf not Hans frelsis hlýtur.

No. 64.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Kristnir menn! umfram allar tíðir, Er þessi tíð oss gleðileg. Hverfi ángistar kvein og kvíði! Hver Kristinn elskar gleðji sig. Hann best sem manna bætti ráð, Borinn er nú af föðurs náð.

2. Vort hjálpráð guðs son vera fýsti, Til vor ofan af himnum sté, Með hegðun oss og lærdóm lýsti; Leið píslarvættis dauða' á tré; Hann uppreis og til himna sté, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari'! ástverkum frægstu þínum, Með fégins rómi lýsum vér; En veit oss styrk, svo alúð sýnum Í dygð og trú til heiðurs þér; Í útvaldra flokki' um eilífð þá, Æðst lof þér sýngjum himnum á.

No. 65.

Lagið: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Föllum nú til fóta Krists, Sem fæddist oss til lausnar vist; Fékk oss á himnum frið og vist; Sýngi hans hjörð Honum lof og dýrð og þakkargjörð!

No. 66.

Lagid: Ris upp, min sál! og bregd nú blundi.

Í heim til vor frelsarinn fæddist! Fagni hans endurleysta hjord! Straff hins alvalda', er hold allt hræddist, Horfid er, fridi lýst á jord; Guds sonar frelsi gledjumst í, Gud er vor fadir uppá ný.

2. Oss! sem ad rettinn barna brutum, Brast adgáng ad hans ást og nád; En sekta gjoldin óttast hlutum, Eilif, því bod guds hofdum smád; Oss nú frelsarinn fæddur er, Frid, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp! upp! min sál! þygg ástgjof þessa, Audmjúk, fagnandi tilbid hann; „Ordid vard hold,“ ad bjarga og blessa Barn sitt lét gud oss fædast mann; Vikna mitt hjarta vid þá nád, Voldugur gud þér hefur tjád.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefur Frelsad og keypt til eignar sér; Hann lyst og krapt til góds því gefur, Gæt vel! finnur þú slikt hjá þér? Blómga med dygdum breytni þín, Blessad hans dæmi af þeim skin!

5. Af því fagna ad er nú fæddur Endurlausnarinn syndarans; Þó veikur sért, samt vertu' óhræddur, Vel mun þig styrkja kraptur

hans! Guds sonar frelsi gled þig i, Gud er þinn fadir uppá ný.

No. 67.

Lagid: Gud miskuni nú ollum oss.

I trú undrandi' eg tilbid þá Trúfesti' og speki þína, Er fær, ó gud! min sál ad sjá, Vid sonar þíns holdgun skína; Þín loford hafa eids krapt oll, Eingin hindran þau tefur, O! hvad þín speki furdufull Og forsjón allt umvefur, Takmarkad hvad eitt hefur.

2. Jeg má víknadur játa þad: Jeg hef reynt forsjá þína, Gud! þitt auga mér gætti ad, Um gjorvalla æfi mína. Hver leiddi mig í lífid inn? Lét víss kjor opin standa, Hvar ótal gæda gnótt eg finn? Hver greiddi mér til handa Veg gégnum margan vanda?

3. Fadir! trúfesti' og forsjá þín, Framar eg vid þad kannast; Fyr enn eg til var minntist min, Mig hefur sídan annast; Mér valdi bædi stund og stad, Og stand, er hentast væri; Min gledi sé ígrunda þad, Gud! svo þér þakkir færi Af allri ond, sem bæri.

4. Þín trygd og speki' er skært mér skín, Þá skoda' eg kjor þíns sonar, Sé einka hlífd

og adstod mín, Akkéri minnar vonar; Þín forsjón vís, er hélt sín heit, Hann gaf til frelsis manna, Mér til hjálpráds æ medöl veit, Mína naudsyn vill annast, Björg þá af veröld bannast.

No. 68.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

O vor herra Jesú Krist! Oss í manndóm borinn, Þú hefur allan lýd þinn leyst, Til lífsins ádur kjörinn; Opna vor hjörtu, Ad vér nú Ord þín geymum med réttri trú, Hvar med hér á jördu, Endurfæddir eignumst vér Arf himna med sjálfum þér, Og blessud börn þín verdum.

6. Jesú pína og daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Reyn hjarta mitt, ransaka mig, Réttláti gud! eg kém fyrir þig, Sjá hvort eg heils er hugar! Nær hugsa' um Jesú hjartans

kvol, Heita elsku og písla bol, Sút klokkva sálu bugar; Hans þjáning oll mín heilsa er; Hvílíka nádar dásemd hér, Virdtist þú verøld sýna! Hvenær hef eg nóg hugleidt þad? Hvenær best sem gat vegsamad, Af allri sál' elsku þína!

2. Fridar=hofdíngi, hetja, rád Hins hæsta, kraptur af guds nád, Hér klæddist holdi' og blódi; Fórn synda, Jesú! verda vannst, Værd á saklausri sál' ei fannst, Af kvala feikna flódi; Þinn vinur svikrád veita fer, Vopnadan skara senn ad ber, Hormúnga hefst upp tími, Kvalanna ofbod þreyngdi' ad þér, Þú hrópar: „guð! ef mogulegt er, Bikar sá burtu rými."

3. Líkt dropum blóds af dundi þinn Dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, Til jardar þér flotum fleygir; Þú son hins hæsta bljúgur berst, Bæn þinni vid, þá kvøl þú skérst, Opt gjordri þinn gud þegir, Jafnvel i stridi styrktan þig Stórkostleg kvol og skélfilig Ogu þó og ángist mædir; Sekt manna hlódst þig sjálfur á, I syndugra hendur gafst þig þá Gédhraustu med þolgædi.

4. Þú, guds réttláti, og sanni son! Sjálfur

barst illvirkjanna laun, Saklaus og saunhei-lagur; Svo var því fyrri fyrir spáð, Fram-kom nú drottins hjálpar ráð, Vor friðar og frelsis dagur! Illþýðið þyrsti í þitt blóð, Ofs-ann þín hógværð af sér stóð, Svo frelsast sálir kynnu; Jeg þinn leysingja játa mig, Jesú! því allra synd á þig Hlóð guð, svo frið vér finnum.

5. Að þræls mynd þú andvirðist hér, En æðstu dygða skart þó ber Ætíð þitt ástar-hjarta; Þolir svo hatur, háð og smán, Horm-úngum, eymdum fullur, rán Matst ekki mynd guðs bjarta; Þig, sem guð hét oss sáum vér, En samt ekkert oss þekkt á þér, Ei mynd né fegurð fríða, Fyrir þér, eilíft athvarf mitt! Andlit þeir jafnvel byrgja sitt; Sátt-máls born sjálf þig níða.

6. Offur varst, sem guðs eilíft ráð Alykt-að hafði, en af náð Vildir þú vægð oss sýna; Fyrir misgjörðir fólksins þíns, Fyrir sekt brotlegs manna kyns, Þín var þjáning og pína; Akærður saklaus eingu hér Ansar, en sjálfur kross þinn ber, Sem lamb er bana bíður; Fús eins og hugprúð hetja bar Hels

neyð, sem oss maklegust var; Ást hans fyrir auma líður.

7. „Eg mátti telja mín öll bein, Mínar „hendur þeir hafa' með flein Og fætur gégn- „um grafið; Feitir umkringdu urar mig; „Ómildra hópur gladdi sig, Sína vild sjeð „að hafi; Eg hrópa, en mín hjálp er fjær; „Þeir hæða mig: sé hann guði kær, Hann „klagi, hjálp mun koma! Maðkur eg, ekki „maður, er nú, Mig í dauðans dupt leggur „þú, Spott lýðsins, spé manna.

8. „Bráð kvalarans eg orðinn er, Eg „hrópa, þú ei svarar mér, Mig yfirgéfa all- „ir, Þjakaðan sár þá þorstinn skær, Þeirra „veitt svölun eintóm var Beiskt edik bland- „að galli, Sem var mitt hjarta' er sundur „smelt, Svo sem vatni er mér úthellt, Mín „ángist er þeim gleði; Því yfirgafstu þjón- „inn þinn, Þrautmæddan, ó guð minn! „guð minn! Af andar þúngu' erfiði?

9. Þú hneigir niður höfði þín, Hrópar fullkomna borgun mín! Þú deyr, jörð dopur titrar; Erfiði hef eg aukið þér, Ó! drottinn! hrædda sál' það skér, Um písl þína' eg þeinki bitra; Hvað er eg, frelsi' að fékkstu mér?

Æ feingi' eg allur þakkad þér, Sjá, drottinn! vægd mér sekum! Afýsa skal þin ástin mig Ad unna þér, svo aldrei þig Særi med synd-um frekum.

10. Örvænting sælu' um eilifd má Alla sárlega hrella þá, Er forsmá forþénun þina; Þeim ekki stunda' í ást og trú, Ástgjof þvi-lika' ad virda nú, Til þýngra dóms þin er pina; Synda þjónum er sifeldt þig Med syndum smána', en játa sig Forþénun þinni treysta; Hver ord þin smáir, elskar sist, Hver ei þig elskar dæmist víst, Kvol þin hann kann ei hreysta.

11. Þú hefur heitid hjástod mér, Ad hlýdu-ast æ og fylgja þér, Otta guds eg svo læri. Þin heilog písl mig huggar ein, Hvenær sem synda banvænt mein Samvitsku hrædda sær-ir; Gjor mig brennandi i bæn og trú, Bind mig í elsku vid þig nú, Þitt dæmi géf eg geymi. Veri þin kvol min vorn i neyd, Vel-geingnis styrkur, hlif í deyd, Og huggun effta' í heimi!

No. 70.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.

Daudans þúngu kraminn kvol, Á krossi háng-

ir Jesús blidur. Frelsarinn svo brædra bol Bætti þjakast pissla hridum. Eilíf gædskan út hann géfur, Ansa kveinstaf sonar tefur.

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! Sérhvers vinar huggun sneyddúr, Leid hann fyrir allra ørg Afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hann hlaut afdrekka, Hann svo feingi' oss gudi þekka.

3. Hver fær kvøl íhugad þá, Svo hjarta vikna þess eí mætti, Og þó lída sekan sjá Synda þúngu refsing ætti; En, hár lídur heilagleiki; Hjartad kløkkni, raustin veikist!

4. Hann leid fyrir heimsins synd Hád-úng, undir, bond, kvalrædi. Hann, sann-nefndur lífsins lind, Létst á tré vid daudans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Fød-urs, hlýdinn, geymslu handa.

5. Gódi Jesú! géf ad mér, Gleymist sist sú elskan megna, Er saklausum þrýsti þér, Petta' ad lída minna vegna! Minning kross-ins kvalar þinnar, Kostnad votti lausnar minnar!

6. Géf eg mína gráti synd, Géf eg med-ur varúd fagni Fridi' og sæld; þin sorgar-mynd, Si = áminni best hvad gagni! Eg vard

keyptur, ærn' og sóma Allt skal mannkyn Jesú róma!

7. Virðstú' af náð mér liðsemd ljá, Að líkjast þér og fylgja hraður, Þér, sem létst mig lífi ná, Lifa trúr og deyja glaður! Hátt þig prísa' um heiminn víðan, Heiðra nær eg dey og síðan!

8. Það, frelsari! vonar víst, Vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirðir veika síst Von, sem styrkja þér eg treysti; Þegar fjör í dauða dvínar, Drottinn! meðtak sálu mína!

No. 71.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! herra minn! Að hugsa' um pínu' og dauða þinn; Hjálp mér ihuga elsku þá, Er lét þig deyja krossi á; Hjálp mér að þekkja og þakka þér Þá miskun, sem þú veittir mér.

2. Máttug guðdóms ímynd þó sért, Maður á jörð oss líkur ert, Hlýðinn allt fram í ystu neyð, Já! allt að krossins bitrum deyð, Sleginn og píndur í vorn stað, Alls heims þá barstu misverknað.

3. O! hversu verk það háleitt er, Heilagt

og blessad fyrir mér; Þá eg vil meta þetta' eg finn Þar vid ørmagnast huga minn, Titrandi hjartad sektir sjá Syndanna' og ángist finna má.

4. Gud af réttlæti rikur er, Ránga því straffar breytni hér, Fullt af kærleika guds er géd, Gjarnan likn sendir hegning med; A Jesú krossi eg þess má Med ótta og furdu vottinn sjá.

5. O herra Jesú! Jesú minn! Jeg reidi mig á dauda þinn, Og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn! i dupti hér, Þín ástin fyllir undrun mig, Sud min þakklát því prisar þig.

6. Þín gædska yfirgeingur manns Gjørvalla þánka' og skilning hans; Skyldi' eg þessvegna vera nú Valtur og laus í minni trú? Eg madur, þarf ei ætla mér Utgrundad fá, hver drottinn er.

7. Guds mikilleiki' er mestur sá, Mønnunum nád og elsku tjá; Audmýktarfullum anda í, Eigum vér hann ad prísa, því Hans nád og mildi mikil er, Oss mønnum sem hann veitir hér.

8. O minn frelsari! anda þinn, Andann

lát jafnan fræda minn, Svo hormúng pina hér á jord Heidri' eg i trú og þakkargjord, Og ad trúlyndur ydki eg Astsemd, og stundi dygda veg.

No. 72.

Med sinu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, Einn var hann saklaus fundinn; Um midnátt, sem einn illvirki, Er fánginn og svo bundinn, Og færdur ógudlegum lýd, Sem á hann lygi bera, Hæda og smána hrákum med, Hvad gudspjollin kunngjora.

2. A føstudagsins fyrstu stund, Þó finndist sokin eingin, I Pilati hins heidna hønd Hafdur var sem mordingi, Fróman Kristum og fridhelgan Fann og svo vidurkénndi, Þvi frá sér i haldi hann Heródi kóngi sendi.

3. Um þridju stund ad strýktur var, Og stód, sem lamb beid dauda, Þyrni kórónu þúnga bar, Þar med purpurann rauda, Reyrlegg i hønd til hádúngar, Høgg og spott vard ad reyna; Til krossfestingar sjálfum sér Sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjottu stund ad negldur var, Nakinn á krossinn Kristur, Og blódi sinn' út-

hellti þar, Upp med krossinum reistur; Viðstaddir margir hæddu hann, Hæddi annar uppfesti; Um land allt myrkri ljósta vann, Ljóma bjørt sólin misti.

5. Um níundu hann hrópar hátt: Horfinn kvad gud sér vera; En þeir gallid og edik brádt, Upp ad hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf ønd, I tvennt fortjøldin hrøkkva, Hardlega jardar hristust lønd, Hellur í sundur støkkva.

6. Hinna krossfestu' um kvøld var sagt, Kvalarar bein ad brjóti, En sídast var í sídu lagt Sjálfum Kristi med spjóti, Blód og vatn þar strax útaf rann, Uppfyllta ritníng segir Jóhannes, því ad þad sá hann, Þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, Agætur, ríkur herra, Jóseph adkom af krossi þar Krists lidid hold ad bera, Eins og sídur veglegur var, Vel þad smurdi til grafar, Vardhalds menn sídan sátu þar, Svo sem Matthæus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú! herra kær, Harda kvøl þú sem reyndir, Ad hlýdnir þér æ verdum vær, Og vørumst allar syndir; Dauda

þinn og hans sanna søk, Svo jafnan vér gaumgæfum, Og þig, drottinn! med ást og þokk, Æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, Mín huggun, Jesú! sért, Örvænting ei mig bagar, Athvarf mitt þvi þú ert, Æ! til ad færa frid á jørd, Yfir þig døpur dundi Daudans ángistin hørd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, Hugglądur prísa' eg þig, Ad þú ángist og pínu Einnig leidst fyrir mig, Æ! eg þvi gleyma aldrei vil, Hvad margt þú máttir lída, Mønnunum frelsis til.

3. Mín sála helst íhugar, Hvad leidst til frelsis mér, Af þvi þá yfirbugar Jll sídur girnd mig hér, Og síst heims flærd mig svíkur þá Eg þín fótsporin feta, Ferli lífs þraungum á.

4. Mér géf þol mædu' ad bera, Minn kross og alla neyd, Og þér trúan æ vera, Allt fram ad mínum deyd, En hjartad fridi uppfyll þú, Ad eg ánægdur lídi, Eins og þú leidst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, Utgafst líkama þinn; Hjálp, eg með alúð mesta Elski náúnga minn, Og þó vanþakkað verði mér, I kjærleiks ydju réttri, Ekkert mig letji hér.

6. Svo við æfinnar enda, Eg dey í von og trú; Um eilífð eg fæ lenda I dýrð með þér, Jesú! Þig, sem hér leiðst, eg þar mun sjá, A guðs hástóli' og gjalda Þér gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagið: Jesú! þínar opnu undir.

O minn Jesú! øll þín pína, Alla sefar hrygð og neyð, Huggast eg þá hørmúng þína Hugsa um og beiskan deyð; Til lausnar allt því leiðstú mér, Lát mig aldrei gleyma þér! Þér, sem synda sekt barst mína, Saklausan þá létst þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, Svikult mitt ef freistar hold, Þú æ sért mér þá í minni, Þar við krossinn stóðst á fold, Hæddur, kvalinn, hataður, Huggun vina ørsneyddur, Fjøtur synda' eg fæ þá slitið, Og fullur vikuum til þín litið.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á breiðan veg, Gjálífis að glaum eg

sinni, Géðhraustur, nei! segi eg; Heims lyst Jesúm heingdi' á tréð; Hins réttláta kvaldi géð, Burt holds lyst úr brjósti mínu, Bjó hún lausnaranum þínu.

4. Ef mér ógnar ótti' og mæða, Eg þá, Jesú! með þér líð, Mig þau ekki megna hræða, Eg minnist á þitt dauða stríð, Þitt mér kénndi þolugt géð Þolinmæði að sigra með; Æ eg vil þér eptir feta, Efl mig bæði' að vilja' og géta!

5. Og þó hel á fund minn fari, Fullör-uggur samt er eg; Þú mín vernd og minn lausnari! Máttir gánga sama veg; Og þú vegsemd ávannst þér, En fékkst stað tilbúið mér, Í þíns föðurs friðar ríki, Finnst þar ekkert böl né sýki.

6. Jesú! sál' áminntú mína, Að minna vegna blóð þitt rann; Kross þinn, dauði, kvöl og pína, Kvittun synda og lausn mér vann; Þá skal öll mín æfistund Offruð þér, en hels við blund Þig mitt andvarp efsta prísa, Upp til dýrðar holdið rísa.

No. 75.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Grát auga! guðs son dó, Sem gjörði þó

vel allt, Hjálp í neyd heimi bjó, Heill útbreiddi ávallt; Sannleiks kénnarinn klár, Á krossi deyddur er, Vegur er herrans hár, Hann ekki skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, Jeg veit, sú menn fékk grætt Ogn daudans eydd burtsló, Adams má gledjast ætt; Lífs morgun-rodinn ljós, Leyptrar heims ættum hér, Vors guds úthrópar hrós, Hans gædska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín Vætt tárum augun sér, Í himinn upp til þín, Ó gud! hvers mildin er Eilíf og heidur hár, Hvad er lífs sokund ró? Hvad er heims freistni og fár? Fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu lági.

Minnstú, ó madur! á minn deyd, Minnstú á mína sáru neyd, Minnstú þad eg hef einn fyrir þig, Í daudann géfid sjálfan mig.

2. Þad láttú þér nú vera kennt, Ad þetta hafir þú ei forþént; Af elsku hef eg þér allt þad veitt, En ekki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttú þad uppvekja þig, Ad þú komir fram fyrir mig, Med ángri og ydr-

um hjarta þíns, Svo ad þú njótir danda míns.

4. Ad sál þín verdi' af syndum hrein, Og sauruglegri lasta grein, Fyrir þann dreira' í dapri pín, Sem dundi útaf sárum mín.

5. En hverju 'gégnir heimskan sú, Ad hugsa fáir um þettad nú? Margur er sá madurinn þar, Um mína pínu' ei hirdir par.

6. Hvernig hann kunni helst ad fá Hjálp andar sinnar, og leysast frá Hrelling í danda' og hugar pín, Og hegning' fyrir syndir sín.

7. En fagna' og gledst min fátæk hjørd, Fyrir minn danda hólpin gjørd, Sem hefur allt þitt traust á mér, Ad visu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum danda er þitt líf, Þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, Mín elska sé upphvatníng þér, Í dygd og trú ad líkjast mér.

9. Lof og heidur sé, lausnarinn! þér, Líkn fyrir þá, sem veittir mér, Fyrir þinn danda og dreira foss, Ó drottinn! hjálpa øllum oss.

No. 77.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Í þínum danda, ó Jesú! Er min lífgjøf og

huggun trú; Dásemdar kraptur dauða þíns, Dreifist nú inn til hjarta míns, Uppá það synd og illskan hver Utaf deyi í brjósti mér.

---

7. Jesú orð á krossinum.

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Að Jesú krossi kom og bið, Kristin sál'! og því góðfús hlyð, Sem frelsari þinn sagði þar, Seinast verold' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum friðar bað: „Fað„ir! — segir hann — tilgéf það, Villtir á synda „vegi hér, Vita þeir ei hvað gjöra mér".

3. Fyrir mér bið, frelsari minn! Ef fer eg villt um lærdóm þinn, Og aðvaranir ekki fá Aptráð mér lasta vegum frá.

4. Harmþrúnginni sem móður mót Mændir augum, við krossins fót, Og þinn Jóhannes henni þar, Hjálparmann, vin, son, ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, Og þrýtur vina stoðin mér, Sorg, óvild, neyð,

mig hata og hrjá, Hjálp, Jesú! send mér aðstoð þá.

6. Strax, er ræninginn sínar sá Syndir yðrandi' og vildi ná Fyrir þinn dauða frelsi' og hlíf, Fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þínum munni mér, Minn Jesú! gef, þá deyja fer; Um mér í tíma að mér sjá, Og þér í vegsemd lifa hjá.

8. Þig kvaldi' á sál' og holdi hörð Hörmúng, það fjórða vitnar orð: „Hvers vegna, „minn guð! minn guð! þú, Mig hefur yfir- „gefið nú?"

9. Þitt hróp og ángist, herra! hér, Huggun og von þá gefur mér, Að yfirgefast ei eg skal, Um dauðans þó eg ráfi dal.

10. „Mig þyrstir," þú vannst hrópa, þó Þér einginn svaladrykk tilbjó, Lífs kraptar tóku' að tæmast þér, Til þín súrt edik rétt því er.

11. Virlàðan sárri beiskju mér Bikar ef dauðinn rétta fer, O Jesú! stöðugt gef mér geð, Góðri ró hann afsúpa með.

12. Kvalanna mældan kaleik þér, Kristi! hlýðinn útdrakkstú hér, Og lýstir hvað ályktað sé, „Allt fullkomnað," á krossins tré.

13. O! hjálpráds géfna huggun þá! Hédan af synd og daudi má Ekki skélfa mig annan mann, Eilifan sigur mér þad vann.

14. Allrasidasta ord þitt nú Er min lifs von þá sagdir þú; „Fadir! i þina fel eg „hond, Fram hér lidandi mina ond".

15. Géf mér svo læra' ad lifa þér, Loks burt i fridi sofni' eg hér, Fullhuga eg i fødurs hond, Fela svo megi leysta ond.

No. 79.

Med sinu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, Kvaldist allur hans likami sár, Med hinni mestu pinu, Sjø ord vor drottinn sagdi þar; Haf þau i hjarta þinu.

2. Fyrsta: sýnir hans sinni' og nád, Sinn fødur krøptuglega bad Um heill óvina sinna: „Minn fadir! fyrirgéf þeim þad, Þeir vita „ei hvad þeir vinna."

3. Annad: merkir hans mildu trú, Munadarlausri segir nú: „Sjá! þar er son þinn „kvinna! Jóhannes! módir þin er sú; Henni „skalt umsjón inna."

4. Þriðja: hans mikla miskun er, Minnast þess jafnan skyldum vér, Ræningja svo réð svara: „Án efa skaltu í dag með mér, Í „mínu ríki vera.“

5. Fjórða: sýnir þér synda mátt, Son guðs kallar á krossi hátt: „Guð! því vilt mig „forláta? Harðlega kvelst allt holdið mitt, „Yfrið mjög úr máta.“

6. Fimmta orð hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt að keypti þig, Því sagði hann: „sig þyrsta,“ Hann girntist heill mannkynsins mjög; Hold hans sárt naglar nista.

7. Sjötta orð kristnum sé innrætt, Syndugа alla fær það kætt, Hvenær í hug það kæmi: „Uppfyllt er allt,“ og öll synd bætt, Með minni kvöl í heimi.

8. Seinasta': „þér faðir! fel eg í hönd, „Fram nú líðandi mína önd.“ Eg bið þig, minn lausnara! Heilags anda mér huggun send, Þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins orð Lát mig öll geyma hér á jörð, Í trú og hjarta hreinu, En með þér síðan æru' og dýrð Öðlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagiđ: Skapari stjarna herra hreinn!

O Jesú! sén orđin þín, Andláts síđasta huggun mín, Sál minni verđi sælan vís, Međ sjálfum þér í Paradís!

---

8. Jesú upprisa.

No. 81.

Lagiđ: Gleđ þig guđs sonar brúđ.

O! hjálpráđ! uppreis hér, Sá allt líf hafđi' í sér; Upprís gløđ, önd mín! líka, Athuga dásemd slíka! Ei gátu heljar hörđu Haldiđ bönd drottni' í jörđu.

2. Hann uppreis, heyriđ þér, Hann, sem ofsóktur hér! Hann þér hötuđuđ, leiddud Harmkvæli yfir, deyddud; Nú dauđans allt ofbeldi Undir hans liggur veldi.

3. Hann upprejs! heyri nú, Hverra veik reyniſt trú! Undir hans krossi eigi, Efasemd nein svo beygi; Upprejs af æđstum krapti, Yđur lífs von því skapti.

4. Ei hræðist eg nú þinn, O dauði! brodd þvi vinn; Nær sem þú kallar kém eg, Hjá Kristi staðar nem eg; Eg lít gégnum grøf svarta, Glèði ljós himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs hjer Lausnarans sigur mér, Megnar ei mig að fæla Myrkur grafar né kæla; Um jörð all-lítið géf eg, Í Jesú lífs von hef eg.

6. Jesús upprisinn er, Alsøgrund þetta hjer, Frelsis foríngja halda Fékk ei band dauðans kalda; Hann uppreis, upp skal rísa Önd min og nafn hans prísa!

No. 82.

Lagið: O faðir himneski' og eilífi guð!

Lof sýng eg drotkni, sem lífið gaf mér, Lofgjörðin honum og þakklætið ber, Jesús af grøfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, Á drottins hásæti ríkjandi' er sá, Sem leysti mannkynið syndunum frá, Síðar til hans koma jeg má.

3. Mína úr jørðunni mold reisir hann, Mig nýu lífi sem gæða þá kann, Meður þeim út-

völdu mér sætis ann, Minn Jesús þá eg fer héðan.

4. Grafar beð mitt lít eg glaður því á, Guði fel tímann nær leysi hér frá; Eg fæ mér himininn opnaðan sjá, Og vil sem fyrst heim til guðs ná.

No. 83.

Lagið: Túnga mín af hjarta hljóði.

Sá krossfesti Kristur lifir! Kristinn eingan skal því mann, Dauðans falla ótti yfir, Eingin gröf hann skelfa kann, Þeim sem lúinn þreyr, uppbúin Þæg er sæng að hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, Eg á deyð því sigur vinn, Lífs von mín æ stöðug standi, Studd við lífsins máttinn þinn, Höfuð lifir limum yfir, Lífs þeim kraptinn géfur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna Hlýtur verða dupti að, Þegar stundir lífsins linna, Til lífs þó Jesús vekur það, Sín tilfærir, sæld mig nærir, Sinum upp í dýrðar stað.

4. Hér opt þjáir holds kránkleiki, Heilsuna síðar allir fá, Í jörð endar jarðnesk

veiki, Jord andlegur rís eg frá, Okreinkjandi' í ædra standi, Edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni Von ad gledjast þessa vid, Lifnadinn géf laga kynni, Læri' og stundi helgan sid; Sofna' eg gladur, sæll vaknadur, Senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér gud af hug' og sál'.

O Jesú, guds eingétinn son! Alit þú vorn lofsanng og bón, Hátt vert prísadur, herra! þú, Hver ed dóst, en þó lifir nú! Unn oss um glada eilifd fá, Æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, Hverja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

O Jesú! hel þú yfirvannst, Ei dandans bond þér haldid fá, Med sigri oss þú frelsi fannst, Frid og lif eilift gudi hjá.

2. Herra upprisni! hjálp veit oss, Hug svo ei bindum jordu vid, En fúsir stundum ædra hnoss, Eignast i himna sælu frid.

3. Géfdú oss nád ad þókknast þér, Þann sem ad skeikar styd þú fót, Sjálfur strid med

oss, svo ad vér Sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsnum nætur Fogur þegar sólin skin, Handrid gledi hljóma lætur, Hrædslan myrkra gjørvøll dvin; Grof svo Jesús geinginn af, Gledi-ljosid bjart oss gaf; Vegsemd, pris og eilif æra, Upprisnum sé Jesú kæra!

2. Þokk sé mikli þér sigrari! Þú fángelsid grafar braust, Minnar hverfur mædu' ánd-vari, Mitt skal á þér ørugt traust; Ef eg vona' ad eins á þig, Eingin hlutur skélfir mig; Af deyd Jesús uppreis blídur, Eilift lifid mér frambýdur.

3. Viki' eg ei af vegi dygda, Volædi þó ami' ad mér, Og sjúkdómar afli hrygda, En mótlæti kremja fer, Ofund, hatur ef mig hrjá, Adstod vina hverfur frá, Vininn Jesúm á eg eina, Oruggur hans trygd fæ reyna.

4. Eingin daudans ógn mig hrekur, Eg hann fús og gladur finn; Mitt dupt Jesús minn uppvekur, Mér lif géfur annad sinn; Í grof skil eg eptir mynd Eymdar, vott um

neyd og synd, Brodd sá daudans brotid hefur, Betra líf mér sídan géfur.

5. Hættur eingar hér á jordu, Hrædslu skotid inn mér fá, Bondin synda heljar hordu Hrøkkva, sæll eg lifi þá; O Jesu upprisni minn! Eg sje frelsis kraptinn þinn, Eg medkénni elsku þina, Ad þér taktú sálu mína.

No. 87.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Lifs bodunar dag gud nú géfur, Gledjist kristnir menn! drottni í, Af grof Jesús útgeingid hefur, Ekki gat daudinn hamlad því, Ei skyldi liggja' í henni hann, Hann upreis frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, Vor Jesús bar, dó krossi á, Víss lifs upprisa oss ad yrdi, Uppreis hann fyrstur dauda frá; Idrandi huggist andi hér; Eptir daudann líf fáum vér.

3. O gódi fadir! géf þinn andi, Gjøri sér bústad hjá oss nú, Ad hver á dygda stigum standi, Styrki, von elsi' og sanna trú, Svo eigum víst á himnum hnoss Heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir, eg einnig með, Ei skal dauðinn mitt skurla géð; Hann lifir, eins mun aptur mig Uppvekja magtin guðdómlig, Og forklárun skrýða skærri þá; Skal það sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir, jarðríkið hér Jeg veit að honum géfið er; Hans líking eg og einnig næ, Um eilífð ríkja', og lífa fæ; Guð efnir það hann oss nam tjá; Það er sú von eg byggi' uppá.

3. Jesús lifir, hver efast fer, Æru guðs stóra niðrun tér, Náð sinni lofað hefur hann Hverjum, er synda ýdrast vann; Um eilífð skúfar eingum frá; Það er sú von eg byggi' uppá.

4. Jesús lifir, til lukku mér, Lífið mitt allt því honum ber; Eg vil með hreinum hjartans sið, Holds lystir mínar stríða við; Þeim veiku krapta vill hann ljá; Von sú er það eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir, það víst eg veit, Við hann mig skilur ekki neitt, Vellyst, armæða, veröld slá Véla skal mig ei honum frá, Hans að-

stod þar til eg mun fá, Er þad sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir, því ordinn er Inngángur lífsins daudinn mér; O! hvílíkt traust, þá helid slær, Hér af min sála tekid fær! Orugg í trúnni innir þá: O! minn Jesú! þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

Jesús uppreis, önd min fagna! Odaudleika vissu þíns; Samsýng einglum, sýng, ei þagna, Sigur-hrós lausnara þíns; Fyrir hans líf eg eflaust á Upp ad rísa' og vænta má Um eilífd gæda', er aldrei þrjóta, Odaudlegur fá ad njóta.

2. Jesús uppreis, gledi gnóttir Guds sonar líf færir mér; Heljar burtu hverfur ótti, Hans med dauda' eg leystur er; Sjá dómarinn sannar þad, Sem sagdi: „allt er fullkomnad!" Þessa vissu þar um géfur, Þad af dauda risid hefur.

3. Jesús uppreis, vottud vissa, Ad var frá gudi frædi hans, Ad heimur skyldi' ei hana missa, Hann dó vottur sannleikans, Otal guddóms undrum þann, Í lífinu styrkti hann;

Loks guð vorn fræðara vekur, Vafa allan burt svo tekur.

4. Jesús uppreis, eg má treysta Orðum hans í lífi' og deyð, Þetta skal minn huga hreysta, Í hörmúng, skorti, sorg og neyð; Já, þó breiskur hrasi' eg hér, Hann er líf og uppreisn mér, Í trú hann hver að sér vefur, Eins þó deyi, lífið hefur.

5. Jesús uppreis, erfð að taka, Og öllum nöfnum hærra náfn; Huggun sú skal hjá mér vaka Hrelldum sárt við rauna safn, Með honum ef eg ljúfur líð, Líka' hans ríkis erfðar bíð; Eptir kross guð krýndi soninn, Krossberenda er sama vonin.

6. Jesús uppreis, eg vil stríða, Og trúr hlaupið þreyta mitt, Lær þú drottni, hold mitt! hlýða, Hann uppvekur duptið þitt, Önd og líkham hreinsa hér, Helgudum Jesús farsæld þér Holds og andar hefur fundið, Hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis, Jesús lifir, Jesú líf er lífið mitt, Sigur hans lífs óvin yfir, Önd mín! sigur-hrós er þitt; Í dauða sál' mín djörf fær sagt: Dauði! gröf! hvar er þín

magt? Undan henni er eg hrifinn; Eg veit frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Upprisinn er nú Kristur, Af öllum kvölum leystur, Af því gledjumst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, Honum pris ber!

2. Frá daudum ûema' hann færi, Fánýt vor trúa væri; Drottinn vor Jesús daudann vann, Dýrkum og lofum því allir hann; Hátt prisum hann!

No. 91.

Med sinu lagi.

Kristur reis upp frá daudum, Leysti' hann allan heiminn af naudum, Því skulum vér allir gladir vera, Lofa' og dýrka vorn lausnara, Hallelúja!

9. Jesú uppstigning.

No. 92.

Med sinu lagi.

I dag þá hátid höldum vér, Til himna sté

vor herra; Eilífi guð! vér þökkum þér, Þig biðjum: virðstu' að vera, Vor aumra manna verndin blíð; Veraldar kvöl er mörg og stríð, Hjálp oss hana að bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sé guði, vor lausn er gjörð; Leið til farsældar búið Hefur oss Jesús hér frá jörð, Til himna síðan snúið. Hver, sem trúir fær fögnuð þann, Fyrir það sig tilbúa kann, Hold í gröf hvíla lúið. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ekki lausnarans, Sem liggja' í girndum synda, Því lukt er himnaríki hans Holdi og blóði blinda. Trúin á guð sé sönn og hrein, Svo mun lífið í hverri grein Til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

4. Guðs börn hér jafnan búa sig Burtu til himna ferða; Holdsins girndum og heimsins sið, Heilaglega sér forða; Með trú og ást sjá upp í hæð, En guð ofan með sinni náð, Fram til þess fundir verða. Hallelúja! Hallelúja!

5. Við tignar degi þá tökum fyrst, Til sín lætur guð oss koma, Samlíka gjörir sjálfum Krist', Í sælu dýrð og ljóma; Þá

hljótum fögnuð, frið og hlíf, Fulla sælu og eilíft líf, Guð gefi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagið: Guði lof skal önd mín inna.

Heiðri guðs helgi skarinn Herrann Jesúm, þeim veldið ber! Hann fyrst til himna' er farinn, Hjálpin jarðar fullkomnuð er, Vegsemdar ríki ræður, Rétt trúuð guðs börnin, Sem eru' hans samlagsbræður, Sjálfur þar leiðir inn; Hans orð oss veginn vísa, Vor stjórnari hann er, Þá miskunn þekkja' og prísa Þeim endurleystu ber.

2. Þótt á lífs umferð megum Eymda mörg reyna hretviðrin, Samt vér í upphæð eigum Inngöngu von í himininn; Ofbjóða skal mér ekki Andstreymi nokkurt hér, Í trúnni því eg þekki, Það drottins barn eg er; Þessa lífs mjög stutt mæða, Metast sem ekkert skal, Mót unaðsemd upphæða, Í dýrðarinnar sal.

3. Heiðri því guðs herskarinn Heims frelsara hvers valdið er! Hann er til himins farinn, Hann náð gjörvallri jörðu tjer; Kné bæði, og hjörtu hnegið Fyrir honum, er til-

bjó Ydur þá víst, sem eigid Í himinsælda ró; Ó þann fagnadar fundinn, Er frelsarann náum sjá! Sú vildi' eg sælustundin Senn kæmi, amen, já!

No. 94.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Allt er fullkomnad! af því vor Á himna' er drottinn farinn; Í gledisaung tók undir stór Eingla gladur herskarinn; Sýng og med þeim, mín sæla önd! Sá situr guds vid hægri hönd, Eilífur helgur herra. Öll verold hann er undirlögd, Æra sé Kristi jafnan sögd Og dýrd, er ei má þverra.

(Seinasta versid af No. 56. bls. 67
Med gledi-raust og helgum hljóm.)

No. 95.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Jesús burt frá jördu vendi, Jafnskjótt upp til himna fór, Hjá guds settist hægri hendi, Hafinn yfir eingla kór, Oss sinn helga anda sendi Ofan af hædum drottinn stór.

2. Fyrir drottni fall því nidur, Frelst af naudum, Adams kyn! Sýng þeim dýrd oss

sátta bidur, Sé þad lof ei yfirskin, Oss er, brædur! feinginn fridur, Fodur eigum gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af fodurs hjarta barn er borid.

Eldri menn og yngri lofid Ætíd gud med hug' og raust! Von inngaungu' í himinn hafid, Hólpnir, kvittir efalaust, Vid eymd stærsta, eignist hæsta, Dýrd og nád, þvi gudi sé Lof, dýrd, heidur ad eilífu!

2. O! ad vér þá elsku þekktum, Overdskuldad gud oss gaf, Hans svo bod og vilja voktum, Vorum syndum látum af, Í lífi' og dauda drottni hlýda, Hann hjálpi oss og honum sé Hæst lof, heidur ad eilífu!

---

10. Jesú stjórn sinnar kirkju.

No. 97.

Med sinu lagi.

Ovinnanleg borg er vor gud, Oss hann best verndad getur; Hann gaf oss styrk í hverri naud, Hættunum takmork setur; Ill girnd, óvinur vor, Eflir í gégn oss þor,

Hennar erú' vél og vold Víst hættuleg, margfold, Hún guds veg gánga letur.

2. Vor eginn máttur veikur er, Vor þróttur strax er farinn, Einn oss i þrautum adstod tjer, Af gudi þar til kjørinn; Ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jesús er þad; Oss frelsad hefur hann, Hver má vid jafnast þann? Sá er jafnan sigrarinn.

3 Illþýdis blinda ædi her, Oss þó hann vilji hrella, Vér óttumst ei, vor Jesús er Vort traust og hjálpar hella; Hann dramb og heimsins magt, Hefur ad velli lagt; Hver, sem finnst honum trúr, Háskasemd leysist úr, Þann má heims flærd ei fella.

4 Vorn, huggun Jesú heilagt ord, Heims er gégn villu-snorum, Ofbeldi hrædumst ei né mord, Allir hugstyrkir svorum: Þó missa verdum vér, I verold hvad kærast er, Audnn, líf, allt vort hér, Avinning daudinn lér, Til guds i fullsæld forum.

5 Miskunar fadirinn, mildi gud! Mest sé þér dýrd um heiminn! Svo þú oss dýrsta sýndir nád, Son þinn er til vor kominn, Er sinu ordi med, Oss veitti rósamt géd, Og

veg þinn vita lét, Vist oss á himnum hét, Heill sú haldist oss, amen!

No. 98.

Lagið: Heidur sé gudi himnum á.

Eilífur guð gaf soninn sinn, Svo hann vort frelsi væri; Hans nafn er stórt, því heiðurinn Honum aldirnar færi, Hylli þann konúng himinn og jörð, Hlýðni sýni og þakkargjörð, Lífs á þeim hvað heldst sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hver óttast kann, Alls ríkis síns hann gætir, Þó heims öll voldin herji' á hann Með hrekkjum og dramblæti; Hans bygging traust á bjargi er, Burt-flúnum því óvina her Forsmán þúng og fjörtjón mætir.

3. Náðar boðskapur og friðar fregn, Færist um jörð gjörvalla; Hjörtu mannanna góð og gégn Gæðsku hans því ákalla; Finna og reyna fáum vér Frelsari vor að Jesús er, Prísum hann um eilífð alla!

4. Honum, sem yfir himni er Herra í dýrð ríkjandi, Allt hvað lífs hefur anda' í sér, Eilífa lofgjörð vandi; Látum hug, mál

og líf vort hér Lofa þann, sem svo mikill er, Til hans vor trú stöđug standi!

No. 99.

Lagiđ: Heiđrum vér guđ af huga' og sál.

Eilífri lofgjörđ offrum vér, O drottinn Jesú Kristur! þér, Ástfús til vor komst ofan þú, Í vegsemdinni ríkir nú; Þinna frelsingja athvarf er, Ætíđ stöđugt hjá sjálf- um þér, Hvađ helzt mótdrægt ađ höndum ber.

2. Undir þitt veldi auđmjúklig, Öll sképna, Jesú! beygir sig; Heims voldin öll þó hverfi' á braut, Herra! þitt ríki' ei enda hlaut; Byggt á sannleika eitt þađ er, Óhult- ir skulum hlýđnast þér, Og treysta hverju fram sem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, Vor minnstu því, svo ekkert spor Heims flærđir oss þér hreki frá; Haf oss í miskun gætur á, Styrk vora trú, þinn fær oss friđ, Framleiđ og géf viđ þína hliđ Eilífa sælu og andargriđ!

No. 100.

Lagiđ: Jesús Kristur ađ Jórdan kom.

O drottinn Jesú! útbreiđ þú, Á međal vor

þitt ríki, Ei, villur og ódygd nú, Við orðs þíns birtu víki! Vitska, trygð, elska innilig Unun og friðinn næri, Uns sjáum ríkja' um eilífð þig; Öll veröld lof þér færi, Frelsarinn, Kristur kæri!

No. 101.

Lagið: Hver sem að reisir hæga byggð.

Brodd dauðans óttast ekki ber, Ei sigur grafarinnar; Ráð guðs af Jesú uppfyllt er, Og lífs von trúar minnar. Frelsarannm hver fylgja vann, Farsældar leið æ geingur hann, Öðlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mikill ríkir á hæðum; Útbreiðist sannleiks orð þitt nú, Allt krýnir verk þitt gæðum; Þú leiðir, styrkir, laðar að þér, Lýð þann, sem dygða skartið ber, Og lof þínum færir fræðum.

3. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, Mitt líf, þá hníg eg dauður, Auðlát ei framar óttast nú, Eg skil glaður við hauður; Í gégnum dauðans dal eg fer, Drottinn! um eilífð sæll hjá þér, Lífs götu' eg geing ótrauður.

4. Hjá þér um aldir, ó Jesú! Önd minni frið þú géfur, Himneskrar sælu henni þú

Hvoss eilíft búið hefur. Kalla mig heim nær þókknast þér, Þann gef vegsemdar skrúða mér, Útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagið: Skaparinn stjarna, herra hreinn!

Jesú þín kristni kýs þig nú, Kóngur henn- ar einn heitir þú, Stjórn þín henni svo haldi við, Að himneskum nái dýrðar frið!

---

11. Guðs andi og orð.

No. 103.

Lagið: Gjörvöll kristnin skal gleðjast nú.

Hver má í ríki herrans nauð Hjá vorum föður granda, Svo framt trú í því, sem hann bauð, Sál vor og hjörtu standa? Svo stór hans föður-alúð er, Orðsins ljós tendr- að fyrir oss ber; Vér leiðumst af hans anda.

2. O guð! vér þökkum orðsins gjöf, Oss það um sannleik fræði; Veit, að það allt að vorri gröf Virðum, sem himnesk gæði. Efl þú hjá oss það andartraust, Oss kélfður hver og hræsnislaust, Þess krapt meðkenna næði.

3. Vér ef frá dygða víkjum síð, En velj-um íllsku ljóta, Þitt heilagt orð oss varar við, Og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þín hirtir hønd, Huggun orðsins þá styrkir ønd, Trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, guð! þitt voldugt vísdómsmál, Vort breiska styrkja sinni, Svo vafatrú og villan hál, Viðnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti' oss oflugt géð, Oruggum fæti gaungum með, Á sannleiks þjóðbraut þinni.

5. Géfi það miskun guðs og náð, Gjør-voll uns tíð er samin, Að við hans orðs og anda ráð, Øll kristin hjorð sé tamin, Þá eigum himna vissa vist, Veit oss það guð! fyrir Jesúm Krist! Heyr og bænheyr oss, amen!

No. 104.

Með sínu lagi.

Lofi guð í hans helgidóm, Hans kristnir menn á jørðu, Segi lof, þøkk, með sínum róm, Svo orð hans víðfræg yrðu; Þau um lønd øll, Orð hljómi snjøll, Hans magt og heiðri lýsi, Hátign vors guðs þeir prísi.

2. Að hjartans son sinn herrann Krist, Hefur fyrir oss géfið, Þar af feingum vér

föðurs ást, Fyrir hans dauða lífið; Samvitskan hrein, Við synda mein, Sig af guðs elsku gleður, Abba, ó faðir! biður.

3. Boðað er nú hans blessað orð Berlega öllum mönnum; Frið og huggun það færði jörð, Fjrjófgaði dygðum sönnum; Hvað auðað fær, Guðs gáfur þær, Gofgi, þakki mest leingi, Og hallelúja sýngi!

4. Hátt lofið guð á himni' og jörð, Hans náð og gæðsku játið, Hér sem hefur sín heilög orð, Hljóma fyrir oss látið; Veri' þau oss, Á vegum ljós, Vor hlífð í freistni' og voða, Og huggun helg í dauða.

No. 105.

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú anda þinn, Ást og náð í vor hjörtu inn, Svo þínum sannleik trúum; Géf oss þann skilning hjarta og hug, Heilög orð þín að girnumst mjög, Af hjarta til þín oss snúum. O! guð vor faðir! géf þá náð, Gjörðir, ræða og allt vort ráð, Verði til lofs þér einum, Alla hindrun lát hverfa frá, Hvað efla kann, oss lát nú fá, Að gánga á vegi þínum.

2. Drottinn! i tíma vek oss vel, Ei vitum vér hvad laung er dvöl, Nær linna lífsins stundir; Kénn oss þinn ótta' elsku og trú, Anda þinn lát oss fræda nú, Svo jafnan hötum syndir; Ranngum lærdómi' oss vara við, Veraldar flærd og ljótum sid, Ad ei kunni oss blinda, Sjálfur oss miskun sendtú hér, Ad sálar fögnud erfum vér, Og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagid: Nú bidjum vér heilagan anda.

Þitt ord og andi, ó gud! veit nú, Ad oss med réttri saman-teingi trú; Kristid höfum heiti, Helga Krists lærdóma I hreinum hann vardveiti Hjá oss jafnan blóma. Herra, heyr þá bón!

2. O, vísdóms andi! veit oss það skyn, Ad öll sé heill ad eiga Jesúm vin; Hans ad bodum hlýdum, Hans i fótspor fetum, Svo hreppt med helgum lýdum Himna fögnud gétum. Herra, heyr þá bón!

3. O, andi fridar! óröskud veit, Vor brædra eining verdi hvern um reit, Svo i sæld og voda, Samhuga framförum, Hver annan

adstoda, Í öllum lífsins kjörum. Herra, heyr þá bón!

4. O, guddóms kraptur! uppfyll vort géd, Á daudastundu, hæstu huggun med; Ad vér eingu virdum Allan heimsins blóma, Um eilífdar hirdum Ad eins dýrd og ljóma. Herra, heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miskuni nú öllum oss.

Oss sýna, Jesú! ord þín blíd, Allan þinn kærleik heita; Þinn anda lát um æfi tíd Oss sálar fögnud veita! Þetta hin sanna unan er, Oss þinum kristnu mönnum, Unn hennar leitum ætid hér, Á dygda vegi sönnum, Ad hjá þér umbun fönnum!

No. 108.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Lofgjörd sé þér, gud gædsku hár! Sem glöggt þekkir vora veiki, Einn er þinn vísdóms andi klár, Er ljós í myrkrum kveikir, Vorum anda þú veitir dug, Vísdóms leidir og dygda veg, Ad oss fótur ekki skeiki.

2. Frí og laus öllum ótta frá, Áfram

lífsveg hver keppir, Myrkrid ei villu valda má, Vér øruggt strídum heppnir; Þinn andi Jesú! æ og nú, Oss þar um géfur vissa trú, Ad sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Med sínu lagi.

Gud miskunni nú øllum oss, Og géfi bless-un sína, Og láti sinna orda ljós Til eilífs lífs oss skína, Svo vilja hans og verkin øll Í verøld þekkja kynnum, Og Jesú Kristi kroptug heill Kunnug sé øllum mønnum, Ad gjarnan hlýdi honum.

2. Þér, gudi! lof og þakkargjørd, Þinn lýdur jafnan játi, Og fagni sérhvert fólk á jørd, Fagran saung heyra láti, Ad þú dómari ert á jørd, Illsku lídur því eigi; Verndar og leidir oss þitt ord; Allt fólk styrkir svo megi Gánga á réttum vegi.

3. Þakki þér, gud! og lofi þig, Þitt fólk lotníngu medur; Ad dygdum mannkyn audgi sig, Ord þitt oss frædir, gledur. Gud fadir, son og andi hreinn, Oss blessi alla saman, Vegsami hann og óttist einn Allt mannkyn-id um heiminn; Segjum af hjarta, amen!

No. 110.

Med sinu lagi.

Anda þinn, gud! mér géf þú víst, Grátandi eg þess beidi; Ad villi mig, hid vonda síst, Veg minn allan þú greidir; Medan eg lifi hér, Og ljær þú tímann mér, Lát mig vel læra' ad deya!

12. Fullsæla eptir daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudann géf þú drottinn! mér.

Sídasti dagur máské minn Mér sé kominn allnærri; Ótta þó hjá mér eg ei finn, Er drottins nádin stærri, Er lætur stríd mitt enda 'fá, Og mér kórónu himnum á Af gædsku géfur skærri.

2. Arftöku sælu' á ædra stad Utvegad Jesús hefur; Elska vil eg hann æ fyrir þad, Í deyd hann frid mér géfur; Í grøf eg hvíla óttast síst, Ur henni því minn drottinn víst Mig til himins upphefur.

3. Haldi því grøfin medan má, Minn

holdi þúngbæra, Ond min lyptir sér upp þar frá, Ahlaup daudans kann næra, Ydrimar-lausum ótta hér; Avarp hans gledilegt er mér, Mig til guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjold, hættu' og neyd, Til himins sál min leitar, I hjálparvon eg hleyp mitt skeid; Med hópum eingla sveitar Samhljóda háa sýng lofgjord, Syni guds birtum hér á jord, Sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig fékk ásjed, Fadir med elsku heita, Barna-rétt syni sínum med Af sannri nád réd veita; Þegar strid mitt á enda er, I sigur-laun hann géfur mér Hnoss þad, eg hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, Sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á, Med ordi magtar sinnar Lifgar, krapt sama þekki' eg þar, Og þá verold fyrst skopud var, I undrum upprisunnar.

7. Gud! eg legg hond á munninn minn, En mikla stjórinn þina; Veit mér ad skilja vilja þinn! Vil eg þér hlýdni sýna; Eg býst oruggur burt frá heim, Bid gladur eptir dauda þeim, Sem endar ánand mína.

8. Nær eg ó guð! þig hef mér hjá, Hef eg nóg eptirlæti; Dauða og grafar deyfir þrá, Dýrð, er eg síðar mæti; Auðláts nálægð mér ógnar síst, Í lofsaung harma-raustin snýst, Við himna guðs hásæti.

No. 112.

Lagið: Heiðrum vér guð af hug' og sál.

O Guð! lífs-tíðin óðum þver, Er til betr-unar gafstú mér; Hvað margra daga hef eg tof Hér, þángað til eg legst í grøf? Sælan og hólpinn segi' eg þann, Sem náð hjá þér, minn drottinn! fann, Dauðans nálægð ei hræðir hann.

2. Angrundu hjarta eg sæ með, Opt minna vina legstað sjeð, Þá hugsun samt eg hugg-ast við: Hér blundið, vinir! sætt í frið; Sæl-an og hólpinn segi' eg þann, Sem náð hjá þér, minn drottinn! fann, Dauðans nálægð ei hræðir hann.

3. Við þessi leiði samt eg sje, Að sæmd-ir, metorð, lán og fé Er djúpt einbert, því æsku' eg sá Ellinni visna líkt sem strá; Sæl-an og hólpinn segi' eg þann, Sem náð hjá

þér, minn drottinn! fann, Daudans nálægd ei hrædir hann.

4. Veiti mér nád þín væg og blíd, Vís-lega' ad brúka mína tíd, Til lofs þá jafnan lifi' eg þér, Líka fulltreysti', er deyja fer, Og reyni sjálfur samleik þann, Ad sæll er hver, sem nád guds fann, Daudans nálægd ei hrædir hann.

5. O Jesú! fyrir auman mig, Í dand-ann gafstú sjálfan þig, Uppreist og uppstést, af því mér Er búin víst í dýrd hjá þér; Þín vegna nád og frid eg fann, Fagnandi því eg gánga kann Mót dauda, eg ei hrædist hann.

No. 113.

Lagid: Á gud alleina.

Eilíf ánægja! Eg þér senn fagna má, Eg framgeing fræga Fullkomnun loks ad fá, Krapt og gnótt gæda Géfur eilífdin mér, Hérvistar mæda Heiti æskunnar ber, En lífid upphæda, Aldur fullordins er.

2. Þú gángiun greidir, Gud minn! og kennir mér; Mig ladar, leidir, Til lífs eilífs hjá þér; Bak vid dymmt dauda Dags myrk-

ur sje eg því Nýtt ljós, sem nauða Nemur burt gjörvöll ský, Og mér trú ótrauða Tendrar hjartann í.

3. Hátt lífs orð hljóma, Heyri' eg rödd Jesú hér, Von við þá róma Viðréttist glöð í mér; Hvað kann mig hryggja? Heyri' eg guðs sonar raust, Ei vil þá yggja, En alla von og traust, Eg hans á skal byggja Orð-unum kvíðalaust.

4. Sál mín og sinni Sér hraðar nú og flýr Í hæst heimkynni, Hvar eilíf gleði býr, Sú byggð guðs blíða Brosir þegar við mér, Þar sýng eg síðar Samsaung með eingla her; Til þess fagnaðar fríða Faðir! mig tilreið hér!

No. 114.

Lagið: Gæðskurikasti græðari minn.

Hvað sæll er eg nær himnum á, Helgum guðs einglum ásamt má Lof og dýrð guði gjalda, Og mæla: Jesús mér allt var, Mín verud í hrapi veraldar, Mín gleði' um aldir alda Hann er, Heill mér! Þeirrar stundar Fagna' eg fundi', Að fæ þar prísa Nafn Jesú blessað Og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Lífsins herra! eg þakka þér, Þú eilífð mér tilreiðir, Og að þíns sonar orðið mér Útvegar frið og leiðir Ljós inn í myrkri; líf í deyð, Likn í sút, ró í þínum Finn eg hjá Jesú, flýr því neyð, Flýr burt úr þánka mínum Otti með efa sínum.

2. Lof sé þér manna leiðtoginn! Lof sé þér dýrð og æra, Fyrir orðið bæði' og anda þinn, Æ láttú brjóst mitt næra Þá sömu huggun, þá eg fiór Þeinki á eilífð mína, Uns þú von, sem er víss og stór, Virðist sjálfur að krýna, Nær eg dýrð nálgast þína.

No. 116.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, Minn drottinn kæri! Til lífs mig leiddir inn, Lof þér eg færi; Á enda lífs Eg skal þér prís frammæla; Um dauða dalinn hér Djarft geing, því ertú mér Mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal gröf hræða mig Og heljar kífið! Jesús gaf sjálfan sig, Svo hefði' eg

lífið; Sjá! hann uppreis, Þá sigurvinning vísa Fæ eg, og feril hann Feta, því eins og hann, Eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef eg hér Hlaupið trúr endað, Til betra lífs fram eg fer, Fæ sæll að lenda, Í fögnuð, dýrð; Fyrir hástóli þínum, Og sýng: guð sanni! þér Sé pris, eg leystur er Af öllum pínum.

No. 117.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Guð minn! eg þakka þér, Þú af náð hefur, Eilífst líf ætlað mér, Eingin því vefur Efasemd önd, Ei skal mig gröfin hræða, Ar-mæða lífs er leið, Liggur mitt æfi-skeið Héðan til hæða.

2. Hvort munu vegsemd, völd, Veita lán stærra? Heims auður, heill margföld? Hnoss er mér kærra Gleði eilífst, Guð! þig sjá og útvalda, Það sýndir sjálfur mér, Sú von fyllist hjá þér, Um aldir alda!

3. Eingin heims eymd mig hér Í vŷl nú leiðir, Eg veit hvað mætir mér, Minn veg framgreiðir Í himna dýrð; Hvað er, það má

hér lída? Gud upp í gledi stad Gjorvalt umbunar þad; Ei skal eg kvída.

No. 118.

Lagid: Um daudann géf þú drottinn mér.

Þú gafst oss, fadir gódi! hér Þá gledi-von ad finna, Ad gégnum deyd og grafir vér Gaungum til dýrdar þinnar; Sú von í hverri sorg og neyd, Og sídast oss í vorum deyd Lifgar, þá dagar linna.

No. 119.

Lagid: Heidur og háleit æra.

O Jesú! von míns anda Upplyptir sér til þín, Til kraptarins hægri handar; Hjá þér er unan min, Og vonin á þér einum, En æ míns likhams bond, Þvinga mig þúngum meinum, Því styrk þú mina ond, Nær eg vil þeinkja' um þig, Minn þróttur veikan sig Vottar og vélar mig.

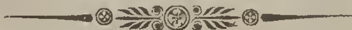
2. Hvad sælar þóttu þjódir, Þig litu hér á jord? Hvad sælir hjarta-gódir, Heyrdu þitt lífsins ord, Þad ord, sem kvittun kæra Kyni syndugu vann, Og himna fridinn færa, Frelsti heim gjorvallan, En von oss ollum

ljer, Um sælu-vist hjá þér, Þegar hérvistin þver.

3. Eg sje þig ei né heyri, Upphafði Jesú minn! Maður af moldar leiri, Ei megna nú um sinn, Annað enn undrun mína, Auglýsa hrærður, þér, Og prísa elsku þína, Of-dauft þó lof mitt er, Á meðan enn eg bý, Aðsetri dauðans í, All-litlu orka því.

4. Eitthvert sinn holdsins hnigur Hreisi, en sálin min Í betra líf uppstigur, Úr gröfum raustin þín Kalla mun fólk þitt frelsta, Fögnuður gefst þá mér; Lífs eilífs hnossið helsta, Á hæð sameinast þér; Þú ert sá arf oss bjó, Ósýnilegur þó Ert hér í heims óró.

5. Eitthvert sinn aptur kémur, Í dýrð að krýna þú Hvern þann, sem hér sig temur Á hlýðni, dygð og trú, Mín augu mig þann leysti Munu forkláruð sjá, Á hvern eg áður treysti, O von og gleði þá! O þá dýrð, er eg finn! O þá sæld Jesú minn! Um eilífð er eg þinn!

II. Bænar-sálmar.

1. Sannur kristinndómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þin svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, An flekks lifa i réttri trú, Guds eptir bodum gánga! Vel er-þeim, sem hans vitnisburd, Viljugir geyma hér á jørd, Af hug þar eptir lángar; Því hverjir gjarna guds á veg Gánga jafnan, þeir varast mjøg, Misgjørd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, Øllum hefur þú bodid bert, Heiløg ord þin ad halda!

2. O gud! veit mér ad ordid þitt, Alvarlegana lifid mitt, Af hjarta haldid gæti; Nær sem eg blessud bodord þin, Berlega set fyrir augum mín Ogn og smán eingri mæti; Af øllum hug' eg þakka þér, Þú hefur kennt og sýndir mér, Dýran rétt dóma þinna; Þín heiløg bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, Lát mig þitt fylgi finna.

3. Hvernig veg æfi úngur mann, Ostraff-

anlega gánga kann? Ef sér vid ord þín heldur. Eg leita þín af heilum hug, Hjálp svo med eingu verdi jeg, Frá þinni kénning feldur. I hjarta minu hef eg fest Heilög ord þín, svo varist mest, Móti þér grand ad gjöri. Lofadur sértú, sanni gud! Sannleikann þinn og heilög bod, Géf þú eg gjarna læri!

4. Med vörum mínum eg vída skal Vitna um þinna dóma tal, Sem er þíns munns adkvædi, Af þinna vitnisburda veg, Verd eg gladur og feginn mjög, Eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín, Um heilög séu bodord þín! Ef veg þinn vel umskoda, Dygd og rádvendni æ þá ann, Ordum þínum ei gleyma kann, I sælu, sorg og vòda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú, Himneskum gudi fodur nú Sætlega skulum sýngja; Hans einka syni, Jesú Krist, Sem oss hefur med dauda leyst, Kénnt leid til lífs ad gánga; Heilögum anda, er um heim, Upplýsing, huggun géfur, þeim Sé pris og lofgjörd samin! Guds ordi med og adstod hans, Arftöku' i ríki frelsarans Odlunst og farsæld, amen!

No. 121.

Lagid: Guds son kallar, komid til min!

Sá madur gódan finnur frid, Fótstig guds boda' er héldt sér vid, Holds girndum hættum stridir; Hann berst og á þan litur laun, Lofar gud eptir stridsins raun Sanuri dygd hans um sidir.

2. Ad sinni gaungu gætir vel, Grandvar lifir med einardt þel, Ad þekking eykst og krapti, Þó breiskur sé, nýtt fær hann fjør, Og finnur hér þan yndis kjør, Sem gud fyrir sál hans skapti.

3. I hjarta' og fyrir augum réd Æ hafa gud, sitt prófar géd Hvern dag i hans augliti; Sin harmar brot, en syndamein Samt grædir trú á Jesúm hrein, Fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr i sinni stétt, Sér skamtad lán guds notar rétt, Agirnd og ofund hafnar; Vid litil efni gud hans géd Gledur, þó audi sorgum med Hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lér, Gudi likjast æ temur sér, Géfur gódfýsi med-

ur, Farsæld ástvinar feginn jók, Forsvar dygdugra jafnan tók, Aumstaddan óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist létt, Vid sína brædur skyldu rétt Sífeldt ad gæta sinnar, Elskan til guds hans eflir mátt, Elsku medbrædrum sýna þrátt, Allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, En velferd þinni spillir síst, Þig sem medbródur metur, Þolgódur breiskleik þinn umber, Þánkinn sá: „gud minn uppgaf mér", A hógværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dygda stig Hans dæmi, æ ad vanda þig, Gott áform eflir, glædir; Því lífid veit hann gaf oss gud, Til gódra verka' og öllum baud, Eitt lögmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálprád þetta, sem eilíft er, Einn sá gudhræddi finnur hér, Heill fær þad, harma stillir, Þrótt veitir, eykur þol í neyd, Þann hel ei skélfir, en í deyd, Fögnudi sál' hans fyllist.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hver guds ord geymir eigi, Gud segist þekkja

þó, Sannleikann ekki segir, Sigrandi vantar trú; Hinn, sem trúir og hlýdir þeim, Af gudi' er endurfæddur, En ekki' af þessum heim.

2. Sá réttrúadi sannar Sína trú kærleik med; Ef þú veitst betur enn annar, Audsýn þá betra géd; Grundvöllud drottins ordum á Trúin manns hvetur hjarta, Hjálp og ást brædrum tjá.

3. Fyrir Jesúm gud oss géfur Guds barna rétt af nád; Hver þá von til hans hefur, Hann umflýr glæpa rád, En Krists fótsporum fylgir hann, Svo sem sannkristinn madur, Sig vandar best sem kann.

4. Sá hlýdni gudi géldur, Gudi þakknæmur er, Hver, sem hans bodord heldur, Hefur guds elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, Því fagrar dygdir dafna, Og daglega koma' í ljós.

5. Hans er gud heill og gledi, Hreinan sem kærleik ber; Ást med audsveipu gédi, Eingla sveit gudi tjer. Gud er kærleikur, einginn kann Í nád hans hlutdeild hafa, Nema hafi kærleikann.

No. 123.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Umfram allt gudi unna, Elska náúnga sinn, Ordin þín elska' og kunna, Ástríki Jesú minn! Og feril þinn ad feta hér, Vor er farsældar vegur, Vel ef þad stundum vér.

2. Rólega lífs þá lídur Leid gégnum þennan heim; Oss Jesús eptir bídur, Inn í fögnudi þeim, Eilífan sigur odlumst vær, Hólpnir, heilir og sælir, Hásæti drottins nær.

No. 124.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Sífeld umbreyting alla Æfi manns lodir vid; Sælan og sorg má kalla Sveymi oss jafnt á hlid; Skruggu-stormar styrjalda Stugga burt fridi' af jord, Ad rádi þess alvalda, Er þó sú plága gjord. Gud! kénn þú mædu mér, Án mogls ad taka hér, Til lofs og þóknunar þér.

2. En þín forsjónin sama, Samt blessar vora jord Med heillum', fridi og frama, Því færum þakkargjord; En þad oss þrávalt hendir, Pá mæda' í gledi snýst, Vareygdin frá oss vendir, Vor skadi þar af hlýtst. Gud! kénn

þú gledi mér, Med greind ad taka hér, Til lofs og þóknunar þér!

3. Allt þad, sem gott er, géfur Þín gædska, drottinn minn! Allt gaf, sem hagad hefur, Hverjum visdómur þinn, Er því skyldt ad vér minnumst: Allt gjörir þú sem best, Þakklátir þannig finnumst, Og þitt rád prísum mest. Géf þú ó gud! ad vér, Getum æ lifad hér, Til lofs og þóknunar þér.

No. 125.

Lagid: Heimili vort og húsin med,

Sæll er sá mann, sem hafna kann Hrekkvísra manna rádi, Og syndugra vegi aldrei ann, Ei sat hjá skémdar hádi, Heldur med vilja, hug og mátt, Hreinferduglega dag og nátt, Ad guds lögmáli gádi.

2. Sá madur eins og eik sú er, Uppvex hjá vatna straumi, A réttum tíma aldin ber, Ei fellur lauf né blómi; Allt gott sem hann vill hafast ad, Honum mun ætíd veitast þad Farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, Og guds

rádum ekki hlýda, Andnn þvílíkri aldrei ná, Áfelli heldur lída; Líkt sem fisi á flatri jörd, Feykja stormvidrin hvöss og hörd, Um ýmsar álfur vída.

4. Illgjarnir kunna ekki því, Uppreisn í dómi hljóta; Sannra guds vina söfnudi' í, Síst ódygd lids má njóta; En gódra manna greidir veg Guds nád og miskun æfinleg, Ránglátra leid mun þrjóta.

5. Födur syni og anda sé Ædst dýrd um jörd og himinn; Eins sem hún var ad upphafi, Án enda verdi framin; Kénn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skilja syndir vid, Sá þad vill, syngi: amen!

No. 126.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, Andleg leidar-stjarna; Kristnina þína þetta ljós Æ þyggja láttu gjarna, Svo ad hún til þín snúi sér, Sig med hjarta géfi þér, Óvinum eigi hlýdi, Ástverkin þín ad eignumst vér, Og í þá dýrd, sem eilíf er, Förum vér í fridi.

No. 127.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

O fadir! mig þinn andi leidi Ordugan fram um lífsins veg, Ad girndir aldrei gæfu sneydi, Af glisi heims né blekkist eg, Kappkosta dygdir kénn þú mér, Kraptana styrk þá skeika fer.

2. Æ Fadir! þú minn þróttinn veika Þekkir og alla sálu best, Af sannleiks vegi ef eg skeika, Ei skynja hvad mér gagnar mest; Upplýsing mína efl ó gud! Upplýsi mig þín heilög bod!

3. Ást þín, drottinn! vill audnu mína, Audveldan dygda gjörir stig; Eg þó vid raunstu þegi þína, Er þrátt til skyldu kallar mig; Onotnd stund leid allmørg hjá, Sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, gódi fadir! líkn ei þrjóta, Lít þú ofan í nád til mín, Þá eg veikur þín bod kann brjóta, Búin til reidu hjálp sé þín, Hvet þú til skyldu vilja' og verk, Von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, fadir mildi! mig, Med trú or-

uggri' eg kalla á þig, Þú yfirgéfur aldrei þann, Adstod þinni sem treysta vann; Minn vegur háll og myrkur er, Miskuna því og hjálpa mér.

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, Þrávallt hindranir villa mig, Midt i háska jeg einatt er, Þá ætla' hann vera fjærstan mér, Saklausri skémtun allopt á Aflvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni drottinn! auga þitt Allt sjer og þekkir hjartad mitt, Géf sú umþeinking æ sé sterk, Vid øll min fyrirtæki' og verk, Hugsun og gáng minn út og inn, Adgætinn vandi' eg hvert eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá Ferli dygdanna skeikád á; Eg skál þá bædi ár og síd J minni reiknings hafa tíd; Þá skal eg gud minn! þakka þér; Þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þin svo var stór.

Nú má ei framar næsta blind Naudbeygja mig og þrælka synd; Einn gud! mér ætíd rádir, Eg því tilheyri allur þér, J skírninni þau kjorin hér, Fadir! af þér eg þádi, Jll-

gjørdum hafna hét eg þá, Hédanaf vil eg lof þér tjá, Og hlýda af øllum mætti; Viljann þú, drottinn! sjálfur sjer, En synd útrýma' eg dádlaus er, Nema þín náð það bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, Akalla gud! sem styrkir mig Veikan og vilja' einlægan; Réttú mér þína hjálparhönd, Hardt þá vid syndum spornar önd, Send anda nádar nægan; Pad láttú, gódi gud! mig fá, Grátbænir mínar heyr þú á, Líknsemd þín lid mér veiti, Og í því stránga strídi megn, Ad standa løkkum synda gégn, Eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! I vor hjørtu vel innrætist Pín kroptug kénning hreina; Vér játum synd og veikleik vorn, Viljum þó gjarna vera þín børn, Og þókknast þér all-eina. Send oss nú náð og sanna ást, Svo hjørtun megi uppfyllast Med trú og kær-leik klárum, Lastvarir svo ad lifum hér, Líka deyjum ad erfum vér Frid med frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: Á gud alleina.

O gud alvaldi! Öll nafn og vald þitt hátt Um allar aldir, Audmjúkt vegsamar þrátt, Anda fjøld ædsta; Um eilífd svo sem nú, Eins fyrir smærsta Umhyggja þín er trú, Og því allra stærsta, Er skópst og gjørdir þú.

2. Ljósid framleiddi Og líf þitt guddóms ord, Ord myrkrum eyddi, Ord skóp himinn og jørd; Ord þitt upplýsir Alla, sem trúa þér, Veittú þad vísi, Á veg farsældar mér, Hlýdinn hér svo prísi, Herra gud! þig sem ber.

3. Einn ædsti kraptur Þinn øllu heldur vid, Er ádur skaptir, sitt ákvardada mid, Vís, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, Án enda frægur Ertú, þér líkt ei sjest, Einn gud øllu nægur, Sem øllu stjórnar best.

4. Styrk mig ad standa Stigunum Jesú á, Og verk mín vanda, Verdur eg gjørist þá, Ímynd ad bera, O drottinn! þína hér; Láti lofgjørd vera Lífid mitt gjørvallt þér, Uns þig, ædsti herra! Um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn gud! á valdid þitt, Viljann

og ráð mitt géfa; En, æ! þú sjer vanmegnið mitt, Mátt þinn eg síst þó efa; Hjálpa þú mér og helga best Mitt hjarta, rót að nái' ei fest Synd né til glæpa ginni, Veikur litt standast við eg má, Vinnur hún einatt sigur á Byrjaðri betrun minni.

2. Þú, Jesús! kenndir, kvaldist, dóst, Kvittaðir brotin manna; Að þú fyrir mig leiðst er ljóst, Laungun það veki sanna, Ferli þínum að fylgja hér, Framferði þitt sé regla mér, Eg svo lífs skeið útendi Með heill og nái marki því, Mín farsæld sem er fólgin í, Og hvoss mér verði' í hendi.

3. Æ! þángað, sem að eingin tár, Augun væta, mitt sinni Og eptirlángan ætíð stár, O þau friðar heimkynni! Hvar æ er gleðin æfinlig, Eg fæ þar grannt að skoða þig, Guð! hvers eg gjarna leita; O þann frábæra frelsis dag! Fullsælu til þá ranna hag, Á síðan um skal breyta.

No. 133.

Lagið: O drottinn allsvaldandi.

Guð minn! hvers gæðsku stóra Í gjörðum öllum líta má, Heimar og himinn = kórar

Henni lof um eilífd tjá; Hvad sem er, Og eg kénni, Eda mér Hug um renni, Lýsir þér, Lifandi gud! og henni.

2. I sannleiks ordi mæta Eg veit sælu heitna mér, Trúlega' ef gjori gæta, Gud! þíns vilja og hlýdnast þér; Kunni' eg fá Kórónu' og vinna Kjør þau há, Allt er minna, Ædst hvad má I verøldu finna.

3. Hjálpa mér, herra'! ad gánga, Sem heilagt ord þitt kénna vann; Af réttri gotu' á ránga Rása jeg annars villtur kann; En eg þér Ætíd treysti, Opt mig hér Nád þín reisti, Mót syndum mér Sendi styrk og hreysti.

4. Synda-lyst allri eyda, Adstod, drottinn! veittú mér; Þinn anda lát mig leida, Svo lifi' eg grandvar eins og ber; Dygdar á Adal-vegi, Eg ad sjá Ljós þitt megi, Og von þér hjá Vegsemdar loks eigi.

5. Mér kann máské ad vera, Mín endalyktin harla nær, Veit mér þá huggun, herra! Helstundin géf ad komi vær, Daudi minn Verdi vægur, Vilji þinn Sé mér þægur, Leid mig inn Lífs i farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Á þig, Jesú Krist! eg kalla, Krapt mér auka þig eg bid, Þú mér hjálpar æfi alla, Ef eg trygdir held þig vid, Jesú! létt mér láttu falla, Ad læra helgan dygda sid.

2. Eg svo hlýdi ætid þínum Elsku bodum, herra minn! Votti trú í verkum mínum, Vandlega reki feril þinn, Þínni raust med sannleik sínum Sífeldt gégni varfærinn.

3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagdir, Framt ástunda géf þú mér Þá ad elska, sem þú sagdir; Samt af alhug' varast hér, Ad fleka neinn med folsku bragdi, Fyrst ad brædur erum vér.

4. Veit, ad þad, sem heimur heldur Heill, ei dragi mig frá þér, Þad, sem fyrir gott hann géldur, Gjarna spott og vanþokk er, En þad sælu ædstu veldur, Ef vér, drottinn! hlýdnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýdi herra! Þægan ávort bera sinn, Drottins ætid dýrdin vera, Dug og krapt er efldi minn, Fasta vorn skal fyrir bera, Freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra!

þér, og stendst eg þá, Þó mín syndir þrávallt freisti, Þú mér aldrei víkur frá, En mér sendir sanna hreysti Sigri frægum loksins ná.

No. 135.

Lagid: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósanna! lát þú mér Lýsa jafnan í veröld hér Ljós þinna lífsins orda. Eg fel mig, drottinn! einum þér, Illri vantrú mér forda!

No. 136.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O! þú hár, Herra klár! Hver æ til varst, Ert og verdur, Allt vel gjördir, Alvís; Rædur geym Himna' og heim, Hverju' um sitt mid, Géfur allt Gott ávallt, Gud! eg þig bid.

2. Géf þú mér Heilsu hér, Hugskot upplýst, Vid þinn ótta, Voldugi drottinn! Vant sé, Heill er þad, Unn mér ad Ord mín vandi; Þar til mér Hjálpi hér Helgur andi!

3. Ad gjöra rétt, Lát mér létt Og ljúfast falla, Í hverju sinni Hvad sem vinn eg, Hér med, Verki því Veit mér í Vidgáng hljóta, Ödrum hér Eins og mér Allt til bóta.

4. Kæta géd Kærleik med Kénn mér hvern vid, Sem mins guds vild Og minni skyldu' Ei mót er; Henni frá Fjandskaps þrá Fæli eingin, Fram svo eg Frjáls minn veg Fái geingid.

5. Gégnum neyd, Lífs þó leid Liggi, gud! min, Ei lát vðla, Heldur hvila Hug vid Von og traust Vafalaust, Veit og þad mér, Blindi' ei fé, En brúkad sé Best til lofs þér.

6. Þegar hrjá Hel mig á, Herra! géf mér Sætan blund Vid sidstu stund, En sé min I fødurs hønd Falin ønd, Og fari gløð þá, Upp til þin, Er þér min, Eilif sæld hjá.

No. 137.

Med sinu lagi.

Herra gud i himnariki, Hann oss sinn vilja kenndi, Er hann ofan á jardriki, Oss tiu bodord sendi.

2. Fyrsta bodord einkum átt Af øllum hug ad merkja: Hjá-gudi' einga þú hafa mátt, Hann einn skalt elska og dýrka.

3. Annad: minnstú med audmjúk hót,

Ætíd med guds nafn fara, Og hann bidja af hjartans rót, Heidra og þakkir gjøra.

4. Þridja hans bod hugleida skalt: Hvíldardaginn ad helga; Guds ord heyr þú og gjarna halt; Girnd heimsins skalt ei fylgja.

5. Fjórda: heidra med fullri ást Fødur og þína módur; Vid yfirmenn skaltú aldrei sjást Óhlýdinn, þver né reidur.

6. Fimta: ei slá med heipt í hel, Hold manna skallt ei meida; Heldur forda og frelsa vel, Frá voda hvern mann leida.

7. Sjøtta: vid hór þig vara skalt, Vilja holdsins ei gjøra, Hjúskap eda hreinlífi haldt; Hóf lát þér þekkast vera.

8. Sjøunda: einkis áttú fé, Okra, stela né ræna; Heldur styrkja ad haldid sé, Hjálpa, géfa og lána.

9. Áttunda bod: ei mæla mátt Meinvitni, róg né lýgi, Náúnga þinn þú afsaka' átt, Ad heidri halda megi.

10. Níunda: girnast ekki átt Annara hús med flærdum; Heldur styrkja' af huga' og mátt, Ad haldist eign þeirra' í værdum.

11. Tíunda: hreinn í hug vert þú, Hans

kvinnu girustú aldrei;, Heldur óska: að ást og trú, Við eginn mann sinn haldi.

12. Guð faðir, son og andi hreinn, Oss virðist náð að senda, Að þessi boð hans hver og einn Haldi til lífsins enda.

---

2. Iðran, trú og synda-fyrirgéfning.

No. 138.

Með sinu lagi.

Til þín, heilagi herra guð! Hef eg lypt sálu minni, Af hug og hjarta' i hverri neyð, Hjástoð treystandi þinni; Láttú mig aldrei líða smán, Olukku, brixl né sálar tjón, Svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Osmánaðir verða allir þeir, Eptir þér hverja lángar, En svívirðast munu meir og meir, Svo margir sem afvega gánga, Og hafna þinni hjálp og náð, En hyllast lesti' og skémdar ráð, Og elska' ei utan hið ránga.

3. Voldugi herra! vísa mér A veg og gotu þína, Við sannleik þinn mér hald þú hér, Hyggju fáráða mína Með vísdóms

anda uppfylltu, Og orði þínu blessuðu, Því á þig trúi' eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu náð, Og miskun þúsundfalda, Og það himneska hjálparráð, Sem hugðir fyrir aldir alda; Fyrir gæðsku þína minnstú mín, Og mér þitt föðurlegt hjarta sýn; Hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leið Alit ei, herra kæri! Peinktu heldur á þinn eið, Og óbrygðanlegt særi; O herra guð! af hjarta' eg bið, Harmþrúngnum þú mér veitir lið, Svo sem eg saklaus væri.

6. Góður og réttvís guð vor er, Sem gjarna meðtekur alla Þá, sem að lífsbraut leita sér, Og lætur þá til sín kalla, Hughreystir skélfda' og hjálpar við, Svo hafi þeir gleði' og andar frið, Og ei megi frá honum falla.

7. Orð guðs og vegir allir hans Eru miskun og sannleiki, Náðar brunnur og næring manns, Nákvæmust, hvað sem veikir, Þá, sem hug og hjarta mest, Hafa á hans orði fest, Af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Náðugi guð fyrir nafnið þitt, Og nægð miskunar þinnar, Géf að mín synd sé

klár og kvitt Kénni' eg daglega hennar, Hún særir bædi sál' og lif, Nema sendir þú mér styrk og hlif, Samvitskan svo frid megi finna.

9. Hver, sem óttast og elskar gud, Skal eilifa miskun hljóta, Gud kénnir honum sin heilog bod, Og lætur ei blessun þrjóta; Afkvæmi hans mun audlegd fá, Og blómgast allvel jordu á; Gudhræddir nádar njóta.

10. Upp til drottins eg ávallt brá Augunum vonar minnar, Þvi ad einúngis honum hjá Huggun trú' eg ad finna; Synda-fjotur af fótum mér, Færa mun hann til dýrdar sér, Svo megi' eg hans krapt med-kénna.

11. Dýrd gudi födur og syni sé Súngin um aldir alda, Eins sem hún var ad upphafi, Ædsta lof skulum gjalda, Heilogum anda med hug og raust, Hljóti hann lof-gjord endalaust, Fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sinu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur gud, Syndir af nád tilgéfur, Og hverra brot og illverk med, Afplánad Jesús hefur. Sæll er sá mann,

Þeim guð þess ann, Um löst eingan átelur, Hver frá synd snýr, Hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo leingi, sem mig samvitskan Syndir lét ekki játa, Mann-dáð og heill eg minka fann, Mátti' eg því jafnan gráta; Um dag og nátt Eg fann þinn mátt, Ofþúngan mann-kind aumri, Megnið mitt þá, Mér dróst svo frá, Sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þér öll mín brot, Án fegurðar og varnar, Hyl ei að syndgast hef þér mót, Holds vild fylgjandi gjarna. Sagði' eg með mér: Minn guð! vil þér Mína glæpi meðkénna, Aflausn og sátt Af þér fékk brádt Allra misgjörða minna.

4. Um þá kvittun á réttri tíð Allir í trú þig biðja; Hvenær sem kemur hörmúng stríð, Hér fyrir vilt þá styðja. Þú ert mitt skjól Í allri kvol, Við háska vilt mér hlífa; Varðveit þú mig, Svo viti' eg þig, Fyrir vernd og náð að lofa.

5. Þú hétst vitsku að veita mér, Vel færa leið að boða; Forsjá vera og fylgð min hér, Forða við öllum voða; Lið veit því mér Svo læra hér Lífa og þér að hlýða, Að

himnum á, Mër auðnist fá, Þitt auglit skoða blíða.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, Okjör þúng og hefnd marga, Hverjir á drottni hafa von, Hans miskun vill þeim bjarga, Af því gleðjist Í guði mest, Af náð og trú réttlátir; Hverjir af hug Hans rækið boð, Hrósið guðs aðstoð kátir.

7. Dýrð guði föður og syni sé Súngin og heilögum anda, Eins sem hún var að upphafi, Oss veiti' hann náð að standa, Vel á hans veg, En varast mjög, Að synd verði' síðar framin; Guð gefi það, Hans höldum náð, Syngjum því allir: amen!

No. 140.

Lagið: Konúng Davíð, sem kénndi.

Drottinn! lát mig ei dyljast Djarflega syndir við, Þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bið: Nær heimi fer eg frá, Örvænting ei mér grandi, Orð þitt' og sannleiks andi Hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Guð! með kveinandi' og klökkum hjörtum,

Krjúpum vér nidur jordu á, Um vorra sálna ángist kvørtum, Unn oss á ný þinn kærleik sjá, Aflát og miskun oss því tjá, Of-mjøg løgmáli viknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, Oss þú dygdina kénnir hér, En kallar menn frá lasta línu, Laun svo dygdanna fáum vér; En bod-ord geymdi' eg illa þín, Æ! fyrirgéf van-gætslu mín!

3. Greida hvad skyldum gædsku þinni, Gá-leysi vort svo litils mat, Oss loddi jafnan synd í sinni, Svo dárinn opt oss lokkad gat; Angradir sinnum ó gud! vér, Opt høf-um syndgad móti þér.

4. O drottinn! fyrir augsjón þinni, Önd-verdt stendur hvad gjørum vær, Þú, ráð vors hjarta, þánka og sinni, Þekkir og skod-ar fjær og nær; Ef þína náð ei þekktum vér, Þá ró og von øll töpud er.

5. En, hversu blídt er ord þitt kæra, Idr-andi sálum, Jesú minn! Alla mædda vilt endurnæra, Ords blessar kénning styrkur þinn; Fridar upphaf þín ástin er, Oss for-smekk himna gledi lér.

6. Þá von og gledi' voru hjarta, Verka

og styrk, minn drottinn! Þú, Ad feta Jesú feril hjarta, Fylgja hans kénning hjálpa nú; Þá má hver vita' og þreifa á, Ad þér sé nádin einum hjá.

No. 142.

Med sinu lagi.

Af djúpri hrygd ákalla' eg þig, O gud! hlýd roddu minni; Þín nádug eyru opni sig, Ad eg bænheyrast kynni; Ef syndir og athæfid illt Alita og tilreikna vilt, Hver stendst fyrir hegning þinni?

2. Ást og nád veldur ein hjá þér, Ad þú synd kvittar mína, Ei gyldir par hvad gjörum vér, Gódverk þó kynnum sýna, Hjá þér einginn sér hrósa kann, Hrædast verdur þig sérhver mann, Og miskun þyggja þína.

3. A gud eg einan vona vil, Verdleik minum fráskúa; Mitt hjarta gud adhyllast skal, Hans nád og gædsku trúa; Hvad heilög ord hans hétu mér, Heill min og blessan þad eflaust er, Ad þeirri von vil eg búa.

4. Þó mörg og stór sé mannleg synd, Miklu stærri er nádin, Endalans er guds hjálpar hönd, Hversu stór, sem er neydin,

Hann vill í líku afleysa vel Lýd, sem ydr-andi vottar þel, Honum tjer hlýdnis eidinn

5. Födur, syni og anda sé, Ædst dýrd um jörd og himinn! Eins sem hún var ad upphafi, Án enda verdi framin; Kénn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skilja syndir vid, Sá þad vill sýngi: amen!

No. 143.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Allt þad eg hefi illa gjört, Allt, Jesú! bæta kominn ert, Um allt því eg kvittur er, Allt mitt líf skal þjóna þér, Þar til, bid eg, hjálpa þú mér!

No. 144.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín!

Þér einum braut eg móti mest, Minn gud! hjartad mitt sjer þú best, Og alla at-hofn ránga; Bölvun þúnga, sem boda fer, Bid eg þín miskun líkni mér, Hlifi vid straffi stránga.

2. Bænar-kvak mitt og andvörp öll Eru þér kunn, mín tára-föll Allt eins þér eru' ódulin; Æ! hvad leingi mig ángur skér; O

gud! hvad leíngi ertu mér, Samvitsku-hrelld-um hulinn?

3. Alít ei svo mín afbrot ljót, Ad refsíng komi þeim á mót, Eptir stærd illsku minnar; Eg flý á þínar nádir nú, Nádugi gud! mitt hjarta þú Huggun og frid lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, Vel innræt mér þinn ótta hjá, Ad heilög bod þín haldi; Géf eg æ betur þóknist þér, Þér, minn drottinn! hvers þjón eg er, Heidur og hlýdni gjaldi.

5. O herra gud, mín hlífd! eg bid, Hjálp lát mig ætíd kannast vid, Og miskun þakka þína, Ad enn vilt géfa afbrot kvitt, Alíta bænar hrópid mitt, Ond hrellda annast mína.

No. 145.

Lagid: Konúng David sem kénndi.

Minn gud! eg má þad játa: Mikil er syndin mín, Þó er í allan máta, Enn meiri nádin þín; Öll mín von á þér stár, Géf þú eg glatist eigi; Géf ad þig lofa megi Hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lagid: Avi! Avi! mig auman mann.

Heyr mín hljód, Himna gud! Hjartad mitt

Hrópar ódt, Af harmi módt, A hjálpráð þitt! Við brot og syndir brjóst gjør kvitt, Svo barni þinu verdi fridt, Fyrir herrann Jesúm :,: Hrelling stytt :,:

2. Neydin mín, Og nádin þín, Nú mig knýr, Ad bidja þig, Þú bænheyr mig, Géf blessun hýr! Ei tapast neinn, er til þín flýr, Med trú og ángri, fadir dýr! Mér virdist ekki :,: Von sú rír :,:

3. O minn gud! O minn gud! Eg þig bid, Angrid skér, Unn þú mér Andar frid; Eg fæ ei stadist freistni vid, Fadir gódur! veittú lid; Heyr þú barnsins :,: Kvein og klid! :,:

4. Hugann synd Hrellir blind, Herra minn! Eg hrædist neyd, Dapran deyd Og dóminn þinn; Bót og likn mér, fadir! finn, J freistni einga leid mig inn, Heldur frelsa :,: Þjóninn þinn :,:

5. Leid þú mig, Svo lofi' eg þig, J lifi hér, Af hjartans grunn', Med huga' og munn', Sem hæfir og ber; Daudur einginn drottinn! þér, Dýrd i þessum heimi tér, Heldur sá, sem :,: Lif þú lér :,:

6. Veika trú, Vidrétt þú, Og veg minn

greid; Eg flý til þín, Forda pín', Fári' og neyd; Géf mér, herra! gódan deyd, I gledi himna sídan leid, Nær linnir þetta :,: Lífsins skeid! :,:

No. 147.

Lagid: Hæsti gud! herra mildi.

Waknid upp, kristnir allir! Og sjáid syndum vid; Af hjartans rót ákallid Eilífan födur gud! Hans svo ei hegning mætum, Hverfi oss nád hans frá; Utan syndum aflátum, Ydrumst og lifnad bætum, Vesælir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid, Løstu ad skilja vid, Af hreinni ydrun grátid Ill verk og vondan sid; Heilagri umbót heitid, Hyllist gud hér i frá, Mest ad hans ordi leitid, Eptir því gjarna breytid; Hann vill oss vera hjá.

3. Heill og nád hann oss géfur, Hlýdna ef fær oss sjed, I eilift líf oss upphefur, Øllum guds børnum med; Því er skyldt til vor tækjum Trygd guds og miskun hans, Pá nád aldrei órækjum, Eptir henni helst sækjum, Fetum spor frelsarans.

4. Jesúm Krist son sinn blída, Sendi gud øllum oss; Lét hann fyrir oss lída Last,

heipt og kvøl á kross, Svo náð oss øllum
sýndist, Sitt líf í dauða gaf, Fyrir oss auma
píndist, Án þess mannkyn allt týndist; Hann
hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo øðlast megið, Akallið Jes-
úm Krist, Hans náð þér erfa egið, Eptir
veraldar vist; Lánga mæðu hér liðið, Leitið
því drottni að, Øruggir ætíð stríðið, Øllum
hans vilja hlýðið; Guðs náð oss gefi það.

No. 148.

Lagið: Sá frjáls við løgmál fæddur er.

Syndugi maður! sjá að þér, Sál þín svo
hólpin verði; Eilíft líf byrjar hver sá hér,
Hreina iðrun sem gjørði.

2. Hvar sú hin hreina iðran er, Er þar
og kvittan synda, En sú kvittan hún aflar sér
Elsku guðs til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíft líf, Sem yfir-
bót synda vinna, En andar tjón og eymda kíf
Iðrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, Að
deyja syndin mætti, Látum því ekki lifa' í oss
Lesti með vondum hætti.

5. Géf mér, herra! í hjartað mitt Hrein-

an ydrunar anda, Svo ad min sál af synd-
um kvitt Syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: Má eg ólukku' ei móti stá.

Géf þú oss, herra! heims um hríd, Heyja gott stríd, Og trú heilagri halda; Samvitsk-an hrein þar sé vid fest, Sem kunni best Sigursæld vorri valda, Svo børn þín ein, Hér hjarta hrein, Megi þig fá Í sælu sjá, Og lofa' um aldir alda.

No. 150.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.

Eg er breiskur, misgjørd mér Mildur gud þó fyrirgéfur, Sú umþeinking þróttinn ljer, Þegar ótti hugann vefur; Nú þarf framar einginn efast, Adstod guds mun breiskum géfast.

2. Sannleiks ljós hans ordi í Ei for-myrkvast, heilla nýtur Hver, sem ordi hlýdir því, Hjálp og krapt til dygda hlýtur; Nú þarf framar einginn efast, Adstod guds mun breiskum géfast.

3. Mildi fadir! mikli gud! Mér æ syndin

leid skal vera; Jeg vil heyra Jesú bod, Jeg vil trúr hans okid bera; Herra! styrk mitt hjartad veika, Hvenær sem i efa reikar.

No. 151.

Lagid: O fadir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! Mér inngéf þú Audlegt ljós trúarinnar; Lýsi þad mér, Svo læri' eg gjør Leid sáluhjálpar minnar, Svo eilíft líf, Eptir heims kíf, Eg mætti fá ad reyna; Lof sé, gud! þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

---

3. Elska og traust til guds.

No. 152.

Lagid: Um daudann géf þú, drottinn! mér.

Hvad íllt og bágt, sem mætir mér, Min von til guds sig hefur, Minn sem ad fadir mildur er, Manna hjálp oll þá tefur, Og einka reynast vinir verst, Veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgéfur.

2. Þó athofn besta megi mín Manna álasid bída, Gud! allt er bert fyrir augum

þín, Eg vil þolgóður líða; Þú sjer míns hjarta hulda ráð, Ef halda mætti' eg þinni náð, Þá eingu þarf að kvíða.

3. Þó sorg og áuauð sífeldlig Samferðist lífsins dögum; Eg glaður er, því guð! veit þig Gløggt sjá hvað mínum høgum Er fyrir bestu, mæðu með Mitt þú reynir og venur géð, Í þínum að þreya' áløgum.

4. Þó samtøk gjørðu himinn, haf Og hauður mér til ama, Hættum stæði' eg umspenntur af, Og ógn hels í bili sama, En heimur allur hvirfi mér, Herra guð! samt eg treysti þér, Óttast fár ekkert framar.

5. Þú leiðir mig um dauðans dal, Dásamri føður hendi, Hún minn æ vera skjøldur skal, Eg skélfist ei hvar lendi; Þrái himinn, þó þreyi hér, Þú svo kórónu dýrðar mér Í æðstu gleði' afhendir.

No. 153.

Lagið: Mitt hjarta! hvar til hryggist þú.

O! hvað stór sæla' og yndislig, Er mér jafnan að mega' á þig, Minn guð! traust setja mitt; Allur við lifnar andi minn, Er eg íhuga kærleika þinn.

2. Alls-þurfa mig eg anncan fann, Adstoda mig þín mildin vann, Ad efla mín eigin not, Mér, ó gud! þín gædskn' atlot Gáfu styrk vid kraptanna þrot.

3. Hversu ætti þá inndælt mér Ætíd vera ad treysta þér, Gud! máttgur, gódur, vís, Sem veitst þorf mína' og vilt mér best, Veitir allt til hagsælda mest.

4. Innrætt þá djúpt þad edli' í mér, Einum fyrir mér trúi' eg þér, Eilífi ástvin minn! Fyrir mér í sérhvert sinn Sjái, dróttinn! vísdómur þinn.

5. Já, þú, fadir! sem alvís ert, Allt fær lángt betur vid mig gért, Enn óska' eg edur skil; Gégn og hlýdinn gjarna' eg vil Gánga fram eins og segir þú til.

6. Ástríkur fadir ertú minn, Almátt, gædsku og vísdóm þinn, Allt brúkar oss til góds; Mitt einka traust í allri neyd, Og athvarf skaltú' í lífi og deyd.

No. 154.

Lagid: Géf þinni kristni gódan frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? Hvad þann syndunga stoda, Pjáda hrellda og mædda

mann, Mót daudans efla voda? Vér þad gætnir viljum skoda!

2. O! hvad skyldi oss ædra nú, A himni' eda jordu géfast, Enn vel grundvöllnd vissa sú, Vid hverja mein öll sefast; Guds um náð þarf ei ad efast!

3. Þessi vissa af gudi gjörd, Er grundvöllur trúar þinnar, Hvort sem þú bidur feigd eda fjör, Feginn skal þig til minna; Hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú gudi elsku á Einlæga, vissa, heita, Hans þekking' girnist höllri ná, Hans velþóknunar leitar; Hann þá ei um náð þér neitar.

5. Leitist þú vid, sem mest ad mátt, Med öllu hugarfari, Ad líkjast gudi' á allan hátt, Æ verda fullkomnari, Gódur, vitur, gudi' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur viss, ad vísa náð hans eigir; En öll skinhelgin útvortis, Einga þér huggun segir; Varast hún þig véla megi!

7. Astunda, viss ad æ þú sért Um guds náð hverju sinni, Lát þá vidleitni leynt og bert Lifa i sálu þinni; Ast hans ertú æ í minni.

8. Á gledi stund, sé yndi þitt, Ad náð guðs megir halda; Sú von í öllum sorgum midt, Sælu umbunar gjalda, Hér og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans afli mót, Áttú loks stríd ad heyja, Hversu lífkroptug böls er bót, Brygdulaust kunna segja: Víss um guðs náð vil eg deyja!

No. 155.

Lagid: Gled þig guds sonar brúd.

Því skal mér veiklast von? Veit eg guds mildi son Er med oss allar stundir, Okkar senn verda fundir; Óskélfd min augu mæna Á hann í kvaki bæna.

2. Um heimsins gledi og glis Gédjast mér eins og fis; Skjótt missi' eg skemtun slíka; Skymp met eg hans vidlíka; Þad má létt hismi heita Hjá því eg eptir leita.

3. Leggi gud ok mig á, Og harda rauna þrá; Ó! eg vil ekkert kæra; Eins má þad heill mér færa; Skal mér ei líka' ad líða Ljúft, nær hann vill hid strída?

4. Sál og hold, fjör og fé, Fjarlægt er mitt ad sé; Þú, gud! átt þad, sem lédir,

Og þótt snarlega rédir Líkamann lífi sneyða,
Lof þitt eg vil útbreiða.

5. Dauðinn ei deyðir oss, Dýrðar eilífrar hnoss, Hann gjörir hrjáðum færa, Og hvíld í grøfum væra, Andstreymi, eymd og mæða, Eingan þar megna hræða.

6. Nær endast tímans tóm, Með tign og hvellum róm, Vor Jesús Kristur kémur, Kær minn frelsari nemur Mig í dýrð, þá ei þrotnar, Þar hann um eilífð drottnar.

7. O! skyldi' eg ørvýlnast? O nei, eg trúi fast Míns Jesú øllum orðum, Er jafnan standa' í skorðum! Þú ert minn, þér eg treysti, Þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Hvað er sem letur hjartað mitt, Til himins veg þinn képpa, O minn drottinn! sem orðið þitt, Á leiðir mig, svo hreppa Fái þar líf og fulla nægð, Frí við óvina magt og slægð; Hver vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo yfrið hardt, Og ofþúngt kroptum mínum? Heimtar þá guð svo mikið og margt, Mildum í boðum sínum?

O nei! minn best þú kénnir krapt, Kærsti fadir! sem mig hefur skapt, Og krapti aud-gad þinum.

3. I holdi, Jesú! þoldir þú, Þá sjálfur freistni alla, Er huga minn vill hindra nú, Og honum þúngbær falla; Þú vorkennir þvi veikum mér, Vilja þá fúsan hjá mér sjer, Þó framkvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúföst eftir mig, Og útbýr krapti neytum, Hvad sterkur verd eg þá fyr-ir þig, Þeim il gæddur svo heitum! O! hversu var sú ást þín sterk, Er þreif mig burt úr daudans kverk, Med pisl og þúngri þreytu!

5. Æ! skyldi' ei þinnar ástar glód, Upp-verma sálu kalda, Ad hyllast bod þin holl og gód? Hvad kann eg annad gjalda Verdugra lof enn feta fús Feril þann, sem gékkst, minn Jesús! Og baudst mér eptir halda?

6. Þessvegna gégnum þreyngi sér Þin elska sálu mina! Uppmálud standi æ fyrir mér Ást þín, harmkvæli' og pina! O hversu finnst þá inndælt mér, Ef elska' eg þig, ad hlýda þér, Þá gjorvoll þýngsli dvina.

7. Mót allri heims og holdsins lyst, Hér

af verð eg öflugur, Sú trú, að fékkst mér friðar víst, Fót minn styður; þinn dugur Í mér breiskum sig öflgan tér, Allt megna eg, nær hlýði þér; Þar við minn hressist hugur.

8. Allt hvað mig brestur, bauðstú mér, Með bæn, ó guð! að sækja; Þín föðurmildin opin er, Ef eg þín boð vil rækja; Andvarpan fer þá eingin mín Án bænheyrslu frá stóli þín, Hvað kann þá hug minn flækja?

9. Eptir það strið, sem eg skal hér, Í þinnm-krapti heyja, Á eg í vonum þar hjá þér, Þegar eg trúr næ deyja, Eilífa unun, eilíft hnoss, Inndæll sé mér því sérhver kross; Hvað létt er því að þreyja?

10. Já! breiskt er hold mitt, heimur flár, Hætt skeiðið, tæp mín gata; En, guð! þíns anda kraptur klár Kann mér aldrei að glata; Æ svo leingi eg elska þig, Öflgari vill hann gjöra mig, Lætur veg réttan rata.

11. Allir samhuga einum þér Auðmjúka lofgjörð segjum, Af fúsu hjarta allir vér Undir þín boð oss hnegjum, Sem holl og létt eru hver um sig, Hjástoðar, Drottinn! beiðum þig, Og þolinmóðir þreyjum.

No. 157.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Svo skal ei framar nokkur neyd, Né heldur þessa líkhams deyd, Mér frá þér megna' ad venda; O drottinn! eg er ástkær þér, Elska vil eg þig stødngt hér, En annars heims án enda; Send mér Sem þér Þóknast gledi Þjáning medur, Þig alvísan Eg vil þó jafnan í øllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds son kallar, komid til mín!

Allt mitt rád til guds eg set, Á mér sinn vilja verda lét, Mér bid eg hans miskun hlífi, Heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé, Hans vernd jafnan befalad sé, Nú og í eilífu lífi.

2. Minn andnu hag svo opt og þrátt, Ástin þín, gud! vidrétti brádt, Er andvarp eg þér senda, Verdi því á mér vilji þinn, Vel nuntú, hjartans fadir minn! Leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, herra gud! Hjálp mér ad geyma vel þín bod, Og þeim eptir ad breyta, Þolinmædi og þyggja vil, Og

þeim vægja, sem gjøra mér til, Virdstu' mér náð þar til veita.

4. Hvad verdur mér að meini þá, Máttugur guð mér stendur hjá? Hvad kann mig þá að þrjóta, Er sá hjálpar úr allri nauð, Øllum sem gefur daglegt brauð, Og sælu með sér að njóta?

5. O herra Krist! mín hæsta von, Hvorki lukkunnar gjøf né tjón Láttú mig frá þér leiða, Náð þín ávarti vora trú, Við synd og kvølum forða þú, Og géf oss útfør góða.

No. 159.

Lagið: Ovinnanleg borg er vor guð.

Þú ert minn guð, ei óttast eg, Og ei skal hevrast kveina, Þótt eg færist um þyrna veg, Þína stjórn sje eg eina; Víslega veit eg nú, Við mig að breytir þú, Æ huggar mjúkast mig Miskun þín föðurlig, Er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og náð þinni mig og mitt, Minn guð! eg fel á hendur; Allt hvað eg hefi, það er þitt, Þinn í valdi stendur; Þín stjórn mér þægust er, Það besta viltú mér; O herra

gædsku-gjarn! Til góds fyrir þitt barn, Medlæti' og mædu sendir.

3. Gud sær ei sínum gleymt, í hrygd Géd mitt sá þánki nærir, Von, sem á ord þín er uppbyggd, Aldrei kinnroda færir. Burt ángist øll og sorg! Trugg er gud min borg; Vel eru gjørd hans verk, Ver mig hans geymsla sterk, Og til farsældar færir.

No. 160.

Fagid: Guds son kallar, komid til min.

Mitt traust á gudi gladvært er, Guds nád býdst fyrir Jesúm mér, Eg von lífs eilífs hefi, Oss í nád taka aptur vann, Og arf hefur í sælu-rann Med sínum syni géfid.

2. O herra! hvílík heill þad er, Hlutfall eiga med sjálfum þér, Nád þína' og himinn hljóta, Med trú af hreinu hjarta þig Heitt ad elska, og vita sig Alls góds af þér ad njóta.

3. Ord þitt eg gladur uni vid, Innvortis styrk og sálar frid Hvert sanntrúudum heitir; Þad huggar lífsins hørmúng í Heill í medlæti ver af því, Hugprýdi' í háska veitir.

4. Vidhaldt mér, drottinn! hjálprád mitt! Í hreinni trú á ordid þitt, Nafns þíns og

nádar vegna, Lát þad upplýsa veg minn vel, Væga gjøra, þá dregst ad hel, Andlátsins mædu megna.

No. 161.

Med sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hryggist þú, Í harmi' og trega velkist nú, Fyrir valtan veraldar and; Set þína trú á sannan gud, Sem øllum géfur daglegt braud.

2. Yfirgéfa þig ei vill né kann, Alla þørf þína þekkir hann; Hans er himinn og jørd. Minn ljúfi fadir og mildi gud! Mér sendu hjálp í allri naud.

3. Þú ert minn gud og fadir kær, Þitt barn ei yfirgéfid fær; Ást þín er mjúk og mild; Annad, þá mædir eymdin hørd, Ekkert hef eg traustid á jørd.

4. Ríkur af gótsi gledur sig; Gud minn! vid þig eg hugga mig, Eg þó óvirdtur sé; Þad er mín trú og eflaus von, Adstod veitir þínum þjón.

5. Þitt ríki, drottinn! þrýtur síst, Þitt vald er stødugt jafnan víst, Á þér er allt mitt traust; Eilíft góts hefur ekkert tál, Andga med því mína sál!

6. Stundlegan heidur eg' hugsa' ei á, Himneskan vildi' eg gjarna fá, Hvern Jesús hefur keypt, Med sínum dauda' og dapri pín; Drottinn! bid eg, heyrdú til mín!

7. Allt þad veröldin er af full, Eignir, góts, silfur eda gull, Stundlegt skraut og skart, Litinn tíma þad lánad var, Líknar ekki sálunni par.

8. Jesú, guds son! eg þakka þér, Þessa vitsku þú kenndir mér, Og guds ad gánga' á veg. Veit mér stoduga von og trú Bænst er sálu huggunin sú.

9. Lof og heidur á hverri stund, Hæsti gud! sé þér á alla lund, Þig fadir! þess eg bid, Eilífan géf oss andar frid Og arf himins, þá skiljumst hér vid!

No. 162.

Med sínu lagi.

Hver sem ljúfan gud lætur ráda, Líka vonar á hann ætíd, Vill þann drottinn vernda og náda, Víst þó ad dynji neyd og strid. Hver sem vid gud sér heldur tryggt, Hús þess er ei á sandi byggt.

2. Hvad stodar oss med hrygd ad klaga?

Hvad stodar oss vort óp og vein? Hvad hjálpar oss þó alla daga, Angra látum oss sorgar-kvein? Skál vors mótgángs, sem afmæld er, Aukum mèd harmi sjálfir vér.

3. Bíd, kristin sál! um stund í stilli, Stødva þitt géd, svo lyndi þér, Ad guds nádar vild á þér fylli Alvitsku hans hvad þekkast er; Gud, sem hefur útvalid oss, Opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og guds þins gakk á vegi, Gjør øll þín verk med dygd og trú; Um blessun drottins efast eigi, Aldrei mun þér þá bregdast sú; Hver sitt traust á hann setja vann, A sandi ekki byggdi hann!

No. 163.

Lagid: A gud alleina.

A gud eg einan, Alla set von og traust, Vil med hug hreinan Hann dýrka endalaust, I geymslu' og gætur Guds eg ønd mína fel; Frá hrøsun fætur Frelsar hann mína vel, Og í ljósi lætur Sitt ljúfa ástar þel.

2. Sekt synda þúnga Son guds fyrir mig galdt, Hann hjarta' og túnga Heidri og líf mitt allt, Ef eg hans bodi Ætíd trúr

hlýdnast vil, Alls einginn vodi Önd minni' er skædur til. Hans mig hjálp adstodi, Vid heiminn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjóna, Þú mildi herra og gud! Vel vid ad una Veg þinn og stunda bod; Ad mig ei ginni Illrar veraldar slægd, Né vondt eg vinni, Svo verdi nád frábægd; Haf þá mig í minni, Um mildi' er bid og vægd.

4. Þú mig hughreystir, Í hverskyns sorg og neyd, Sem svo dýrt leystir, Med sonar þins pinu' og deyd. Hvad má vid meta, Þad mæti? allt eg á; Hvad mig hrellt géta, Sem himna frid vann ná? Þinn son vard sigur-hetja, Og sigur gáfst mér þá.

5. O Jesú! eina Athvarf og vonin mín! Lát mig lífs beina Leid þræda' í dýrd til þín; Ei óttast nái, Í gröf síst stadar nem, Þig dandi' eg þrái, Þú vel mig leidir heim, Svo guds eg sjái Sælu í dýrd þá kém.

6. O ædstu gledi, Er eg þá Jesúm finn! Med gædsku gédi Grædari talar minn: Kom, madur mæti! Hjá mér um eilífd tef Í sóma sæti, Sem eg þér búid hef! Ædsta eptirlæti O Jesú! þad mér géf.

No. 164.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Burt með heimsins ónýtt yndi! Ei er veröld mér svo kær; Aldrei fannst þar leika' i lyndi Lángvinn tign, né ró gladvær; Allur i hæð er hugurinn, Hefur sig þángað andi minn; Helst til létt er heims ágæti, Himinsælu þýngð að mæti.

2. Gjørvallt vil eg gladur afsegja, Guð minn! það sem stundlegt er; Minn skal eingin hlutur hnegja Hug frá skyldu, dygð og þér; Þó að heiminn ætti eg, En útibyrgð frá dýrðar veg Sál min geingi villt i voða, Vildi litið hitt mig stoða.

3. Guð af øllu góðu rikur! Gnótt eg á, nær hef eg þig, Eg veit frá mér ei þú vikur, Alvøld hønd þin leiðir mig; Ef þá kann að mæta mér Mein, sem þúngt og biturt er; Þó eg i hljóði þykist liða, Þitt er að bjóða, mitt að hlýða.

4. Gégnum lifsins eymd og anna Anægdur eg þreyti gáng; Angað horfir trúar-tanna Til þess lifs, er veit i fáng; Sønn hvar gledi' og sælu hnoss, Sonar þins gjøf er

búin oss, Sigur, frid og sæmd um aldir Í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Alvaldi fadir allra þjóda! Á þig treystir mín frelsud önd; Eg fel mitt líf og allan góda Í þína mildu verndar hönd; Alvísi gud! best allt þú sjer, Er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt skjóskygnt er mjög tídum, Um skammt hugur og dugur þver, En þú, sem stjórnar öllum lýdum, Aptur hug og dug gèfur mér; Best hagar öllu, best þú sjer, Börnum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reirdi, Ottafullur var naudum í, Mína andvörpun minn gud heyrdi, Mér kveikti gledi-ljós á ný; Svo vís og gódur enn hann er, Ætíd gætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn gud! í umsjá þína, Allan velferdar minnar hag; Mér vann Jesús þinn sonur sýna Sannrár manndygdar háttalag; O! ad eg þyldi eins og hann Andstreymi hvert, sem mæta kann.

5. Omegi daudans ei skal kvída, Eg þó ad bleikum verdi ná, Af því frelsarinn allra lýda Er vinur, sem mig dæma á; Svo sem hann mína eg fel önd, O fadir kær! í þína hönd!

No. 166.

Med sinu lagi.

Hver sem ad reisir hæga bygd Hæsta guds skjóli undir, Í geymsln drottins, og gleymir hrygd, Géfur sig allar stundir; Sá talar vid gud: þú tókst vid mér, Treysta vil eg því gjarna þér, Og unna' á allar lundir!

2. Vel mun og drottinn verda þig Fyrir vélum allra handa, Þó skadleg hætta sýni sig, Síst mun þér kunna' ad granda, Hans verud og skjól svo hlífir hér, Í hverri neyd hann sendir þér Sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur gud, Vel sjá til þín og leida, Á vegum þínum þeir veita stod, Og venda öllu til greida; Frá þér burthrinda háska' og pín, Ad hvergi náir þú fætur þín Á minnsta steini meida.

4. Hvern sem ad lángar mjög til mín — Mildur drottinn svo kénndi — Þann skal eg

leysa' af skada' og pín, Og skýla með verndar hendi, Bænheyra hann og hjálpa' í neyð, Honum loks gefa væran deyð Og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg leingja skal, Og láta þá ei brádt þrjóta, En hjá mér upp í himnasal Hann mun fullsælu njóta; Þar sýni' eg honum mitt hjálpar-ráð, Hjartans unun og fulla náð, Svo umbun fái' hann fljóta.

No. 167.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Fyrir þig, guð! sem veldi víðu Vís stýrir alheims, fram eg ber Af klökku hjarta þakkir þýðar, Þygg glaður kjør, sem léntir mér; Astrika fødur-þelið þitt Þekki' eg við sérhvert sporið mitt.

2. Í inndælt skart þú ár hvert klæðir Otølu blómstra', er hauðrið ber, Frjóssamri døggu grundu græðir, Gleymist ei minnsta stráið þér; Skyldir þú géta gleymt mér þá, Gæðsku þína, sem treysti á?

3. Nei, hjartað gleyma má fyr móður, Mót eðlis boði, fóstri sín', Enn þér, líknsami guð minn góður! Gleymst fái velferð

sanna min; Þolgóður lífs eg þreyti veg; Þú ert min hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei þá eymd og pína, Á heims vedhlaupi varpast mót, Sorga=or djúpt þó sálu mína Særi, veit eg minn leiddir fót Þess vegna fram á þrauta stig, Að þú, minn gud! leidréttir mig.

5. Vongóður svo minn veg eg feti, Veik=an upplífgar huga þú, Að traust á Jesú orð eg setji Um dýrð með þér, þó líði eg nú, Minn gud! á himnum þar hjá þér, Þar eg fullsæll um eilífð er.

6. Líknsami fadir! gud minn gódi! Géf þessi ørugg von til þín, Hvað sem kann mæta heims um slódir, Hverfi' aldrei úr brjósti min; Þá géfur, sviptir, gud minn! hér, Gjør=ir þú allt til besta mér.

No. 168.

Lagið: Ris upp, min sál! ad nýju nú.

Á þér, herra! hef eg nú von, Hjálp, svo eg eigi verði' ad smán, Hér eda' í hinu lífi, Frelsa þú mig, Þess beidi eg þig, Þín ást mér ætíd hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, Miskun

og náð enn til mín snú, Flýt þér fullthýngi' að veita; Þá stend og bíð Í stórri neyð, Styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífðin trú, Heilagt orð þitt er verja sú, Er öllum eyðir vanda; Þá herrann guð, Er hjá í nauð, Hver kann þá móti' að standa?

4. Eilífi guð! ei vík frá mér, Anda minn befala eg þér, Meðtak hann þér til handa, O herra trúr! Eymd allri úr Leys mig þá lífið endar.

5. Herra eg flý í þrant til þín, Þú einsamann ert aðstoð mín, Huggun og hjálp mér sendir, Mín tíð og stund, Eign, líf og önd, Allt er í þinni hendi.

6. Heiður og lof sé, herra! þér, Sem hefur óverðugum mér Hjálpað í hörðu kífi, Og hétst af náð, Óhultum stað, Í því komanda lífi.

7. Allir trúaðir elskið guð, Oss vill hann frelsa' úr hverri nauð, Einkum þá honum hlýða; Hofmóðugt geð, Vanheiður með, Hegningu' án efa bíða.

8. Þar fyrir hafið glaðvært geð, Guð prísið huga' og raustu með, Allir sem eptir

honum Biðið um stund, Því yðar önd Ur þúngum leysist raunum.

9. Föður, syni og anda nú, Æðst lof og dýrð af hug' og trú Syngjum vér allir saman; Veit þú oss, guð! Fylgi og frið, Fyrir Jesúm Kristum, amen!

No. 169.

Lagið: Náttúran öll og eðli manns.

Verði ætíð hvað vill minn guð, Vild hans er æ hið besta, Vís er þeim jafnan vernd og stoð, Við hann er sína trú festa; Hann hjálpar trúr, Eymd allri úr, Agar veröld í máta; Þann á honum traust Hefur efalaust, Ei vill né kann forláta.

2. Herra guð traust og heill mín er, Hjálp, von, líf, eilíf sæla; Hvað sem hann vill, það verði mér, Vil eg því ei mótmæla; Hans mildi klár, Mín höfuðhár Hefur öll talið án efa; Hvað hann mér fá Best henta sá, Hann vill af náð mér gefa.

3. Þar fyrir auma veröld við Vil eg fúslega skilja, Til míns drottins í fullan frið Fara eptir hans vilja; Fel mína önd Í föður = hönd, Hvört farsæld bið eður voða; Hans

ástar þel, Mig verndar vel, Og vill í dauda stoda.

4. Súngin þökk, heidur, sæmd og lof, Sé födur allrar mildi, Sem út fyrir oss soninn gaf, Synd heims ad bæta skyldi, Og á hann hlód, Æ, mannleg þjód! Att þad í minni festa; Því hugsa tídt Og þakka blídt Þá nád og elsku mesta.

No. 170.

Lagid: Herra gud í himnaríki.

Vertú, gud fadir! fadir minn, Í frelsarans Jesú nafni; Hönd þín leidi mig út og inn, Svo-allri synd eg hafni.

---

4. Elska til sjálfra vor og náúngans.

No. 171.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Rósöm samvitska' ef er ad eins Eign mín, hvad kann þá bløskra mér? Hvad fær þá ordid mér til meins, Megn þegar kvidi adra skér?

2. Flekklaus samvitska' og falslaus trú, Farsælust hlutdeild mín er þá, Þeim fridi' er

géfur sæla sú, Svipta kann einginn mér í frá.

3. O hvilik gledi! sagt vid sig, Med sanni géta': eg í mér fann Girnd til hins illa, geymdi' eg mig, Gudi sé lof! eg yfirvann.

4. Æ! hversu þúngt um sjálfan sig, Ad segja hljóta þar á mót: A lasta vondan villu-stig Viljandi minn eg setti fót!

5. Upp til drottins med hjarta hreint Ad horfa' og segja: gud minn! þú Ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; Hver lukka veitist stærri' enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig helid burt Hédan senn flytur, daudans flein Hvad sljófgar? hann fær hægan gjørt Hugar rósemd hjá gudi hrein.

7. Sæll, kristni madur! sem ad þér Sálar ró þessa finnur hjá; Því sjálfur daudinn hana hér Hrakid fær ekki burt þér frá.

8. Sá hinn gudhræddi segi því: Sjór, himinn, lønd og sképna hver, Sambland þó fyrsta falli í, Fødurhønd drottins líknar mér.

No. 172.

Lagid: Til þín heilagi herra gud!

Gud! mig skóp ást þín mildilig, Ad mætti

eg sælu njóta, Ef eg trúfastur óttast þig, Óttast þín lög að brjóta; Vandi eg hjarta' og verk mín hér, Vottar samvitskan þetta mér; Hún kann afsaka' og hóta.

2. Inndæla jafnan andar-fró, Eg finn mitt hjarta kæta, Nær vilja guðs í veikleik þó Viðleitast hlýðinn sæta; Samvitska unun sanna hér Sífelldlega því géfur mér, Ef skyldu gjøri' eg gæta.

3. Og þessa gleði, yndi' og fró Ekkert kann frá mér taka, Hreinskilni mín er hulin, þó Hugsun þá læt eg vaka, Að guð, minn guð, allt gjørla sjer, Guð mín umbun og faðir er; Hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ! góði faðir! einatt þig Eg styggði margvíslega; Samvitskan þá ásakar mig, Sál fyllist blygðun, trega; Óró, nagandi ángist mér Eptirfylgir hvar helst eg er, Og ofsækir alla vega.

5. Já, þó eg hjartans freisti' að fá Fordæming niðurkafið, Heims úti glaum mér gjøri slá, Að gleymsku brot sé vafið; Sú værð er eingin sálar fró, Svipula huggun von sú bjó; Síst fékk hún hug minn hafið.

6. Þann fögnuð veitt, er vara má, Víst

ei heimurinn gétur, Nær endalokin eptir á Ihugar sál mín betur, Eg fæ þess þá med undrun gád, Ad girnda leid er blómi strád, En í óheill mig fletur.

7. Æ! lát þá þetta, gódi gud! Mitt gjørvallt hjarta hræra, Ad þín eg stundi ástrík bod Med alúd geyma' og læra; Fadir! sú ein mín farsæld er, Nær fús kappkosta' ad þókknast þér, Dygd ydka' og dád þér kæra.

No. 173.

Lagid: Guds son kallar, komid til mín!

Dygda veg leid mig, drottinn! á, Og dygda settu marki ná Styrk mig, þess gá og gæta! Hverfi mér nád þín, herra kær! Heims þessa gledi einginn nær Mér þann missir ad bæta.

2. Æ! þegar glæpa ann eg lyst, Ur mínn hjarta burtu mist, Somm gledi fer á flótta; Og þá rennur í þánka minn, Þad eg skal fyrir dómstól þinn, Angradur skélf af ótta.

3. Kénn mér, ó gud! sem gætir mín, Gánga fram eptir bodum þín Ordugar lífsins leidir, Samvitskunnar þá frid eg finn Og fognud eilífan, drottinn minn! Er þú útvoldum greidir.

No. 174.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Lífs reglur hollar heyri menn, Er himna sæld girnast ná; Dauda eilífd og dóminn enn Daglega þeinkid á, Næsta mjög þetta nálgumst senn; Naum er lífs stund ad fá; Lagi því hver svo lifnad sinn, Ad lendi hann gudi hjá!

2. Óvíst er þad hvort úngur mann Elli-dögunum nær; Ydrun sendi því undan hann, Ádur enn daudinn slær; Margur hastari hel-stund fann, Heldur enn meintum vær; Lík í dag máské kallast kann, Sá kóngur lifdi' í gær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns Ad vinna hvad órétt er, Því guds er eins, En ekki hans, Yfir ad dæma þér; Þeim hylli drottins dómarans Daglega afla sér, Þá reikníng heimtar lýds og lands, Linkind í málum tér.

4. Óttastú gud og unn, sem ber; Annast náúnga þinn; Óvin, þolugur, illt ei gjör, Öllúm vert gódvikinn, Lát ætíd nokkud á-geingt þér Áfram dygda veginn; Drottni lifir, þá deya fer, Sá deydir vilja sinn.

5. Umgeingni þína' og athöfn best Allskonar dygdum prýd; Þolinmódur þá veitir verst, Vidmóts hegdan sé blid; Allt sem þér dag hvern yfirsjest Ydrunin bæti þýd; En þad þú margt gott ógjört létst Angri þig fyr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, Sem villt ad haldinn sért, Annars heims fylgir oss þá síst Utan hvad höfum gjört, J herrans augsýn hvern dag fyrst, Hér svo rádvandur vert, Ad þú ei skélfist þó af Krist Þá dæmist eins og ert.

7. Set þér lifnadar leidrétting, Lífs medan audid er; Sá heimsins varast vélin slíng, Vel þókknast gudi fer, Þakklætis er þad áminníng, Ef sæld hann géfur þér, En hitt ydrunar uppvakning, Ef þú mótlæti ber.

8. O drottinn kær! sem sjálfur sjer Þá sæln er girnumst fá; Vertú oss nær, svo vinnum vér Vilja þíns jafnan gá; Þín dýrd einskæra heidrist hér, En himnum sídar á Sjáum þig vær, og sýngjum þér Sigur-vers einglum hjá.

No. 175.

Lagid: Guds son kallar, komid til min.

O gud! hvad reikna manninn má, Mót

þér almættis tignin há, Er sképnu alla nærir; O hversu nikil er min rird, Er eg hugleidi þina dýrd, Sem leyptrar ljósi skæru.

2. Af her guds eingla himnum á, Hinn allra mesti' er litill hjá Skapara sjálfum sinum; En eg hjá þeim? nær ekkert er, Agætid mitt, þad fyrir ber, Skjótt likast skugga minum.

3. Géf, herra! ad eg æ hvert sinn Allan vidkannist breiskleik minn, Og stundi audmýkt læra, Eins og lausnarinn ljúfur hér, Lifs og deyandi kéndi mér; Þér, gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Þú klagar! bøl finnst þúngbært þér Þess stands, er snaudur lifir i; Hnoss stundar lukku stærri' og sjer, Stundar forgéfins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hvi med grát, Hjarta þitt særa' og výli hér? Minn þad æ heill, vel géf ad gát! Sem girud vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar gud þér, gjør Gjarnan hins sakna', er ekki fær; Sina þraut

hafa sérhver kjør, Sérhverjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg Best með visdómi sonnum kann, Ekki sem ósk er óþørf mørg, En þó sem hverjum hollast fann.

5. Viltú vóga að þeinkja: þér Þá hafi gleymt ástríkur hann? Þó að til góðs ei vinnum vér, Veitti hann heill í sérhvern rann.

6. Eyð þú lífinu ekki með Ánægjulausu vóli þá, Þitt ræktu kall, haf gladvært géð, Gjør lífs-tóm nota best, sem má.

7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, Með glöðu sinni fel eg þér, Ánægður feta æfi stig, Aðstoð þín jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagið: Á guð alleina.

Til auðs, er eyðist Af mol og ryði hér, Géf, guð! ei leiðist Girndir hjartans í mér; En upp í hæðir Augun mæni til þín, Sem géfur gæði Gjørvøll og forðar pín, Þorfina þvíað bæði Þú veitst og fyllir mín.

2. Ágirndin arga, Eitruð er lasta rót, Fæðir mjøg marga Misgjørð og dæmin ljót. Sá má sæll heita, Sem nægir lánið téð, Og

idju neyta Í kalli dyggur réd, Best minn blessa sveita, Blídi gud! ánægd med.

No. 178.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Himneski fadir! höndin þín Helgi og blessi verkin mín, Öll svo ad þókknist þér, Áhyggju mig íllri ver, Öllu grandi forda þú mér.

2. Eg legg í þína líknar-hönd Líkamann bædi' og mína önd, Treystandi á þig einn, Géf ad eg sé hjarta-hreinn, Háski svo mig villi ei neinn!

No. 179.

Lagid: Einn herra eg best ætti.

Þig, gud! sinn födur þekkja, Þad eitt eg gledi fann, Hver hatur brjóst lét blekkja, Barna-rétt missir hann; Í dygda fótspor feta Frelsarans hjálp oss vel, Og innbyrdis andsýnt géta Ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, gud upphædanna! Í eitt battst menn um heim; Einn er ættar-stofn manna, Einn andi býr í þeim, Allir þér óst frambernm, Allra bæn heyrir þú, Allir kalladir ernm, Ad einni von og trú.

3. Ætti' eg þá einkis virda Eindrægnis bandid téd, Og hróp míns hjarta myrda, En hafa tvídrægt géd? Nei! þó mitt særi sinni Svik og ránglindi hér, Allt þad med adstod þinni Uppgéf eg sem þú mér.

4. Láttú þitt ord og anda Upplýsa huga minn, Svo efla vilji' eg vanda Velferd brædra hvert sinn, Og styrk mig æ ad géta, Ad dæmi lausnarans, Kærleikans feril feta Til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud! þín stjórnan er gædska' og nád, Góds hún sérhverjum ann, Falslausrar elsku edla dád Ætíd þér gédjast vann; Ofundar hrekkvíst illsku rád Eg þér gagnstædast fann; Veit ad míns hjarta gæti' eg gád, Glæp svo eg varist þann.

2. Því skyldi' eg svipta sjálfan mig Sannri ánægju og ró? Skyldi eg mogla þora vid þig, Þig, gædskan! réttvís þó? Misgjörd mín ljót og margfaldlig Maklegt sér straff tilbjó, En gladdi ást þín guddómlig, Er glæpa straff undan dró.

3. Skal þad ofundar olla', ad þér Eins

ser vid brædur min? Skyldi mér gremjast gædska' ad er, Gud minn! hvers ást mér skin? Veit eg þó nokkurn verri mér? Vardveiti nádin þin Sál mína, fadir! svo ei hér Særist øfundar pin.

4. Minn Jesús hefur sjálfur sett Sina þad merki á: Elskid hver annan utan prett, Ofund burtsneydid frá! O hversu inndælt, hversu létt, Hans bodord finnast má, Hverjum hans ást ihuga rétt, Hans eptirdæmis gá!

5. Inngéf þú minum anda þá, O drottinn! vilja þann: Ad unna góds og gledja' ef má Med gódvild sérhvern mann, Afvenda skada, ángri, þrá, Astrikur hvar sem kann, En eitrada gledi aldrei fá Af sorg, er bródir fann,

6. Þó sýnast kunni' hann sælli mér, Sist skal eg nafn hans þó Baktali sverta', er sárt hann skér, Og sumum dauda bjó; Æ drottinn! minar varir ver, Svo varist ad spilla ró, Lát mig þeinkja: hvad þúnga sér Þraut opt skæd túnga dró.

7. Géf eg þakklátur þina nád Þyggi og gædin léd, Ofundarlaust svo géti gád Góds, er fær odrum téd; Andi þinn hafi yfir mér

ráð, Og elskurikt veiti géð Svo banvæna ofund burtu máð Best géti' hans krapti með.

No. 181.

Lagið: Nú bið eg, guð! þú náðir mig.

Náðvanda þánka og hjarta hreint Herr- ann géfi mér ljóst og leynt, Fláráðum heims- ins flærðarsið Forða mér, drottinn! þess eg bið, Innrættú mér það áform hjá, Öllum góðfýsi' og kærleik tjá; Lát mig framgánga falslaust hér, Svo fái' eg dýrðar vist hjá þér!

No. 182.

Lagið: Sæti Jesú sjá oss hér.

Veit, ó guð! þín gæðska mér, Gjöri ei úr þánka renna, Að líkjast og þóknast þér, Þú mér sjálfur virðst að kénna! Ætti' eg hatri illu að leyna, Er þig mildan fékk að reyna?

2. Blíður faðir allra ert, Allir børn þín nefnast megum; Ef ei bræður elskum bert Er, þíns kærleiks von ei eigum. Elsku Jes- ús af oss krafði, Ást að deyð sem til vor hafði.

3. Synd uppgéfur þú mér þrátt, Þú af- máir illgjorð ránga; Hver er eg, sem bistur

brádt, Bródur vid í rétt ser gánga? Synd ef viltu meta mína, Eg mun ei standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Unn þú oss, gud! ad elska frid, A medan lifa fáum, Ad í bródernis sómasid, Samlyndir vera náum, Anda þíns krapti út oss bú, Ad Jesú líkjast keppum, Og ást ei sleppum, Ad brædra gagn vér eflum nú, Og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kærleiks verk, sál mín! keppstú vid, Kristnum sómir ástunda frid, Þar sídar eigum börn guds blíd Búa saman um alla tíd, Til eindrægni skaptir erum vér, Eindrægni því oss rækja ber.

2. Eins herra þjónar erum vær, Eindrægni stundum nær og fjær, Allir samhuga' í ást og trú, Innbyrdis skulum lifa nú; O gud! tendra vorn elsku eld Med anda þínum, fyrir Kristi skuld!

No. 185.

Lagid: Gud miskuni nú öllum oss.

Láttú mig, gud! sem líf gafst mér, Í leti aldrei falla, Heldur vel idja hvad sem ber, Hvort sem þú vilt mig kalla, Idjuleysid þrátt orsøk er, Til armóds, vausa' og klækja, Vislega baudst því, minn gud! mér, Mitt braud af idu ad sækja, Þá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo orþreytist mitt ei magn, Mædan af von því léttist; Verkidinn þegar vinn eg gagn, Von hef eg líka' ad mettist; Hérvistar brúka hjálp mér tíd Hagkvæmast farsæld minni, Og veit þad lukkist ár og síd, Upplifga þol og sinni Avalt med adstod þinni!

---

5. Jesú eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Jesú! þinar opnu undir.

Lofgjord, þakkir, eilíf æra, Endurleystra hjálpar von, Þú sem gjordir þig fórnfæra, Þér sé guds eingétni son! Kénn þú, Jesú mildi! mér Medan lifi fylgja þér, Lífs

svo réttan gáng eg gjöri, Gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist stríðum, Þér afneita lát ei mig; Gráts á jafnt sem gledi tíðum, Géf mér styrk ad elska þig; Elska þig til enda lífs, Og í þrautum stundlegs kífs, Hörmúng þína hafa' í minni, Huggi það mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, Áform hefja nýjum dug, Eptir Jesú allir breyta Ástund-um med lyst og hug; Hlýdum bodum hans, er leid Til heilla oss í lífi' og deyd, Hver skal ödrum elsku veita, Almennings farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mædu, Af sjálfum þeim, er gjördum gott; Vél þó brugga vinir nædu, Og verdi launin dygda spott, Eptir Jesú hógværd hér Hug ad laga girn-umst vér; Ótraudur sá frelsarans fetar Feril hann mun stadist géta.

3. Allskjótt hédan eigum skunda, Eilífd þegar nálgast fer; Veginn dygda vel ástunda, Vors ad Jesú dæmi ber; Komid bædi konur

og menn! Kristi fylgjum allir senn, Druggt keppum, áfram þreytum, Í guðs ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagið: Þökk sé þér góð gjörð.

O Jesú! önd min Af ást og lofgjörð brenni; Orð, hegðan öll þín, Elsku' og dygð mér kennir; Dauðans þúngu þú pín Þoldir, fri við syndir, Að frelsi mér finndir.

2. Saung-rödd min sist ein, Samt þitt lof útbreiði, Heldur dagfars góðs grein, Guð! þinn kraptur leiði Mig, svo varist vond mein, Vel mót glæpum stríði, Og sigri um síðir.

3. Ei skal mér, ei kann Í frá þér neitt venda, Þinn eg er, því ann Þér til lífsins enda; Hvar eg fer um heims rann, Hjarta með og túngu, Þér þökk skal síngin.

No. 189.

Lagið: Óvinnanleg borg er vor guð.

Géf mér, Jesú! um lífsins leið, Lífs regl-um fylgja þinum, Þitt dæmi sé í sorg og neyð Sífeldt í huga minum, Ef rísa móti mér Min syndug girndin fer, Unn mér þó

áfram med Öruggt ad keppa géd, Uns fagna'
eg fundi þinum.

2. Hvilík fagnadar fylling þá Frelsi þitt er eg reyni, Og sje eymd mina alla' og þrá Uti med sidsta kveini! Þú gékkst á undan, eg Eptir þann sama veg, Mæddur en gladur geing, Gæfu hlýt ædstan feing, Þá lokid lifs er meini.

3. Óhræddur geing eg áfram þá, Um vegu þyrnum stráda, Þitt heit ei bregdst, skeids enda á Eg hlýt fullsælu þráda; Þá unnin þrautin er, Þykir litilsverd mér Armædan, er eg beid A æfi stuttri leid; Því eymd eg finn afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom skapari heilagi andi

Minn Jesú! dygda-dæmid þitt, Draga fús vil eg heim til min, Hjálpa þú mér svo hjartad mitt Hafi i minni bodord þin.

2. Þú, sem gjordir og gjorir allt, Til góda fyrir brædur þin; Mér vid ásetning sama haldt, Sælu þá eflist vonin min.

3. Lát mig i þessu likjast þér, Lausnari hjarta-besti minn! Kærleiki sannur kvikni' i mér, Kénn mér ad stunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissan ad brúka best Þau bjódast færi, til ad sá Góðgjørdum út, sem má eg mest, Minnast skammvinnu lífsins á.

5. Herra! uppfylltu hjartad mitt, Med helgri girnd ad líkjast þér; Máttinn ad géfa, það er þitt, Þú sem best fyrir øllu sjer.

6. Þá huldu gledi' ad gjøra vel, Géf eg ei burt fyrir nokkurn mun; Hana eg forsmekk hinnar tel Himnesku, sem eg leidi' í grun.

7. Ad géta feingid góðan vin, Gudi líkan á flestan hátt, Þad eru gædi hverjum hin Himnesku vid þú líkja mátt.

8. Oþakklátum og íllum mér, Otal velgjørdir gud réd tjá, Hans vegna fús hverjum sem er, Hjálp mín skal æ til reidu stá.

9. Ást þín, drottinn! er æfinlig, Vid allar sképnur og þína menn, Eg bid þú leidir ætid mig, Ástsemd og dygd ad stunda' i senn.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd, Um þessa dásamlegu jørd, Æra sé þér af øllum skýrd, Elska, lotuing og þakkargjørd!

No. 191.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín!

Géf Jesú Kristur! géf þú mér, Ad géta

svo fylgt og hlýdnast þér, Á allri æfi minni, Ad eg i sannri ást og trú, Eins og rétt-kristnum hæfir nú, Þér gud minn! þókknast kynni.

2. Og þá pilagríms gángan min, Gud! svo eg nái heim til þin, Enda skal einnsinni; Sælu eilifa sýn mér þá, Svo eg fullkominn himnum á Odlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs ferli' ad fylgja þínum Fýsir mig Jesu kær! Vorkenntú veikleik minum, Þó verdi' eg álengdar fjær; Þá trú og þol vill þrotna, Þreyngir ad neydin vønd, Reis þú vid reyrinn brotna, Og rétt mér þína hønd!

2. Í Veraldar vondsku solli Velkist eg, Jesú! hér; Falli þad opt mér ølli, Óstødugt holdid er; Megnar ei móti' ad standa Mín hreysti náttúrlig, Láttú þitt ljós og anda Leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Jesú þínar opnu undir.

Sann-audmjúku, gud! mig gædi, Gedi,

helgur andi þinn! Hvern dag vel svo hugsa nædi Um hrøsun, vansa' og breiskleik minn; Ad eg blygdist æ fyrir þér, Einn sem hjørtun manna sjer, Og nád skærri þakki þinni, Pad gott allt mér hlotnast kynni.

2. Gódi fadir! lid mér ljádu, Ad líkjast mætti' eg jafnan þér, Arni góds þeim bøls mér bádu, Blessi þann mig hata ser; Haldt sál minni hógværd vid, Hjarta mitt lát elska frid; Minn ef hrasar breiskur bródir, Bæta lát mig úr med gódu.

3. Géf eg hlýdni tjái trúa, Til lifs enda bodum þín, O gud! lát mér ekkert snúa J frá þér og skyldu min; Øll mín von á einn er þig, J ótta þínum framleid mig; Pínum merkjum þjóni' eg undir, Par til okkar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds son kallar, komid til min.

Gud! hvad er líf mitt? háski, stríd; Hvad er mín æfi? reynslu tíd, Freistni hvert fótmál vefur; Frá þér, holdid, sem breiskt eg ber, Blekkinn heims sollur eins frá þér, Mitt hlaup til marksins tefur.

2. Skyldi' eg gálaus framgánga þá, Og

gleyma stunda vid ad sjá, Freistingum, fári, snørum? Hrokafullt, svikult hjartad er, Hvad fljótt mundi þad steypa mér Í synd og eymd óvørum.

3. O fadir! lát þá anda þinn Upplýsa daufan skilning minn, Æ betur ad eg þekki Sjálfan mig, heiminn hættan hér, Hverjum í gégn mér strída ber, Ad síst mig sigri' og blekki.

4. Yfir mér, gud! já í mér vak, Aldrei hønd þína frá mér tak, Um megn fram ei lát reynast, Hvad íllt eg heyra hlýt og sjá, Helga mér efli vareygd hjá; Minn gud! hvad má þér leynast?

5. Otal heims vélum íllum gégn, Eg hef sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygda dæmi; Þú ert minn vegur, líf og ljós, Ad líkjast þér mitt æ skal hrós; Heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, Sem illra heimsins dæma má Eitradar ørfar vinna; Á þig eg horfi, auk mér dug, Adferd þíns strídss mér vaki' í hug, Nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, herra! er þad nád, Ekki

minn dugur, veit því dád Eg verjist voda-føllum; Géf eingan dæmi gálaus mín Ginni frá hlýdni boda þín; Uppvakning-sén þau øllum.

8. Ég vil þá strída, vaka trúr, Vanda mig bidja: gud! minn múr, Lids kanntú sist mér synja, Míns Jesú æ fyrir augum mér, Allt hafa dagfar og frá þér, Um hjálp audmjúk-ur skynja.

9. Jesús til manna freistni fann, Fyrir mig alla yfirvann Óvini, eg því líka Óvini sigra alla kann, Allt vel eg megna fyrir hann, Ef adstod hans ødlast ríka.

10. Já, þúngt er enn þó stutt mitt stríd, Stutt þessi hætta reynslu-tíd; Veit, gud! eg géti varist; Eilíft sigurhrós, eilift hnoss Af þér nær sigrum geymt er oss; Ekki' er til einkis barist.

No. 195.

Lagid: Krists er koma fyrir høndum.

Víst er eg veikur ad trúa, Veitstú þad Jesú! best, Frá syndum seinn ad snúa, Sem mig nú ángrar mest; Þó, framast þad eg megna,

Þínum ordum eg vil Treysta og gjarna gégna; Géf þú mér náð þar til!

---

6. Guds ord og bænin.

a) Ordid.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O gud! fyrir augsjón þína, Audmjúkir í bæn og trú Komum vér, lát ljósid skína Lífsins orda þinna nú; Virdstu' oss sjálfur vera hjá, Og veita adstod, þinum á Ordum hafa gódar gætur, Géf þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.

Gud! í þínu nafni nú Nálægir hér saman erum, Hjálpa, gódi herra þú! Ad heidur þinn og dýrd framberum; Géf þad hver med gledi finni, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, Vórar allar lífsins tídir, Og leidumst, nær æfin þver, Upp í himna dýrd um sídir, Hvar, ásamt guds eingla sveitum, Eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Gud son kallar, komid til min!

Kirkju þina vér komum i, Kærasti fadir! enn á ný, Og bidjum ástsemd þina: Af nád oss senda nýan dug, Ad nædum stunda þig af hug Þekkja, sem þin ord sýna.

2. Ords þins sannleiki, ædsti gud! Alla svo hræri þin ad bod Med alúd helgri heyrum, Svo þan grandvarir getum best I gódu hjarta jafnan fest, Til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvert ord, sem heyrum hér, Helga vort lif og vilja þér, Svo verdi dýrd þér samin; Vora upplifga von og trú, Virdstú oss alla blessa nú; Heyr fadir! heyr oss, amen!

No. 199.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Styrk þú, drottinn! vorn vilja vel, Vér nær i þitt hús gaungum, Svo ad hégómlegt hræsnis-þel Hér finnist med oss eingum, Lát med athygli' og lyst oss þar, Til lærdóms, ráds og huggunar, Lifsins ord þin heyra laungum.

2. Lát þekkjanlega þetta hér, Þitt ord

blessast oss øllum, Lofgjørd vor géf ad liki þér, Likn veit nær þig ákøllum; Géf Jesú dygda gaungum spor, Geymdú þitt ord á medal vor, Uns upprennur eilifd øllum.

No. 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þú elskar þá, ó gódi gud! Sem girnast þin ad stunda bod; Med alúd heyra ord þin veit Oss, sem i þenna søfnumst reit; Hjálpa þú oss og géf vort géd Gladværri rósemd fyllist med.

2. Virdstú med nád ad vera oss nær, Veikleikann styrktú, fadir kær! Kénn oss þig elska einan mest, Oss og náúnga gagnast best. Gud! sem einnsaman gædska er, Géf þig um eilifd prisum vér!

---

b) Bænin.

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

O gud! syndarinn eg kém hér, I augsýn bidja þinni, Af hástóli þinum hétstú mér, Hyggja ad beidni minni; Stór og háleit er

hugsan sú, Hjarta mins girnd þú alla, Uppfyllir, fadir! æ lát nú Anda þinn mér tilfalla, Og kénna þig rétt ákalla.

2. Avallt skal því mín idja trú, A dygda braut fram képpa, Mín ósk og stundan sífeldt sú, Sáluhjálpina' ad hreppa; Þessi velfarnan, ó gud! er, Omissandi sál minni, Oruggur því þá ósk framber, Eg vona hún af þinni Adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti minu, herra! ráд, Hagsæld ei þekki' eg mina; Hitt kannast eg vid hvad þin nád Hefur mér virdst audsýna; Pad er allt gjørt til góda mér, Gud! þin stjórn speki skýrir, Hvad vid mig skédur er frá þér, Allra því velferd stýrir, Þú, gud og drottinn dýri!

4. Meir þó enn herra minn þú ert, Minn fadir líka heitir, Heyri eg ord þin herma bert, Hollur oss nálægd veitir; O hvad styrkir sú hugsan mig, Helst þá mitt andvarp grætur, Anægdur veit eg þad um þig, Þú ad mér, fadir mætur! I hverri neyd géfur gætur.

5. Hjálp, fadir! svo i hverri neyd Heit sé min bænar idja, Hjálpa mér nær eg nálgast deyd, Nádþyrstum svo ad bidja: Bænheyr mig, og heyr blidur nú Bæn þessa' af

miskun þinni; Bæn mína ætíd blessa þú, Bænrækinn ad hvert sinni Réttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Líknsami gud! sem gefur allt Gott og hjálpadir mér ávallt, Þá neyd eg nádi kanna; Um mikinn bid eg ekki aud, En nóg afskamtad daglegt braud, Og gédþóknun gódra manna; Lát mig Þá þig Blídan finna, Þegar þinnar Þreydu nádar Leita' eg eptir æfi þjáda.

No. 203.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

O gud! i audmýkt kenn mér kvaka; Kraptarins gud! sem himnum á Öllu rædur, virdstu' ad þér taka Oss, fadir kær! þín børnin smá, Það líknar nafn vort gjørir ged Gladt, sonar ótta fyllir med.

2. Því mun eg annur þora' ad kalla, I þinni verndun læstur hér: Gud, sem von mína' uppfyllir alla, Er stór og heilagt nafn hans er, Það lof þá stama fram eg fer, Fylking eingla samsýngi mér.

3. Kenn mér fánýtum glausa gleyma, Og

gull-eign jarðar, metnað, lyst, Af munni hjartans ósk lát streyma: O guð! þitt ríki komi víst! Undir eins og eg ávinn það, Auðnast mér líka gott sérhvað.

4. Kenn mér, þá veröld vond mig ginnir, Að vill hún draga heill mig frá, Svo þoli' og gjöri' eg sérhvert sinni, Hvað sem þín forsjón gott mér sá, Þinn guðdóms vilji veit oss hjá Verði jörðu sem himnum á.

5. Þig, alls hins góða, bið eg, brunninn: Blessa mín störf, géf daglegt brauð, En þó eg rata eymdir kunni, Auktú mér þol svo léttist nauð; Og fyrir Jesúm unn mér fá Allt, sem til góðs mér þéna má.

6. Eg óttast, guð! alvitsku þína, Sem innstu þekkir hjartans slóð, Æ! aumka þig, synd alla mína Afplána láttú Jesú blóð; Þá aðrir gjöra' á móti mér, Í miskun géf eg líkist þér!

7. Og þú, sem snörur þekkir allar, Þær holdið egnir minni sál, Og hættur, sem eg í kann falla, Opt fyrir heimsins slægð og tál, Yfirgéf þú mig ekki' í neyð, Útrykktú mér af synd og deyð!

8. Þér skal um aldir þakkir færa, Þér ei-

líst syngja lof og pris, Því ríkid, vald þitt er og æra, Einn ertú gódur stór og vis; O hvad fagnandi himnum á, Hallelúja! lofsyng eg þá!

No. 204.

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert.

Hjálpa mér, drottinn! hvar eg fer, I hverju sem ad höndum ber; Fyrir adstod og almátt þinn, I gledi breytist harmur minn; Géf ad framkvæmist gagnid mitt, Gud! svo eg prísi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kénn, minn gud! mér Minnum svo verja dögum hér, Ad tækifæri aldrei neitt, Idjn skyldunnar frá sé sneidt. Tíd sú eitt sinn mér fór burt frá, Fást sídan ei til baka má.

3. Ef ad vellyst min freista fer, Fadir! þinn kraptur líkni mér, Og veiti nád, hug, vilja þá, Vel ad strída og sigur fá; Sú yfirvinning verdur hér, Vegur til himna lífs hjá þér.

4. Lán og hyggindi' ef lénast mér, Lát mig þá gjöf vel nota hér; Blessa þú mér þad býtta allt, Vid brúkun rétta þess mér

haldt, Mér til heilla í hvert eitt sinn, Og hjálpar við náúnga minn.

5. Falli sorg og mótlæti' á mig, Minn guð! kalla eg strax á þig; Því öruggt hæli ertú mér, Alla eg byggi von á þér, Neyð og auðstreymi frelsa frá, Faðir! í náð mig littú á.

6. Loksins þá jörðu ekkert á Orkar mér framar ró að fá, Þegar senn fyrir sjónunr mér Sortna við grafar barminn fer, Enda þá mína alla neyð, O faðir kær! með sælum deyð.

No. 205.

Lagið: Svo elskaði guð auman heim.

O guð! eg kém fyrir augsjón þér, Aumum best líkna virðstú mér; Öll géfi brot og illverk kvitt, O guð! náð og þolgæði þitt.

2. Hreint skapa, faðir! hjarta' í mér, Hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, Hjarta, þökk, auðmýkt, heiðrun fyllt, Hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndari' í háska vertú minn! Vona' eg á þig, minn fulltrúinn! Skyldi' ófall nokkurt skélfa mig, Skýlir mér hönd þín guðdómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, Oud

mín svo fögnud hafi' í þér, Vid mína' ad géti' eg gladt mig trú', Géf í ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kennir heill mín er, Heill sé þad mín, ad eg, sem ber, Umfram allt stundi ordin þín, Alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt of-veikt krapta minna' er megn, Mínum girndum ad strída í gégn, Þú kannt íklæda krapti mig, Eg kann allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa' af gædum géf þú mér, Gud! svo mikid sem líkar þér; Hóflegan skamt géf þínum þjón, Þó blessa idju hans og von.

8. Ef hönd þín gnótt mér géfur ör, Géf þan hóffamur brúki' eg kjör; Og med gódvild af gnægtum þín, Gledji fátæka brædur mín.

9. Einlægan géf mér ástvin þann, Óhult hverjum eg trúa kann; Hver med mér stundi' ad hlýdnast þér, Huggun, rád, dæmi géfi mér.

10. Ef ad þín gædska ætlar mér Æfiskeid leingra' í veröld hér; Öllu, fadir ástkæri! rád, Aldradan svipt ei þinni nád.

11. Og þá lífs endi loks ad fer, Líku þín mig taki best ad sér, Minn skjöldur, hlífd og

mikil laun, Minn guð! þá vertu' fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Með sínu lagi.

O! guð vor fadir! sem í himnaríki ert, Hátt yfir oss í anda mest, Vilt því tilbedinn verda: Helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, Heidrað og lofað allrabest, Á himni og á jørdu; Þitt nádar = ríki komi hér; Kénn oss í því að lifa, Og hvað sem ekki þóknast þér, Þar frá virdstu' oss að hlífa, Svo æfinlega ódlumst vér, Í þínu ríki' að blífa.

2. Voldugi guð! þinn vilji verdi jørdu á, Vel, jafnan og á allan veg, Eins og í himnaríki; Því þar kann einginn standast eda koma má, Utan þinn vilja idki mjøg Og lífi svo þér líki. Vort daglegt brauð oss veit þú nú; Vora sál endurnæra Lát þitt fridarorð; frá oss snú Fals kénning', en það læra, Hvar með þú oss á helga trú Og hjálpar = veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, Móðgum vér þar með jafnan þig, Þær virdstu' af oss að taka; Svosem vér fyrirgéfum þeim af góðri lund, Sem gjørdu oss

mót og stygdu mjög, Ei viljum þá ásaka. I freistni þú oss ekki leid, A ráugan veg svo viki; Heldur frelsa' oss af allri neyd; Athöfn vor gef þér liki; Upplýs og helga oss, þinn lýd, Ad erfum vér þitt ríki!

---

7. Skírn og kvöldmáltíd.

---

a) A undan skírn.

No. 207.

Lagid: Haldt oss, gud! vid þitt hreina ord.

Svo elskadi gud auman heim, Ad einka son sinn gaf hann þeim, Ad allir sem trúa á hann einn, Eilíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur, vor herra kær, Kom i heiminn ad frelsunst vær; Sínum postulum sjálfur hann Sagdi hjálprædis lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ekki er Af vatni og guds anda hér, I guds ríki kann ekki fá Inn ad gánga og þad ad sjá.

4. Því farid út um allan heim, Til allra þjóda, kénnid þeim Fridar lærdóm og fögnud þann: Fullnadar lausn eg öllum vann.

5. Hverjir sem þyggja þessi ráð, Þeim skulud veita skírnar náð, Í nafni födurs og sonar Og anda guðs, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi ydur sett, Allt kennid þeim ad halda rétt, Í trú, kærleika' og kristnum sid, Kvöl og hormúng ei skélfist vid.

7. Vor herra Jesú! vardveit þú Veika kristni í réttri trú; Leys oss frá allri andar neyd, Í himna frid og fögnud leid.

No. 208.

Lagid: Heidrum vér guð af huga' og sál.

Vor guð heilagi herra! þér Heidur og prís um eilífd ber, Von sáluhjálpar veitir þú Í vorri skírn, þig bidjum nú: Hjálpa oss, fadir! fyrir þér Fram ad gánga sem skírdum ber, Hólpnir allir svo verdum vér.

---

b). Eptir skírn.

No. 209.

Lagid: Jesú þinar opnu undir.

Fadir, sonur og fridar andi! Fót minn leid þú hrosinu frá, Skírnar-heit svo vel eg vandi, Virdstú náð og styrk mér ljá, Ad lifa

svo ad líki þér, Líf á medan veitist mér, Uns á himnum fæ eg finna Fögnud medal barna þinna.

No. 210.

Lagid: Haldt oss, gud! vid þitt hreina ord.

Þetta barn þér befalad sé, Blídi Jesú! vor lausnari; Í þína kristni þad innleid, Þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætíd blíf því med adstod þín, Frá ólukku, slisum og pín; Med þinni ást og mildri nád Miskuna því og blessa þad

3. Veit því med aldri vort og spekt, Ad verdi hlýdid þér og þekkt, Og lifi svo í heimi hér, Ad himneska fái dýrd hjá þér.

No. 211.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, ó gud! magn Og adstod hjá þér finni, Sinna afkvæma sálar-gagn Svo stunda' í veröldinni, Ad segja kunni sídar meir: Sjá nú, drottinn! hér em og þeir, Mér gafst af mildi þinni!

a) Á undan altaris-gaungu.

No. 212.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga byggd

Minn gud! þú sjer og þekkir nú Þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt, í audmýkt, ást og trú Alltari krýp eg vidur; Sálar helg laungun sé hér min, Sameinud nád og blessun þín, Eykst þá minn andar fridur.

---

b) Um útdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þin minning mjøg sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kær! Er kallar oss þinu bordi nær, Sameinadir hér søfnumst vér, Ad sækja styrk og traust hjá þér

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá, Vér skulum, eins og bod þín tjá, Minnast á kærleik mikla þinn, Ad máltíd þessari, drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvert eitt sinn, Því, herra Jesú! fadir þinn Verøld elskadi' og veslan mig, Veroldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, Ad daudann leidstú krossi á; Dóst fyrir brædur þína þú, Þínir hvers brædur minnast nú.

5. Þitt líf og dauði þannig bjó Þínum friðkeyptu sálar ró. Æ veittú oss með dygð og dáð, Dýrmæta þá að mikla náð!

6. Blessaðú, Jesú! oss þitt orð, Oss blessa við þitt náðar-borð! Opinberlega allir hér, Í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og faðirinn eitt með þér, Allir géf þú að séum vér, Og hjartanlega elskum hann, Elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor faðir þá, Føðurlega oss gæðsku tjá, Og af náð gott uppfylla það, Er hver einn um að réttu bað.

9. Á þig trúum og vonum vær, Vert oss með líkn og huggun nær, Í lífi' og dauða hlýðnum hér Hjálpa oss til að fylgja þér!

10. Æ! þá skyldu eg illa braut, Eilífan voða þar af hlaut. Son guðs! þinn dómur sannur er: Syndugir standast ei hjá þér.

11. Elska viðkvæmust þrýsti þér, Þjáníng og písl að líða hér, Að þínum dygða unnum sið, Allir syndirnar skiljumst við.

12. Blessaði drottinn besti! þú, Blessa enn vora fundi nú, Svo leitum alls hjá einum þér, Auðlega sem oss farsæld lér.

13. Við æfi lokið stutta stig, Styrk oss,

drottinn! vér bidjum þig, Med vissu nádar þinnar, þá Þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi gud! Geyma viljum vér øll þin bod, Þér einum kemur frelsid frá, Frá þér vor gud! hallelúja.

No. 214.

Lagid: Jesú! þin minning mjøg sæt er.

Audmjúk nálægir øndin mín, O Jesú Kristur! sig til þín, Og minnist skipun eptir þín, A dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þér, Þjáning og písl ad lida hér, Hneigdu burt dóstu høfdi med, Hjálprædi fékkstu mønnum téd.

3. Tapadra ekki tølu í Trúi' eg framar ad verda, þvi Gud þinn fadir vill fyrir þig, Frelsari, Jesú! náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, Fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú! eg med þér jardast á Jørdunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kærleik þakka' eg þér, Þjáning leidstú til frelsis mér. O! lát forgéfins aldrei mig, Um þina hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín Ohult sig

reidir sálin mín, Gnægd þinnar nádar géfi mér Gódfýsi til ad hlýdnast þér.

7. Aformid þad, sem eg hef nú, Eptir ad fylgja þér, Jesú! Hvert sem mér geingur med eda mót, Mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, Yfirgéf mig ei, drottinn minn! A réttan aptur stig mig styd, Stødugt á sama haldt mér vid.

9. Veitstú best, Jèsú! vanmátt minn, Veit ad eg geymi lærdóm þinn, Þegar ad høndum þjáning ber, Þolgædi þitt sé bænid mér.

10. Med eptirlaungun øndin mín, Upplyptir, Jesú! sér til þín; Um þinna boda leid mig leid, Lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Eg kém, ó herra'! og eptir þér Af ángri mæddur leita; Virdstú þvi enn af miskun mér Mildi og náð ad veita; Ad þínum kropinn er eg trón, O! þú guds og mannsins son! Hjartad mitt nú hughreystu! Syndanna ángur særir mig; Sál mína frida'! eg trúi á þig, Einn med þeim endurleystu.

2. Í lifándi trú eg leita' ad þér, Sem léttir synda byrdum; Vor synda sekt afplánud er, Ad þar med guds börn yrdum. Um hörmúng þína hugsa' eg nú, Og hjálp, er monnum veittir þú, Min heill er af þér ordin, Þá fyrir mig þú fórnadir þér, Födurnum gédþekk aptur er, Öll endurleysta jordin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, Misverk þín bætt hann hefur, Rád þér og mildi mestu hér, Í máltíd sinni géfur; Ef hrópar, þinni' hann ansar bón: „Í huga styrkur vert, minn son! Kvitt skulu brot þín blifa, Uppá minn reida átt þig deyd, Ætíd skaltú, þeim fyrir þig leid, Med hreinu hjarta lifa."

4. „Þér géfst hjálprædi' og heillin nú, Yfir henni' í trú skalt vaka; Fyrir óvarúd ei lát þú, Þinn æru-krans burttaka, Sjá! hér eg mig innlifa þér, Eg er víntréd, blif á mér; Æ skaltú ávoxt bera; Eg vil hughreysta' og efla þig, Fyrir elsku þína' og trú vid mig, Sigur-sæll víst skalt véra."

5. Herra! þín bod eru' heillin min, Halda þau lát mig feginn; Veit, fyrir dauda og verk öll þín, Sá vilji styrkjast megi, En upp frá þessu unntú mér, Allt mitt hjarta géfa

þér, Pinn dauda þakka' og prísa; Lát mig svo helgun æfast i, Og endurbótar verkin ný Medan lífi auglýsa.

No. 216.

Lagid: Jesú! þín minning mjøg sæt er.

Vid þína nádar máltíd mér, Mæta býdur þú, Jesú! hér, Svo ad eins og þú manst til mín, Minnast skuli eg einnig þín.

2. Heimur mig því hindradi frá, Hans glis eg framar stundadi' á, Hvad opt freistar mín hold og blód, Ad halda af réttri gæfu slód!

3. Æ! þá eg gleymi þinni nád, Og þad til góds hef veika dád, Gætir ei skyldu gleymskan blind, Glæpugur bæti' eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt hyggja' ad því, Hvernig þú umgékst verøld í; Pá missir verøld mitt afhald, Missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávalt mót, Angrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyldi' eg vera vinur þinn, Veikan, hvikulan mig sem finn?

6. Já, í von þori jeg og trú, Jesú þinn

ad minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó Mig fyrir sekan leid og dó?

7. Komi nú þúnga þjádur hér, Og þreyttur hingad komi hver. Þeir ødlast frid, sem trúa traust, Og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kénn eg egin ord, Og mæti, Jesú! vid þitt bord; Bænheyr míns hjarta harmaraust, Hjá þér, á þér er allt mitt traust!

9. Géf oss ad minnast ætíd á Endurlausn, sem þér feingum hjá; Géf oss herra! á himnum stad Hjá þér, af miskun bænheyr þad!

No. 217.

Lagid: Kristi! vér allir þökkum þér.

Frelsari gódi! fyrir þitt bord Framkrýp eg þessu sinni, Pínu þínu og efstu ord Audmjúkur hef í minni; Nafn þitt vegsama vil eg hér, Vera má hver, sem treystir þér, Fullviss ad miskun sinni.

2. Er eg þess verdur ad þá nád, O Jesú! reyna fái? Elska eg þig af allri dád, Umbót svo vinna nái? Er mín trú þér svo þóknanleg, Þad upprisinn á sídan eg, Dýrd þína, son guds! sjái?

3. Þú rannsakar og þekkir mig, Þú veitst

af gleymsku minni; Offjaldan minnist eg á þig Í hrygð og velgeingninni. Æ! hvað dárleg min illskan er! Eg veikur treysti, Jesú! þér, Að fyrirgéfning finni.

4. Meðtaktú, drottinn! mína trú, Meðtak það heit eg gjørði! Helgist þér allt mitt hjarta nú, Helgist þér mitt framferði; Sjálfur hér mína sálu prýð, Svo eg maklegur alla tíð, Guðs son! þinn géstur verði.

5. Þú, sem í minníng' þína hér, Þessa bauðst oss að neyta, Svo allir jafnan ættum vér, Eptir þér, Jesú! breyta, Láttú oss þannig lifað fá, Að lærdóm þinn vér stundum á; Virðstú krapt þar til veita!

Minnstú, ó maður! á minn deyð.

Sjá No. 76 og fleiri að framan prentaða sálma um Jesú pínu og dauða, No. 70, 74 og 75.

---

c) Eptir útdeilingu.

No. 218.

Lagið: Jesú þínar opnu undir!

Jesú! sem að dauðann deyddir, Og dauðlegum gafst lífið mér; Þú að borði lífs mig leiddir, Lausnar pantur feinginn er, Efl þú

mína ást og trú, Auk mér sálar rósemd nú; Þig mitt lífið heidri' í heimi; Hjálp veit, þér eg aldrei gleymi!

---

8. Daudinn, upprisan, dómurinn.

No. 219.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Hver veit hvad fjærri' er æfi endi? Ödfluga tíminn burtu fer; Brádlega máské beri' ad hendi Burtfarar kallid daudans mér. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

2. Máské í nótt þú munir kalla Mína sál í eilífdar rann, Og hreisid líkams fyrri falla, Enn fela sólu hafid kann. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku, vel svo telja Vegferdar minnar daga hér, Ad þinn eg stundi veg ad velja, Vakni til sælu' og lífs hjá þér. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

4. Vid elsku heimsins unn mér vara, Æ

mínu hjarta taka á, Þegar þú kallar, þori' eg svara, Þá: mig tilbúinn, herra! sjá. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

5. Veit þú ad einginn hlutur hrífi Hjartad mitt þínum ótta frá; Öll skal mín vera lyst í lífi, Líka í dauda von þér á. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

6. Virdstú med Krists verdskuldum hylja Vel mínar syndir, fadir kær! Þeim sem ydrast og vanda vilja Verk sín, miskunin æ er nær. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi! Eg af heiminum gladur fer, Á míns frelsara fund eg vendi, Finn þig, ó gud! nádugan mér; En þegar daudans dregst ad nótt, Deyja géf þú mér vel og rótt!

No. 220.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hversu mig leysast lángar, Lifandi gud! þú sjer, Og frá holds fjøtrum gánga Í frelsi mitt hjá þér. Ef finn eg ángist eina, Otal-

faldt böl og vei, Harm sál og hjartad reyna, Hægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, Fæla mig það ei kann, Fyrst Jesús drottinn deydi, Dyr lífs sem opna vann. Nær gud svo vill mér vegni, Viljugt eg dey med þel; Hans kalli gladur eg gégni; Gott er ad deyja vel.

3. Allt þó mér veita vildi Veröld ágæti sitt, En eg hér ei vid skildi, Óhapp það væri mitt. Á himnum allt er betra, Eg fagna þegar má Fara til fedra setra, Fyr komnum búa hjá.

4. Mín burtför máské græti, Mér léntra vina géd, Og þeir, eg vidskil, væti Veinandi minn ná-bed; Ef daudinn út mig kallar, Ofnug sú huggun er: Þá finn eg aptur alla, Sem ástkærir vóru mér.

5. Í stridi' hins stránga dauda, Styrk veittú fadir! mér, Lát böli linna nauda, Lífs neyd þá hættust er; Svali, nær sídast anda, Sálunni fridur þinn, Þá sendri þér til handa, Þæg verdur burtförin.

No. 221.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

AE! vökum! daudinn ádur enn kallar, Oss

á óvæntri héðan stund, Aldraðir bæði' og úng-ir falla í sótt, og hraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir einginn sjer, Ætíð viðbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Glaður héðan vil eg venda, Vært í jarðar skaut á ný, Neyð með lífi ná mun enda, Næsta feiginn verð eg því, Auðnist mér að lyktum lenda, Líknar-höndum drottins í.

2. Hvað má framar auka ótta? Eg með ró vil dauðan sjá, Sem úr lífs mig færir flótta, Til frelsarans, hvern að vin eg á; Sál, við aðför andláts nóttar, Í guðs vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnað hér allt hefur, Hann mun annast líf mitt hér; Jesú! styrk þín gæðska gefi, Til grafar trúr eg reynist þér, Vel viðbúinn, kært þá krefur Kallið dauðans önd af mér.

No. 223.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Kristi'! er létst á krossi lífið, Og krapti með það aptur tókst, Dauða míns að duga' í-kífi, Dáð og krapta þú mér jókst. Hel fær grand-

ad hvergi mér, Ef hlýdnast eg og treysti þér; Mig, í trú sem før þín feta, Flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør þá magnlaust mædist, Mér grøf opnar kjøltu sín, Ognum daudans hvergi hrædist, Horfi' eg gladur upp til þín, Fel ókvídinn frelsta ønd, Frelsari minn! í þína hønd, Feta helstig fúsu gédi, Fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, drottinn! ljós og lífid, Líkn og traust er ordid þitt; Þú mér hefur heit þad géfid: Ad hold einúngis rotni mitt; Í vegsemd eg upp mun stá, Avallt fremd í dygdum ná; Avallt kroptum ædri safna, Eingu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gædsku guds vér prísum.

Sjá, Jesú! vegferd vora, Umvafda hættu' og þrá; Veit oss varlega' ad fara, Vertú oss ætíd hjá, Óhult um daudans dal, Vér svo braut þúnga þreytum, Þér loks í gledi mætum, Og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Með sinu lagi.

Allteins og blómstrið eina, Uppvex á sléttri grund, Fagurt með frjófgun hreina, Fyrst um dags morgun-stund, Á snöggu augabragði, Afskorið verður fljótt, Lit og blöð niður lagði, Líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga, Óvissa dauðans leið, Sem aldur og ellin þúnga, Allt rennur sama skeið. Innsigli eingir feingu, Uppá lífs-stunda bið, En þann kost undirgeingu Allir að skiljast við.

3. Dauðinn má svo með sanni, Samlíkjast þykir mér, Slingum þeim sláttumanni, Er slær allt hvað fyrir er, Grösin og jurtir grænar, Glóandi blómstrið fríðt; Reyr, stör sem rósir vænar, Reiknar hann jafn-fánýtt.

4. Lífið manns hraðt framhleypur, Hefur það einga bið, Í dauðans grimmar greipur, Grösin tekur þar við; Allrar veraldar vegur Víkur að sama púnkt, Fetar það fús sem tregur, Hvort fellur létt eða þúngt.

5. Hvorki fyrir hefð né valdi Hopar dauðinn eitt stryk, Fæst síst með fögru gjaldi Frestur um augnablik, Allt hann að einu

gildir, Þótt illa líki' eda vel, Bón ei né brædi mildir Hans beiska heiptar-þel.

6. Menn vada' i villu og svima, Veit einginn neitt um þad, Hvernig, á hverjum tíma, Eda hvar hann kémur ad. Einn vegur øllum greidir Inngáng i heimsins rann, Margbreyttar litst mér leidir Liggi þó út þadan.

7. Afl daudans eins nam kreinkja Alla i verøld hér; Skal eg þá þurfa þeinkja, Hann þyrmi einum mér? Adams er edli rúnnid J mitt náttúrlegt hold, Eg hef og þar til unnid, Aptur ad verda' ad mold.

8. Hvorki med hefd né ráni, Hér þetta líf eg fann; Sálin er, svo sem ad láni, Samteingd vid líkamann; J herrans høndum stendur, Ad heimta sitt af mér. Daudinn má segjast sendur, Ad sækja hvad skaparans er.

9. Nú vel! i herrans nafni, Fyrst nandsyn ber til slík; Jeg er ei þeirra jafni, Sem jørdin geymir nú lík; Hvenær sem kallid kémur, Kaupir sig einginn frí; Þar læt eg nótt, sem nemur, Neitt skal ei kvída því.

10. Eg veit minn ljúfur lifir Lausnarinn himnum á, Hann rædur øllu yfir, Einn heitir Jesús sá, Sigrarinn daudans sanni Sjálfur

á krossi dó, Og mér svo aumum manni Eilift líf víst tilbjó.

11. Með sínum dauða' hann deyddi Dauðann og sigur vann, Magt hans og afli eyddi Ekkert mig skaða kann; Þó leggist lík í jörðu, Lifir mín sála frí, Hún mætir aldrei hörðu, Himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í minni, Mig á hans vald eg gef, Hvort eg er úti' eða inni, Eins þá eg vaki' og sef, Hann er mín hjálp og hreysti, Hann er mitt rétta líf, Honum af hjarta' eg treysti, Hann mýkir dauðans kíf.

13. Jeg lifi' í Jesú nafni, Í Jesú nafni' eg dey, Þó heilsa' og líf mér hafni, Hræðist eg dauðann ei; Dauði! eg óttast eigi Afl þitt né valdið gildt, Í Kristi krapti' eg segi: Kom þú sæll! þegar þú vilt.

No. 226.

Lagið: Í Jesú nafni uppstá.

O minn herra! hjálp mér þá Lífsins skamtur er á enda, Ei vill hjólið leingur vendast, Og eg spennist oki frá. Unn mér þá að eyddum dögum, Andlits þíns eg sjái dýrð; Eyðist synd, ángist og klögun Ásamt mínum hjúpi' í jörð.

No. 227.

Lagid: Öldúngar Júda annars dags.

Géf eg mig allan á guds mins nád, Geymi hann allt mitt efni og rád; Hvad heldst mér kémur hondum ad, I hverjum stad, Hans miskun gjørvallt fel eg þad.

2. Minna lifdaga stærd og stund Stendur. i guds mins fodurs hond; Nær sem hann vill, þá vil eg strax Vera til taks, Gladur bida þess góda dags.

3. Af þvi eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, Pad er min trú, hans kvøl á kross Keypti lausn oss, Avann farsældar ædsta hnóss.

4. En þó ad lágt mitt lidna hold, Liggi, fúni og verdi' ad mold, Samt finnur ekki sálin deyd, Né sorgar leid, Pvi hún er fri frá allri neyd.

5. Hvad er lik manna? mold og jørd, Máttarlaus, dofin, køld og hørd. Hver madur fædist híngad ber, Hver heldst sem er, Hefur ekkért i burt med sér.

6. Hann kann ad vera hraustur i dag, Heill og vel fær i gledi-hag, En á morgun

sjúkur og sár, Svo til það gár, Líka máské framlíðinn nár.

7. Allt eins og blómstrið gult og grænt, Með glans er stendur fagurt og vænt, Á auga-bragði er orðið þurt, Einga ber kurt, Fellur, visnar og fýkur á burt.

8. Með þeim skilmála maður hver, Af móður lífi fæddur er; Hann skal burtdeyja héðan víst, Þá varir síst, Verður hann sæll er við því býst.

9. O maður kristinn! hygg að hér, Hugsa þig um meðan tíminn er, Nú er þér boðin náðin stærst, Guðs elskan æðst, Í þessu lífi líku sú næst.

10 Ef að þú ýðrast efalaust, Á Jesúm setur von og traust, Þá er hans náð þín heill og hlíf, Hjálp, vernd og líf, Svo aldrei kannir eymdà kíf.

11. Af augum þínum öll þín tár, Afstrik hans þerrar höndin klár, Inndælan fögnuð helgum hjá, Á himnum þá, Endalaust muntú finna og fá.

12. Gleðjumst hér við, öll guðs börn trú! Góð og fullvís er huggun sú; Heim-von er

kær, því hér er allt, Í heimi valt, Eilífan fögnuð erfa skalt.

13. Unn þú oss, guð! að ýdrast hér, Á meðan náðar-tíminn er. Drottinn! gef hæga dauða tíð, Frið fyr og síð, Eilíft líf með útvöldum lýð.

No. 228.

Lagið: Um dauðann gef þú drottinn mér.

Mín lífstíð er á fleygi ferð, Eg flýti mér til grafar, Innan naums tíma nær eg verð, Nákinn lagður án tafar; Dauðleg manneskja! dvel ei þá, Dauða þinn fljótt að minnast á, Þau ráð er þorf að hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér, Í dauðans síðstu mæði, Að lifað hefðir, lifðu hér, Í lukku' og þrautum bæði; Hefð, völd og metorð held eg þá, Heldur létt verði metum á, Við himna vegin gæði.

3. Þó að oss sæki sótt og hel, Samt megum vér því trúa, Að ef hér lifað höfum vel, Heim er oss gott að snúa, Til drottins, hvar í dýrðar vist, Dýrðlegir munum fyrir Krist, Við sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga byggd.

Likt skugga burtu lif manns fer, Leid þúng verkar mótlæti, Æsku-blómid stutt einatt er, Yfrid hvikul vor kæti; Menn fædast, vara' og falla frá, Fáir sjøtiu árum ná, Ef fleyrum, er fágæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, En góds ad vænta megi, Og dauda verdi' oss dúrinn vær, Drottins ord bregdast eigi, Sem þad fyrst voktun setur i, Sidan lif eilift gefur þvi Uppvøktu á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra gud i himnariki.

Høndin þin, drottinn! hlifi mér, Þá heims eg adstod missi, En nær sem þú mig hirtir hér, Hønd þina' eg gladur kyssi.

2. Daudans strid af þin heilog hønd Hjálpi mér vel ad þreyja, Medtak þá, fadir! mina ønd, Mun eg svo gladur deyja.

No. 231.

Med sinu lagi.

Nú látum oss likamann grafa, Og eingan

efa á því hafa, A effta degi' ad uppris hann, I dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jørd og af jørdu, Ad jørdu einnig aptur verdur, Af jørdu rís þad efa- laust, Alla þá vekur drottins raust.

3. I guds ríki øndin lifir, Eilif miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru krossins kvøl, Kvitt vid syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti, hrygd og mæda, Hefur nú øll ending góda, Ok Krists um sína æfi dró, Er nú framlidinn, lifir þó.

5. Eilífan frid øndin hefur, Allt til dóms- dags holdid sefur, Af jørd gud þá uppreisir þad, Odaudlegt, heilt og forklárad.

6. Lúinn skildist hann (hún) vid heiminn, I himna sælu er nú kominn, Lifanda gudi lifdi í trú, Lifir því víst med honum nú.

7. Sofi hann (hún) nú hér í fridi, Heim vér gaungum frá þessu leidi; Sem best jafnan sig sidi hver, Svo daudinn oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi oss herrann Kristi, Hver oss med pínu' á krossi leysti, Frá dauda, synd og hættum heim; Heidur, lof, dýrd sé kóngi þeim!

No. 232.

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert.

Hér á jørdu ei hefur tøf Hugur minn þegar sje eg grøf; Sjón þeirri glædist ávallt af Upprisu von, sem Jesús gaf; Sofnar líkami' og lífid manns, Lifnar sidar med dýrdar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, Munn grafirnar opnast þá. Lifandi' og daudir, lausnari minn! Leidast skulu fyrir dómstól þinn; Þeir einir standast þá fyrir þér, Sem þér í trúnni lifdu hér.

No. 233.

Med sinu lagi.

Um daudann géf þú, drottinn! mér, Eg daglega hugsa megi, Og ad min æfi á enda fer, Eg vist því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, herra minn! Ad hrædast kynni' eg dóminn þinn, Er uppkvedst á efsta degi.

2. Eins og þverhønd er æfin breid, Allfátt mig kann ad hugga; Litils er vert mitt lifsins skeid, Launsvik óvinir brugga, Fánýtt er þad og fallvalt mjøg, Eg fæ því ekki' á nokkurn veg, Vid líkara likt enn skugga.

3. Vort lifsins blóm er sorg og sút, Og

svo sem grasid vallar, Líka sem ræda lídur út, Eda lesnar søgur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, Fljótt eins og þá straumur fer, Gud menn úr kisi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, Hégómlega sig mædi, Til einkis gjora þeir allt þad sér, Fyrir aud og ríkdóms gædi, Og vita' ei hver þad hljóta skal; Herra! kénn mér mitt daga tal, Hjá þér svo huggun nædi.

5. O gud! þú ert mín adstod best, Á þig minn andi treystir; Mín er sú bón og þørfin mest, Mig frá óforum leysir; Hjálp mér í daudans dapri pín, Drottinn! vardveittú sálu mín, Og til lífs mig uppreisir.

No. 234.

Lagid: Jesú þínar opnu undir

Vonin kæra, eilífd eina, Arfleifd mín þá vard eg til; Glæpa næra glód óhreina, En gæta þín, er dára spil! Hver vill þar um hugsa þjód, Og helgunar ei velja slód, Sem til vista gledi greidist, Gjorvøll lyst þá jardar eydist?

2. Á gud þig! minn andi kallar, Áheyrn ljá nú bænum mín, Aldrei mig lát auman

falla, Ordi frá og bodum þín; Fallinn reis mig fætur á, Fljótt afleys og miskun tjá; Fyrir hinna seku sauda Syndir, minn leid Jesús dauda.

3. Veit mér brúka vel í haginu, Vænstu nádar géfnu tíd, Svo vidljúka sérhvern dag-inn, Sjáist dáda verkin fríd; Ad gudrækinn, aldrei eg, Utaf kræki dygda veg, Inn í blída eilífd lánga, Uggláus sídan vil eg gánga.

4. Fær þá stríd í fridi enda, Forn ánaud-in kyrrd í ró; Eínginn kvídi' og kløgun henda, Kann hvar daudinn aldrei bjó, Ummyndadur, alheill þá, Eg hugglaður loksins má Frels-arann í fegurd líta, Fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagid: Far heimur, far sæll!

Mér, heimur! far frá, Því nú þreytist sál mín ad sveyma þér hjá, Og glaumur þinn metandi ekki neitt er, Mót unadsemd himins, sem lofud er mér, Mig heim þángad lángar, því hér leidast fer, :,: Hégóminn einber. :,:

2. Seig mér satt: hvad er, Sem heimur-inn fláráði heilla nafn lér? Reykandi skuggi og skýja-flug hradt, Skjótt uppþotin bóla,

sem hjadnadi' og datt; Í sút vafin missýn-
ing sannkølluð hér :,: Hégóminn einber. :,:

3. Hvað auðurinn er? Sá afguð, sem dár-
unum dýrmæti ljer, Og tældi svo marga
mjøg frómleika frá, En fékk þó ei mettað
þann fýsti því ná; Þú, ríkdómur! ert eins
og reynist þú mér, :,: Hégóminn einber. :,:

4. Hvað gyldir heims magt, Hans óskápa
veldi, hans oflæti stakt? Hvað opt er það øf-
undað, ofsókt og hrjáð? Hvað opt glatað,
umbilt og hatað og smáð? Þinn skérfur, þú
dárlega drambsemi! er, :,: Hégóminn einber. :,:

5. Afl, aldur, hvað er? Hvað snilli? hvað
heilbrigdi' og heppileg kjør? Hvað unnusta
mannanna, aðstoð og ráð? Hvað erfiðis á-
kafi, mæða, manndáð? Hvað er það, nær
dauðinn oss útkalla fer? :,: Hégóminn ein-
ber. :,:

6. Því far þinn veg nú, Þú heimur fall-
valti! og hjálp þín ótrú; Eg sný hug til
himins og hann stúnda á, Til herra míns
Jesú, minn frelsara sjá; Þar hjá þeim út-
vøldu' hann hét og bjó mér, :,: Víst sjálfum
með sér. :,:

7. Þar mun eg það fá, Sem hér á jørð-

unni' ei heyrdi né sá, Þann ríkdóm, þá virding, sem varanleg er, Þá vegsemd og gledi, sem aldrei þver, Þá einkis eg sakna, því á-vinn gjörvallt, Þar gud er mér allt, Minn gud er mér allt

8. Sæl verdur sú stund, Eg sídasta burtfarar sætan fæ blund, Nær sála mín duptinu sig skilur frá, Til síns guds og skapara upplída má; Sú komi sæl stundin! mér komi' á hans fund! Kom dauda kær stund! Kom mér á guds fund.

---

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir öllum yfir höfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þinni kristni gódan frid, O gud! um allar tídir, Því ekkert höfum vér annad lid, Einn þú fyrir oss strídir, Sjálfur gud vor sannur fadir!

2. Þú einn heilagan hug og rád Og hreint framferdi veitir; Géf oss þad hjarta'

af þinni náð, Þíns orðs alleina leiti, Eptir því í öllu breyti.

3. Þó vor misgjörð sé mörg og stór, Með náð virðstú það bæta, Í líkn og misk-un lít til vor, Lát oss ei hegning sæta, En fyrir Jesúm mildi mæta.

4. Um það biðjum vér öll þín börn, Að frið viljir oss géfa, Með þinni hönd og mildri vörn Móti óvinum oss hlífa, Þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Guð! þú kannt og vilt oss veita, Vora það sem bætir þörf, Um aðstoð þína ekki neita, Allra blessa kall og störf! Auki krapta oss þín náð, Að efla bræðra heill með dáð, Að vér gögnumst æ sem flestum, Unn oss, guð! vér hug á festum.

2. Kórónu þeim þú bauðst að bera, Byrði létta gjörðu hans, Þér til heiðurs hann lát vera, Heill ríkis og Íslands! Fús sérhverjum géfi gaum, Sem gjörir rétt og sannleiks taum Dregur, efli lán svo lýða; Laungun hans sé þér að hlýða.

3. Valdstjórn bjóða virdstú' á landi, Vitsku þræða rétt á mið, Að vernda góða', en varna grandi, Veit hjálprædi þitt og lid; Þeim oss dygða lýsa' á leid, Léna trygd, en forda neyd; Sin embætti veit þeim vanda, Vel af mætti' og náð þins anda.

4. Blessa þá, sem byggdir yrkja, Blessa þeirra sveita' í frid, Með vellidun virdst þá styrkja, Við forsjálni, heidur, grid, Hvern ærlegan idju-mann, Í stétt sinni blessa hann! Lát það vera sérhvers sóma, Sæmd vors efla lands og blóma.

5. Gud! þitt ord og andi leidi Oss á dygða vegi hér, Aðstod nema oss þú greidir, Ekkért megnað fáum vér; Þér að þókknast unn þú oss, Svo ódlast mættum dýrdar hnoss, Það trúlyndum þínum géfa Þjónum síðar munt án efa.

No. 238.

Lagið: Jesú þinar opnu undir.

Faðir! þeink til þeirra', er gráta, Þúnga mótgángs undir hér; Virdstú krapt þinn vera láta Vægd og styrk þeim naudir ber; Allra kjør um lá og lønd, Leika, gud! í

þinni hönd, Þú kannt græda, þú kannt særa, Þú kannt hryggja', og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjóli' og skugga, Skulum vér lifa sorga frí, Fyrir ótta, fyrir ugga, Fridi gódum jafnan í. Gud! þín miskun eilíf er; Eins framvegis géf oss hér, Allt hvad þurfum og til þinnar, Avalt þénar dýrdarinnar.

No. 239.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál.

Vors herra Jesú verndin blíd, Veri med oss á hverri tíd; Gud huggi þá, sem hrygdin slær, Hvort þeir eru fjær eda nær; Kristnina efli og auki vid, Yfirvöldunum sendi lid, Hann géfi' oss öllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjörvöll kristnin skal gledjast nú.

Þín hátign, gud! um eilífd er, Af dýrdarstól himnanna, Í nád til jardar samt þú sjer, Sendir heill byggdum manna; Æ vér þig bidjum allir nú, Ad vort fódurland blessir þú, Veitir frid, velferd sanna.

2. Géf vorum kóngi gæfu' og rád, Gagn

stunda landa sinna, Ad elska frid en efla dád, Og þegnum heill ávinna; Kall sitt ad rækja kénn svo hér, Kórónu' ad lífs í dýrd med þér Veitist og vegsemd finna.

3. Vors kóngs rádgjøfum veittu nád, Visdóm og adstod sanna, Og stjórna þeirra idn og dád, Øllum til gagnsemdanna, Svo allir gódir eiguist frid, Og med réttvísi geymist vid Árásum illra manna.

4. Fadir! lát rigna foldu á, Frjófgunar krapt af hædum, Umgird vort land, og geym þad frá Grimmum hernadi' og skædum; Gud! þú med speki gjørir allt, Géf oss ad treysta þér ávallt, Bædi' í medlæti' og mædum.

5. Géf þegni hverjum gedjist hér Gaum skyldu sinni ad veita, Á sjó og landi brauds sem ber, Og blessunar þinnar leita; Ástundi svo med ást og dád, Adstod, huggun og þarfleg rád, Voludum jafnan veita.

6. Láttú oss, drottinn! líkjast þér, Og líf vort dygdum prýda, Géf øllu því, sem gjøra ber, Góda framkvæmd, heill blída, Fødurland rétt uns finnum vér, Hvar fáum betri styrk enn hér, Þér, fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Frid veittú voru landi, Voldugi fadir! fyr og síd; Afirmonnum ollu grandi Og undirgéfnum forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, Og linnir heimsins stund, Géf oss þinn guddóms anda, Sem gledji vora lund! Vort athvarf allt i heimi Og adstod drottinn er, Hans hond oss hlífi' og geymi Vid háska' og naudum hér.

No. 242.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Lát landid frjófgun fá, Fulla og sæta; Réttinn sinn framgáng sjá, Og sannleiks gæta. Gud géfi mér, Minn deildan verd á medan, Og til þess eg vid grof Aflegg minn ferda staf, Og held burt hédan!

No. 243.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Kóngsins lífdagar fjolgun fái, Fyrri og síd í blessun hér; Hans stjórn lukku og heillum nái, Hans kyn blómgist, uns tíd oll þver! O gud vor fadir! oss heyr nú, Vér æskjum þess, hann blessir þú!

2. Umkring hans sæti sífeldt skíni, Sannleiki' og náð, réttlæti með, Pín aðstoð hann með heiðri krýni, Heill og friður hans lífgi géð! O guð vor faðir! oss heyr nú, Vér æskjum þess hann blessir þú.

No. 244.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Heiður, frið, lukku, lán og gæði, Legg yfir þann, sem kóngur er, Landa-stjórn hans og hjarta bæði, Himneski kóngur! líki þér; Landabúum hans legg þau ráð, Að lukku fái' og gæfu náð.

---

b) Á striðs-tímum.

No. 245.

Lagið: Væri nú guð oss ekki hjá.

Sé guð með oss, vér eingri þá, Ólukku þurfum kvíða, Hann má traust setja hver einn á, Í hrygðum mæðu tíða, Hann sá góði guð hjá oss er, Hann frelsar oss, því skulum vér Hans glaðir hjálpar bíða.

2. O guð! þú hefur opt það gjört, Er menn síst vænta kunnu; Já opt þá ský um-

kringdu svørt, Inndælust ljós upprunnu; Von þegar komin var í þrot, Vér þinnar hjálpar feingum not, Mein farga oss ei unnu.

3. Vér bidjum þig, vor blídi gud! Bæn vora heyr, sem fadir! Set takmark strídi, sorg og naud, Send oss frid, svo ad gladir Þitt frelsi sjáum, þitt í hús Þakklátur gángi hver og fús, Þér prís ad hefja hradir.

Géf þinni kristni gódan frid.

(Sjá No. 236).

---

c) Í skædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú gud oss ekki hjá.

O gud! hvers nád og adstod blíd, Er þeim vís, sem þig bidur, Þú sendir oss nú sorgar tíd, Svo burt vor hverfur fridur; Angistin girdir um oss því, Allmørgum daudinn kastar í Grafar nidmyrkur nidur.

2. Oss nidurlúta', í naudum því, Nýjar hormúngar græta, Daudanum hljótum hardt-nær í Hverju fótspori mæta, Einn vinur flýa annan má, Og bródir fordast bródur sjá, Síns lífs sjálfur ad gæta.

3. En verdi, ó gud! vilji þinn, Var hann og er þad besta; Vægdar þig bidjum vér hvert sinn, Von høfum á þér festa, Þó ædi daudinn enn á ný, Ølln til góda stýrir því, Þín fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ønd, Er hédan sviptast eiga, Rétt þeim í dauda hjálpar hønd, Ad hafi trú ódeiga; Von um fullsælu vek þeim hjá, Værd andar lát þeim géfast þá Í fridi fara mega.

5. Ó drottinn! minnstu mæddra vel, Mildi gled alla þinni, Veit oss hreintrúad hjartaþel, Hrind frá oss efa-sinni; Géf ad í kvøl og kæti vér Kappkostum ad oss daudinn hér Vidbúna vel æ finni.

---

d) Í landplágum.

No. 247.

Lagid: Jesús Kristur er vor frelsari.

Réttláti gud! hvers hegning strída, Hrædilegt er ad sjá og lída; Í þinni hendi er himinn stór, Hafid, jørd, elding, vindar, snjór.

2. Hvad sem þú býdur, hlýdir, kémur,

Hvad þú vilt afmá sjest ei fremur, Arfæld, hallæri, andnn, pin, Almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ gud! sjá nú hvad yfir dynur, Undir hormúngum land vort stynur, Þín bornin kveina' og barma sér, Bodi daudans því geist umfer.

4. Monnum og sképnum missist fridur, Menn og sképnur því stynja vidur, Hvert-tveggja þetta, herra! þó, Hondin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi gud! sem lífid lénar, Og lífs heill vorri sjer hvad þénar, Minnst vor í nád og vægd oss sýn, Vér treystum uppá gædsku þín.

6. Bjód þú landplágum, hættu, hrygdum, Ad hverfa burt frá vorum byggdum, Fodurland vort og fólk allt hér, Fadir! í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jord og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, Forþéntu straffi væg oss vid, Vort land umgirdtú þínum frid.

8. Géf oss framfor í gódum dygdum, Gæt vor vid syndum, kvol og hrygdum,

Vernd þín oss geymi' um votn og lond, Vér felum oss i þina hond.

---

e) Fyrir deyjandi.

No. 248.

Lagid: Oldúngar Júda annars dags.

Þeim, sem daudinn nálægist nú, Nádugi drottinn! hjálpa þú, O! hvad hormúngin hardt þá skér, Hvad jardneskt er, Ekkért þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, Sem þúngan báru dags um stund, Nú er lifs dagur enda á, Æ! láttú þá, Kvoldværdir gódar, fadir! fá.

3. Einginn svo hladist eymdum hér, Ad vonar-sjónir missi' á þér; Send veikum hægd og legg þú lid, Lát sálarfrid Lina ofraun og géfa grid.

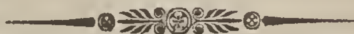
4. Æ! lát þá minnast á þad vel, Ad nú sídasta' er rauna jel, Og hvern einn líka hyggja' ad því, Ad heimi i Andstreymi vid er einginn fri.

5. Þitt ord þeim sýni sannleik þann, Sigur á deyd ad Jesús vann, Og ad oss tilbjó

samvist sá, Þér sjálfum hjá; Géf þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim öfluga von og traust, Um vegsemd með þér endalaust, Og þá farsæld, sem er þér hjá, Þitt auglit sjá, Og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra guð og géf þeim náð, Gæð þá við andlát styrk og dáð; Líkamans þegar bresta bönd, Í blíða hönd Þína, guð! meðtak þeirra önd.

III. Sálmar til vissra tíma.

1. Ára-skipti.

Einn guð þér allir prísið. (Sjá No. 31).

No. 249.

Með sínu lagi.

Guðs vors nú gæðsku prísum, Góðir rétt-kristnir menn! Með saungum líkn hans lýs-um, Lof segjum honum enn, Fulltingi fyrir sitt, Sem hefur af gæðsku sinni, Hver einn trúi' eg það finni, Á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi, Vér minn-umst glaðir á, Og virðum víst sem skyldi Hans velgjörninga þá, Er hann nú þetta ár Oss gefið hefur öllum, Konum bæði og köll-um, Og kunnugt fyrir oss stár.

3. Völdugur drottinn veitti Börn á landi frið, Allt fólkið einnig fæddi, Og gaf hvað þurfti við, Af hans miskunar hönd, Því byggð og bæum vildi Blessun faðirinn mildi Gefa um gjörvallt land.

4. Oss hefur vardveitt alla, Af fodurlegri nád, Ef vildi' hann yfir oss falla, Sem vor er morg ódád, Med jafnri mædu' og pín, Fyrir laungu værum vér deyddir, Af sorg og eymdum eyddir, Hver fyrir syndir sín.

5. Si-ljúfur svo sem fadir, Svo er hann mildur víst, Vér fáum frelsi gladir, Fyrir vorn drottinn Krist, Med réttu trausti' og trú; Hann af oss sviptir syndum, Setur skamt hrygdar-stundum, Veslum hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss géfur, O gud vor himnum á! Allt hvad andardrátt hefur, Allt skal þér lofgjord tjá! Í Jesú nafni nú, Þin bidja born enn fremur: Blessa árid sem kémur, Allra þorf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, Þin bidja born enn fremur: Blessa árid, sem kémur, Allra þorf uppfylltú. :,:

No. 250.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotning greida.

Eitt á enda Ar vors lifs er runnid, Enn oss sendast Guds af nádar brunni, Likn,

hjálprædi, Lífsins gædi, Lán og nædi, Hvarf þad hræda kunni.

2. Hjartad dansi, Honum lofgjørd inni, Hátt til ansi, Túnga, mannvit, sinni, Hver med gáti, Gofgi kátur, Guds nád játi, Lída' ei láti' úr minni.

3. Honum sálin Hlýdni sverji vísa, Hans vort málid, Æ skal gædsku prísa; Vort þakklæti, Veri' hans mæta Vilja' ad gæta, Ást svo ætíd lýsa.

4. Honum felum Hagsæld árs komanda; Hann sér vel um Oss, hvad mun þá granda? Oss hann seka Ei útrekur, Allan speki Hans burthrekur vanda.

5. Alvøld mildin, Ølln þú sem rædur! Enn góðvildar Sed oss þinnar gædum; Audga dygdum, Hamla hrygdum, Hrind burt stygdum, Bú oss byggd í hædum!

No. 251.

Lagid: Lofid gud, lofid hann hver sem kann.

Eitt nú er, Utrunnid lífsins ár; Lof sé þér, Lífs herra' og fadir klár! Allt þig lofar endalaust, Anda sem hrærir, Vetur, sumar, vor og haust, Vegsemd þér færir; Hver dags sól,

Heill veita' og gledi, Heims um ból, Hvervetna rédi, Líkn og skjól, Ljúfur oss tédi, Gud hvers mildi gøfgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, Hans kærleik prísi. :,:

2. Greida ber, Gud! fyrir lidna tíd, Þakkir þér, Þín geymdi' oss nádin blíd. Gud og fadir vor þú varst, Varnadir grandi, Umsjón fyrir øllu barst Í voru landi; Frjóssemd af, Fylltir og gróda, Enn létst haf Audlegd frambjóda, Fridur gaf Oss farsæld góda, Allt í settri ordu stód; :,: Allt forsjónar auga þitt, Aleit í mildi. :,:

3. Allir nú, Enn felum drottinn! þér, Allt hvad þú, Oss hefur géfid hér, Ønd, líkama, audnu, líf, Øll vor heimkynni, Gud, vort athvarf, hjálp og hlíf! Hønd geym oss þinni. Vel munt því, Vor gud! oss leida, Bjørg á ný, Byggdum tilreida, Landi í, Líkn, heill útbreida, Þér fulltreystum allir enn, :,: Ad þú blessir árid nýtt, Oss sem nú géfur. :,:

4. Útbreid þú, O drottinn! krapti med, Traust og trú, Til þín ad fáum sjed, Orda þinna ljóma ljós, Leid villtum beina; Dygd og vitska vort sé hrós, Vegsemdin eina! Géf oss frid Gódum ad halda; Send oss lid,

Sitt hverjum gjalda; Alla við, Ást, náð margfalda; Af jörð' og hafi braudi' útbýt, :,: Hvern með trú sín stunda störf Styrk, guð! og blessa. :,:

5. Kóngs vors lönd, Krýn farsæld, drott-inn kær! Þín sé hönd, Þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vitsku prýð, Veit styrk af hæðum, Að farsæla landa lýð, Létta burt mæðum! Géf þeim fá Gleði þá kanna, Svort sjá Embættis anna, Blessun fá Um byggðir manna; Hvers eins blessa stétt og stand, :,: Einn hvað bera' ei orka má, Að-stoði fleiri. :,:

6. Géf oss náð, Guð! meðan lifum hér, Vort allt ráð Vanda til dýrðar þér; Oss í dygðum efli sú, Afstýri föllum, Í Jesú biðjum nafni nú, Neyð hrynd af öllum. Íslands lýð Almáttug leiði Forsjón blíð, Farsæld útbreiði Árs hver tíð, Óhopp hjá-sneyði. Guð! þig heiðri gjörvöll lönd! :,: Þig vegsami ár og öld, Allur lífs skarinn! :,:

No. 252.

Lagið: Gæðsku guðs vér prísum.

Þökk, góði guð! vér færum Með gleði-saung-

um þér, Hátíðar hljómi skærum, Hugkátir tjáumst vér; Heyr með velþókknun þú, Faðir! það lof, er ljóðum, Lypt munns og sálar hljóðum, Á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss land og lýða Ljúfan, ó herra! frið, Og lagðir blessun blíða, Bjargræði sérhvert við; Þitt væga vísdóms ráð, Oss hefur ætíð leidda, Og alla stigu greidda, Með föður mjúkri náð.

3. Þegar til þín oss snérum, Þín miskun tók oss við; Af himni hrestir erum, Huggun þú gafst og frið. Hugkæti helgri með, Þér bljúgir þakkir biðjum, Þig, drottinn! enn tilbiðjum, Þitt prísum gæðsku géð.

4. Gjör nú, ó guð! það biðjum, Géf oss blessun í ár, Með oss í öllum iðjum, Æ sé þín gæðska klár, Hvern blessa, hvers eins stand! Lát vísdóm vara' og dygðir, Vellíðan kefji hrygðir, Blessa kóng, lýð og land!

No. 253.

Með sínu lagi.

Rís upp, mín sál! að nýu nú, Nýja lofgjörð uppbyrja þú, Því nú er nýtt ár kom-

id, Nýr skeinkur þér, Nýgésinn er, Nýrunnid himna blómid.

2. Lof sé þér, gud! fyrir lidid ár, Lífs heillin mín øll í þér stár, O þú, minn andar kraptur! Sem vægdir mér, Svo enn eg er, A nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefur verndad vedhlaup mitt, Vel, svo eg gæti hnossid hitt, A nú umlidnu ári, Líkama' og ønd, Þín líknar hønd, Leiddi úr hættu og fári.

4. Einn varstú traust og unan mín, Ein mig verndadi gædskan þín, Eg gékk í geymslu þinni, Hagsæld og ró, Þín hønd mér bjó, Og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, Haldtú því sama fram vid mig, A ári inngángandi, Handleidslan þín, Sé hlífdin mín, Vid háska' og øllu grandi.

6. Ný miskun ári nýju á, Nýja mér kveiki laungun hjá, Þér einum þjóna, hlýda; Mitt kall og stétt, Trúr rækja rétt, Nór þiggja', ef vilt hid strída.

7. Þá æfi árum hallar hér, Hjástod best, fadir! vertú mér, Géf endíng glada nauda;

Athvarfid mitt, Skal ordid þitt, Eins í lífi sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér unntir þú, Almáttug hönd þín geymi nú, Og blessi mig og mína, Þitt andlit blídt, Um árid nýtt, Yfir mér láttú skína.

No. 254.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Þökkum vér gudi gladir, Af gódu hjarta, huga' og trú, Allir sem innsafnadir, Erum í drottins húsi nú; Hann oss gaf Líf, og lénti, Líknsemd af, Hvad sem þénti, Ei hánn svaf, Allt sá best er henti.

2. Vor gud! þér vegsemd tjáum, Vardveitslu þína fyrir og nád, Framar enn skynjad fáum, Forsjón þín hefur ad oss gád; Fyrir hlíf, Heilsu, gródur, Hjálp vid kíf, Næring, fódur, Þér eilíf Þökk sé, fadir gódur!

3. Æ! fremur enn þig bidjum, Oss réttú þína födur hönd, Ad allt til lofs þér idjum, Andi þinn styrki vora önd; Auk oss dád, Audgast dygdum, Um vort lád, Varna stygdum, Í sorg oss nád Send frá efri byggdum.

4. Lát hvern ársdaginn eina, Æ kénna

jafnan sért oss með, Og menn í öllu reyna, Að stjórn þín mild þá fær ásjeð. Faðir! vér, Forsjá þinni, Felum hér, Líf, heimkynni, Allt hjá þér, Aðstoð, Blessun finni.

---

2. Missira-skipti.

---

a) Vor-sálmar.

No. 255.

Lagið: Gæðskurikasti græðari minn.

O herra guð! eg þakka þér, Þú hefur hlíft og stjórnað mér, Á nú umliðnum vetri, Háska og slysum varnað við, Veitt blessun, næga hlífð og lið Mér og mínu aðsetri. Drottinn! drottinn! Ég kann eigi, Út að segja Ástar anda, Miskunar þinnar mér til handa.

2. Samt hef eg syndgað mikið og mjög, Móti þér hátign guðdómleg! Minn guð! minnstú þess eigi, Lát yfirgnæfa gæðsku þín, Gjörðu enn framar vel til mín, Hvað eg efa aldreji. Drottinn! drottinn! Mín hefur gætt Og meinin bætt Þín miskun ríka, Unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, Enn hid nálæga tekur vid, Þvi bid eg, herra hýri! Ad mig leidi þin hjálpar hond, Hættulaust yfir mein og grond, Og athofn allri stýri; Drottinn! drottinn! Ad ondu minni Máttur þinn og Mildi gæti, Líkaminn sonnu lidsemd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, Aform og hegdun sérhvort sinn, Farsæl þú, gud minn gódi! Mér og minni svo stjórna stétt, Ad stundi' eg hana vel og rétt, I þinnar forsjár slódi. Drottinn! drottinn! Leid þú mig um Lukkustig frá Lasta voda, Virdstú mig ætíd í ollu stoda.

5. Allt hvad eg gjøri og gjora læt, Gud minn blessadur! ad þvi gæt, Svo farnist farsællega; Reisur minar og rádahag, Rædu og ástand nótt og dag Annastu alla vega Drottinn! drottinn! Leyf þú ei eg Lifs á vegi Lostum sinni, Mig fel eg þér og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, gud! þann vissa veg, Sem visa ord þin guddómleg, Um alla æfi mina, Geym min i sannri gudrækni, Géf þú ad eg innlæstur sé I vernd og voktun þina. Drottinn! drottinn! Leifdú mér, ad Lifa

hjá þér og Lausnar degi Fagna, náð þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagið: Guði lof skal önd mín inna.

Vetur er enn á enda, Eilíft lof sé þér, faðir kær! Þú létst oss lukku henda, Og lagðir það til, sem þurftum vær; Þú hefur öll vor efni, Annast við fári' og nauð, Verndað í vökn' og svefni, Og veitt oss daglegt brauð; Varnað voða og föllum, Veðra og húngurs pín, Afstýrt stórslisum öllum, Og stoðað vel börnin þín.

2. Einginn kann yfirvega Alla blessun sem veittir þú, Andlega og stundlega, Á þessum liðna vetri nú, Heilsu, lán, heill, bjargræði, Höfum enn þegið vér, Margsháttar gagn og gæði, Gafst þú oss, drottinn! hér, Þú hlífðir háska' og grandi, Héldst byggð og sképnum við; Þú veittir voru landi Verndun á alla hlið.

3. Þakklætis offrið þýða, Þyggðu nú af oss aptur á mót, Fyrir ást og ásjá blíða Öll velferli og náðar-hót; Svo fyrir son þinn mæta, Sendan til lausnar oss, Þú létst hann borga og bæta Brotin vor öll á kross; Í hon-

um allt hid góda, Oss veittir, drottinn! þú, Þér gjorum þakkir bjóda, Þad er vort offur nú.

4. Hver kann ad tjá og tina Trúfesti þinnar sérhvern vott? Eda med ordum sýna Allt, sem landsbúum veittir gott? Auga þitt ad oss gádi, Eyra þitt heyrdi' oss vel, Houdin þin hjálpa nádi, Hýrt var þitt ástar þel. O þú, drottinn alvaldi! Allt gott er létst i tje, Hér og um allar aldir, Æfinlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódan vetur).

Lagid: Kær Jesú Kristi!

Guds gædsku prisa, Geimar, hof og stord, Lof hans auglýsa Lifandi manna ord; Himnanna hersveitir Herrans votta dád, Allt gott enn oss veitir Ástin hans og nád; Merkin tida hentug hann, Hogum lýda setja vann, Vorum hlýda kjorum kann, Kæla' og sólar brád.

2. Oss enn framleiddi, Eitt um vetrar skeid, Gud og lifs greiddi Gánginn heim i leid; Vodanum afvendi, Vedrin gjordi hæg;

Leika lét í hendi, Lífsins medöl þæg; Gaf sárádum huggun hann, Hressing þjádur jafnan fann, Oss í nádum veitast vann, Vegnan gégn og næg.

3. Med hverju má eg Minn gud! heidra þig? Ekkert til á eg, Attú sjálfur mig; Þitt eg þér skal bjóda, Þad er mín önd og líf, Prís þinn lystugt ljóda, Lán hvert reyni' eda kíf. Offur greidi' eg þakkar þér, Þig tilbeidi: vertú mér, Lífs um skeid, sem eptir er, Unan, von og hlíf!

4. Ný nádar gædi, Nýju sumri á, Líf, föt og fædi, Fadir! virdstú ljá; Gagn, sem geingid stydur, Gési' oss himininn, Frami, heilsa, fridur, Fylgi' oss út og inn. Fénadar hjörd ei finni naud, Færi jördin öllum braud, Lands ungjördin láti aud Ladast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér Öll mín grundast von, Haf bústad hjá mér Heilagi guds son! Einkum lífs vid lotin Láttú anda þinn, Þegar eg máttar þrotinn Þeinki' á dauda minn, Huggun sedja hjartans þel, Hugann gledja deyds vid el, Heim þá kvedja kann eg vel, Og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, Sem ei bregdast kann, Og líf inndæla, Æ vid leikur mann; Alla' án enda gledur Ástin drottins heit, Unun ædstri medur, Í þeim dýrdar reit, Eymda' róli frelsud frá, Fyrir stóli lambsins þá, Höfud = bóli himins á, Heilög dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal önd min inna.

Lof syngid, göfgid gladir, Gud vorn skapara prísa ber, Sem med oss fer, sem fadir, Framleiddi jörd og himna her, Göfgid þann gud, hvers haldist Grunnlausa hefur nád, Frá eilífd og um aldir, Allir hans miklum ráð, Vor = fögnud blídt útbreidir Bod þitt, ó gud, vor gud! Þér lofgjörd, þökk og heidur, Því syngur önd vor glöd.

2. Völdugur, vís og gódur, Veturinn, fadir! létst framgá, Her náttúrunnar hljódur Hvild tók og sem í dvala lá, Med vor = blóma blídum vakti Bending þín hann til lífs, Hýrt brosti og burthrakti Blíd sól þraut vetrar kífs, Il = gjösum enn útfleytir, Öllum því gledi ljær, Fjör, hressing, frjófsemd veitir, Farsæld um byggdir grær.

3. Gud, allrar gædsku lindin, Gledst enn náttúran öll vid þad, Í daggardropum sendir, Dýra frjóssemd hér ofan ad; Strax blómi skógur skrýdist, Skraut jardar nýskéd læst, Inndælum urtum prýdist, Eingid er blómstrum glæst, Lopt hlýtt, ylmur ágætur, Öll lada til vor hnoss Vor-gæda', er gud! þín lætur Gædska útbýtast oss.

4. Um völlu' og grænar grundir, Gædsku þinnar bergmála róm, Otal þúsund þúsundir, Med þrá-samstilltum gledihljóm; Lof þitt um loptid dunar, Lofa þig blómstur strád, Fjall, laut og lækja buna Lof róma þinni nád, Hvert hljód fögnudi fyllt er, Fagran æ syngur prís, Oss því ad þakka skyldt er Þína trygd, gud alvís!

5. Ei skal þó túngan eina, Algódi fadir! prísa þig; Hjartad í ástum hreina, Hefji med gladværd til þín sig! Sífeldt skal vor ósk vera, Med verkandi' ást og dygd, Þér vora þökk ad færa, Þjóna gladir med trygd, Vér lífs tóm vort þér helgum, Vor skal ástundan sú, Ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir! því skipar þú.

No. 259.

Lagid: Í Jesú nafni uppstá.

Ný uppraun þín sumar=sól, Vottur til um eilífd eigi Ad í minni gröf eg þreyi, Vor gud! athvarf vort og skjól! Ur ham vetrar sölum færir Fold þín alvöld máttar = hönd, Uppýngd sképnan hýr sig hrærir Um hafid, lopt og ilmud lönd.

2 Gud! þín lindin gædsku ný, Med ár= dögg foldu fredna kætir, Frjófum med kvöld= skúrum vætir, Sólar vermda hollum hlý; Tímar árs í ordu', er settir, Enn nú skipt= ast, lof sé þér! Þraut skammdægra ljós þitt léttir Líka af nordurs búum hér.

3. Þú upplýkur þinni hönd, Gledur, bless= ar, gnægtum fyllir Gæda þínna', en harma stillir Þeirra sképna', er þágu önd, Þín af feiti' og frjófsemd drjúpa Fótspor þá í ský= um gár, Ástar undra afgrunn djúpa Opid hverri sképnu stár.

4. Lautin, brekkan brosir hver, Sádgrös ótal urtir gróa, Oss ad sedja' og gledja þró= ast, Skógur, björg og skjólid lér; Í ótal lækjum ad oss streymir, Unadsemdum náttúr=

an, Af þér fyllt, þá gledi geymir Gnótt, er tæmast aldrei kann.

5. Hver finnst gódur, gud! sem þú? Trúfast, ørlátt hvar er hjarta, Á hverju fødur nafn eins skartar? Vér undrumst þína ást og trú; Án þín, gud! vér glatast hljótum, Glæpugt líf vort til þess vann, Vér þó lífs og nádar njótum Nægta, er mildi þín oss ann.

6. Øllum lýsir ljósid þitt; Eingan vantar ástar gædi, O! þín nád er vort lofkvædi, Og þín vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gøfgid, kvedid, Guds nád prísid; virdid menn! Hvad margt gott vor gud oss tédi, Gott hvad margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Nú skal enn í guds trausti, Uppbyrja nýjan missira hring, Lífsins hertoginn hrausti, Hafdu gát á oss allt um kring. Nýja blessun, nýtt sumar, Nú lát oss færa hér, Hvad um lopt, haf, jørd sveymar, Hlýda má, drottinn! þér; Lát nýja nádarstrauma, Nýkomna frjófga tíd; Virdstú verndа og geyma Veikstaddan Íslands lýd.

2. Géf þú oss farsæld góða, Géf þú oss enn í landi hér, Af jørdu gras og gróða, Gagn sjáfarins og heilsu kjør, Blessun um byggdir allar, Bjód andar, líkamans, Enn heillum oss tilfalla, Abúum þessa lands; Svo gladir náum njóta, Næringar lífs og ands, Þá skal ei þokkin þrjóta, Þágu vors dag-legs brauds.

3. Kóngsins tign stødug standi, Styd þú, drottinn! hans ríkis ráð, Fridurinn fordi grandi, Forsjón þín blessi Ísaláð, Vold, kirkju, kristinndóminn, Kénning, trú, líf vort hér, Eilífi lífsins ljóminn! Leid allt til dýrd-ar þér; Vorn inn- og út-gáng bædi, Øll verk og ferdalag, Byggdir og øll bjargrædi, Blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands yfir-herra, Í þína felum verndar hønd, Eign og embætti þeirra, Og alla menn um þessi lønd. Íslands vørn enn veri Þín voldug hjálpin sterk, Oss svo hér einginn géri Áhlaup né skémdar verk; Þig ef menn vita vera Vorn skjold á alla hlid, Þá mun alls einginn þorg Oss spretta fingri vid.

5. Í stjórn og umsjá vorri, Ytri og innri

fridur sé, Ytri í høndlun hverri, Hinn góð samvitska láti' í tje; En sá eilífi fridur, Oss géfist himnum á; Þín hjørd, ó herra! bidur, Hana í náð lít á; Vor heill, athvarf og verja, Vertú í landi hér; Svo skal sumarid byrja, Með sønnu trausti' á þér.

---

b) Haust-sálmar.

No. 261.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O gud heilagur, heilagur, Heilagur gud og drottinn vor, Blessadur um aldir alda! Þér offra eg þakklæti nú, Þig ákalla með bæn og trú, Þér vil eg gott lof gjalda, Gud minn! Gud minn! Skyldt er mér ad Þakka þér og Þig ad prísa; Upp, upp minn saungur, guds ást ad lýsa!

2. Lof sé þér heill og hjástod min, Himneski gud! fyrir miskun þín, Og veitta velgjørd alla; Sem nú umlidna sumar tíd Sýnt hefur mér þín gædskan blíd, Og lét mér allt vel falla. Gud minn! Gud minn! Mig hefur leidt og Meinum eydt þín Mildin ríka, Byggd mína vardveitt og blessad líka.

3. Upplokinn fann þinn ástar brunn Eg og þitt nádar djúpt afgrunn, Minn drottinn! mér til handa, Þadan kom mér øll þorfin min, Því prísa eg nú gædsku þín, Og vil þér vegsemd vanda. Gud minn! Gud minn! Allt hvad er i Aumum mér, þér Einum unni; Lof þitt sé jafnan í minum munni.

4. Allan mig, drottinn! offra' eg þér, A nú komanda vetri hér Og alla æfi mína, Lát mig umflýa lasta verk, Leidi mig jafnan hønd þín sterk, Geym mig fyrir gædsku þína. Gud minn! Gud minn! Hvar eg er, og Hvert eg fer, og Hvad eg gjøri, Skil aldrei vid mig, hirdir hýri!

5. Allt þad, sem ekki þókknast þér, Þad virdstú taka burt frá mér, Vel svo þinum vilja hlýdi; En þad, sem þér er þægilegt, Og þénar til þinnar dýrdar frekt, Géf mér þad, gud minn blídi! Gud minn! Gud minn! Verk min øll og Vegnan høll, sem Mál og minni, Farsælist af þér úti' og inni.

6. O herra! tak þad allt frá mér, Er mér kann snúa burt frá þér, Svo okkur eingin skilji, O drottinn! géf mér aptur þad, Er mér kann þér ad snúa ad, Er þad min ósk

og vilji. Guð minn! Guð minn! Virdst æ hér, ad Vera med mér, minn Herra hýri! Eilíft lof sé þér, drottinn dýri!

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Lof sé þér, drottinn dýri! Døgum og øldum stjórnar þú; Há-sumar tíminn hýri, Hann er kljádur á enda nú; O hvad ótal mørg gædi, Oss gaf þín nádin blíd, Líf, heilsu, føt og fædi, Farsæla sumar tíd, Trú klára' í kyrrd og fridi, Kristinndóms medøl øll, Þín hjálp vard hverjum ad lidi, Svo hrepptum ei slisaføll.

2. Med mjog margføldum gædum, Miskunn þín krýndi sumars tíd, Frjóssemd af himna hædum Hefur á jordu audnast lýd, Land og sjór gagn og gróda Géfid hefur oss nú, Áhlaupi illra þjóda Oss hefur fordad þú, Yfir- og undir-stéttir, Ásá þín milda hønd, Í þína umsjón settir Almennilegt tilstand.

3. Þér gjørum þakkir færa, Þýdi fadir! af hug' og trú, Lof þitt eflist og æra, Vid allt þad, sem oss veittir þú; En hvad á hverjum degi, Høfum styggt veldi þitt, Minn

gud! minnstu þess eigi, Misverkin øll géf kvitt, Lát oss ei glæpa gjalda, Géf heiløg þekkjumst rád, Fadir! vid oss framhalda Fulltingi virdstu' og nád.

4. Herra! lof þér sé þýdi! Þinn fyrir son, er dó á kross; Þú blessar lønd og lýdi, Læsing atvinnu upplaukst oss; Fyrir líf og lukku alla, Lid, heilsu, vernd og fé, Er þú létst oss tilfalla, Æfinleg dýrd þér sé! Svo skal sumarid enda, Sýn oss þig nádugan, Og virdst oss veturinn senda Vægan og farsælan.

No. 263.

Lagid: Ris upp, min sál! ad nýju nú.

Sjá! blóminn sumars á burt er, Iklædast vetrar búning fer Náttúran, dymma dægra, Og hretin hørd, Lífs lada hjørd, Leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á Svo margfold gædi' af landi' og sjá, Bjuggumst vid lopts óblídu, Bjuggumst vid þørf, Vor bæja størf, Budu ad verjast strídu.

3. Sjá! ad lífum og sérhvad gott, Sem þegid høfum, gædsku vott Þekkjum drottins

dásaman. Oss hættum af Hreif, blessun gaf, Hann leiddi oss alla saman.

4. O gud! þig prísar sinni' og sál, Sérhvad, sem bærir raustu' og mál, Og sképnu skarar snjøllu; Þér þakkar allt, Lán þúsundfaldt, Þú sem vidheldur øllu.

5. Vertú vor hlíf, heill, unan øll, Allt hvad lifir um dali' og fjøll, Til þinnar mildi mænir; Géf blessun, braud, Burtvísa naud Og bøli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad líki þér, Léna oss styrk, svo fáum vér Følnadri foldu medur Ad hvílast vært, Uns hróp þitt skært Heiminn til lífs uppkvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur.

Øll náttúran enn fer ad deyja, Ilur horfinn, saungfuglar þegja, Kulid skékur kvistu bersnauda, Kveina stráin følnud mót dauda.

2. Hingad sól døpru hornauga vendir, Hvort geislana blíd fyrri sendi, Foldin styrdnar, fyr sem réd gróa, Felur skugginn ljós, jørdu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna fadir, Oumbreytt-

ur, forsjá hans gladir Felum vér oss, full-traust þad gétur, Fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nokkrum yndis nægtum þó svipti, Nátt-úrunnar dauf hátta = skipti, Alvöld speki' og elska nærgætin, Akvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjord frá drottni, Vak-ir hans forsjá, aldrei svo þrotni, Pad hverri til gagns er og góda, Hans gædska mun sképnunni bjóda.

6. Hann baud vetrar = húmid oss færi, Pær heillir, sem gledji og næri; Herrans nægtir hollar oss fæda, Hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti fredun hann lætur, Fel-ast kvikar urtanna rætur, Uppýngdar þá út vetri hallar, Í æsku = blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Pinum einginn þekkir af gjørdum Púsundasta partinn á jordu, En af því stóra, sem vér þó sjáum, Sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord guds fúsir ad geyma, Fad-ir ormanna kann oss ei gleyma; Stig hans boda gángid hug = gladir! Gud er sumar og vetur vor fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal önd min inna.

Kominn er kaldur vetur, Kom þú til med oss, drottinn minn! Líf vort, eign og adsetur, Annist miskun og kraptur þinn. Oförum, illum dauda, Andstreymi, sorg og þrá, Styrjaldar stórum voda, Sturlun samvitsku frá, Húngri, drepsótt, hallæri, Hardindum, dýrri tíd, Forda oss, fadir kæri! Fylgi oss nád þín blíd.

2. Géf þú oss gódan vetur, Géf þú oss hagstæd vedra-föll, Géf þú oss gott adsetur, Géf þú oss þarfa medöl öll, Annast þú ekkjur allar Og födurlausan hvern, Annast þá á þig kalla, Aumstaddra sértú vörn, Unn oss þitt ord ad læra, Og synda fordast vél, Oss hjá þér unn ad vera, Unn oss ad deyja vel.

3. Blessa þú byggdir manna, Blessud velferli lát oss fá, Blessudu braudi sanna, Blessun guds orda ynn oss ná; Blessa vor brjóst og sinni, Blessa vor verk og mál, Blessa vor bæja-kynni, Blessa þú líf og sál, Blessa þinn barna skara, Blessa þú hús og menn, Blessa oss, vondu vara, Veturinn blessadu' enn.

4. Frá ædstum tignar tróni, Þin trúføst náð enn gæti vor; Þér hver einn hlýdinn þjóni, Hønd þin oss leidi sérhvert spor; Innri og ytri fridur, Eining i hverri stétt, Haldist oss einnig vidur, Og allskonar høndlan rétt; Geym oss vid glæpa = føllum, Grandi, fári og neyd, Sidan úr eymdum øllum I eilífa dýrd innleid.

---

c) Eptir gytt og ardsamt sumar.

No. 266.

Lagid: Lofid gud, lofid hann hver sem kann.

O vor gud! Er nú jardyrkjan hér Utendud, Allir þvi færum vér, Þér vor fadir! þøkk og pris, Þú oss blessadir, Stjørnin þin er væg og vis, Vér sýngjum gladir! Frjófgun lands, Forsjón þin greiddi, Gagnsemd manns Góda tilreiddi, Sképnum hans, Skadsemd fráleiddi; Lifs bjørg søfnud saman er. :,: Allt hvad hefur andardrátt, Einn gud vegsami. :,:

2. Sól þin skein Saunhlý um hvolfid blátt, Kulda mein Kroptug i hverri átt, Burttók hún, en himininn Hlýtt regn oss færdi, Breiddi jørd út barminn sinn, Blóm-

leg grøs nærdi; Yrktum vér, Ardsama reita, Vonin hér Vorn gladdi sveita, Gudi ber Greida þøkk veita, Starfid borgad vort er vel. :,: Allt hvad hefur andardrátt, Einn gud vegsami. :,:

3. Lof sé þér, Lánadir drottinn! þú Allt vort hér Erfidi og mædu nú, Idni hjá þér ávallt fann Ást og nád kæra, Heill létst þú í hvern einn rann Himininn færa, Víst ert sá, Verndarinn þjóda, Sem vilt oss hjá Vætu, þurk, gróda, Er þér hjá Upphaf alls góda; Þér ber æra, þøkk og pris. :,: Allt hvad hefur andardrátt, Einn þig vegsami. :,:

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátid høldum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því Heyrdir þú, fadir þjóda! Starf vort borgar nú blíd á ný Blessan af jardar gróda, Hvert stráid, lauf og blómstur ber, Verlega vitni ad mikil er, Drottinn! þín gædskan góda. Vér þøkkum þér, Þig lofum vér!

2. Heyskap vorn blessad hefur vel Hønd þín ad þessu sinni, Því syngjum lof med þakklátt þel, Það medtak af nád þinni! Géf

oss forsjálni' ad gjarna hver Gáfur, sem veitti nád þín or, A bestan hátt brúka kynni, Og þakka þér, Þig prísa hér.

3. Lát vorar hendur bjóda braud Bjargþrota þurfamönnum, Svo léttum undir annara nand, Med ást og kærleik sonnum; Þegar vér afgáng höfum hér, Hugsa lát oss ad skyldngt er Bágstöddum bjarga gronnum; Svo þökkum þér, Þig prísum hér.

4. Lif medan varir lát oss þér Líkjást i kærleik hreinum, I sögnud himna framar vér, Fullkomnun hans þá reynum, Þó kunnum nú þinn kærleik sjá, Klárlegar skín hann himnum á; Þér sé, gud! æra einum; Vér þökkum þér, Þig lofum vér!

No. 268.

Lagid: Gædsku guds vér prísum.

Vér þökkum þér, hinn gódi! Þig prísum vér, ó gud! Ad þú af þínum sjódi Þarflegt oss veitir braud, Oss geymir æ og nú; Allt þad sem fram þú færdir, Forsjón þín ávallt nærdi; Gódur vor gud! ertú.

2. Land vort blessa, lífs herra! Legg fædu' á sérhvert bord! Lát blessun þeim ei þverra,

Sem þitt varðveita orð! Örbyrgum aðstoð tjá; Géf auðgum gjafmildt sinni; Gef eining, svo menn kynni Sins njóta' í friði fá!

---

d) Eptir bágt sumar og í harðæri.

No. 269.

Lagið: Jesús Kristur er vor frelsari.

O guð! sem ræður øllum gæðum, Af jörðu, vötnum, sjó og hæðum, Þín hønd útbýtir herra kær! Hverskyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú, drottinn! Ætíð hefur, Øllu, sem lifir, næring géfur, Þegar upplýkur þinni hønd, Þá mettast allt, hvað dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, Þá nýjast ásýnd jarðar landa; En ef krapt dregur undan þinn, Oss sparar jörðin gróða sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, Sinn ørlæti nú að leyndi Náttúran annars nógu rík, Neyð er verðskulduð af oss slík.

5. Vér kjósum gæða kjør, en sýnum Kaldsinni mikið gáfum þínum, O guð! refsa því ei, sem ber, Einginn fyrir þér saklaus er.

6. Géf oss ánægdn einn med sinni, Utlutun móti taka þinni, Og óski svo vort andvarp stillt: Æ verdi, drottinn! hvad þú vilt.

7. J hug til þinnar hjálpar stefnum, Hagtær þú vornm litlu efnum; Bjorg lífsins drýgi blessan þín, Bjód frá oss víki húngnrs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædum, Bjód þú einnig ad rík af gædum Opni náttúran oss sitt skaut, Og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þinnar, drottinn! mildi mænum, Miskun þín hyggi' ad vorum bænum, Veit þú oss hjálp mót voda' og neyd, Vertú vor gud í lífi' og deyd!

No. 270.

Lagid: Kom hér, min sál! og kynntú þér.

O drottinn kær! hvad veitstu vel, Vankvædi gjorvoll min! Mér hjálpar æ hvar helst eg dvel, Hjástod og gædskan þín, Haldt mér stodugum vid þinn veg, Vist þín af hjarta ef leita eg, Nó géfst, en rannin dvin.

2. Mig þó heimsæki margfold naud, Mæd-

an ef ángra fer, Þó daglegt hljóti' ad bresta braud, Svo bannist naudþurft mér, Naskast þó ei mín hugar-hægd, Hef eg allskonar gæda nægd, Því drottinn likn mér lér.

3. Haf því í skorti gladvært géd, Grátin og hugsjúk önd! Fimm þúsund litlum mat því med Mettadi Jesú hönd; Herrann skérf þínum hefur ei gleymt, Heldur þér nóg til vista geymt, Þó úrrædi virdist vond.

4. Hvad hann þér gagna sjálfur sjer, Sannlega muntú fá, Heims nægta þó ei heppnist þér, Herra-bord vid ad stá, Lát þér nægjast í lægra sess, Lífs uppheldis ad neyta þess, Sem skamtar hönd hans há.

No. 271.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Þad er svo margt og mikilsverdt, Minn drottinn! sem þú hefur gjört Mig vid um mína daga; Allt var þad gott, eg þakka þér, Þín forsjón mild útbýtti mér Því, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! Veiti' lid mér, Þad eptir er, Og öllum líka, Guddómur þinn og gædskan ríka.

e) Eptir allgódar og ardsamar vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Frá þér, ljósanna fadir! Flýtur øll gjøf, sem nefnist góð, Vér sjáum vonar gladir, Þú veittir allt, sem hentar þjód, Á þitt ørlæti mænir, Allt hvad lifs hræring ber, Hæd, votn, laut, hálsar grænir, Herma oss: stórt þad er, Hafid baudst heita skyldi Hirdsla audæfa þin, Þadan þin midlar mildi, Mørg gædi sképnum sin.

2. Þinu lifs eptir ordi, Ad þeirri hirdslu søfnumst vér, Sem børn ad fødur = bordi, Blessunar þinnar leitum hér; Enn gaf þin ørlát mildi, Oss þadan gódan plóg; Hver er, sem ekki skyldi, Upphrópa: þú gafst nóg? Dýrd sé þér, gud! sem géfur Gott allt til sjós og lands; Allt hvad audardrátt hefur, Efli pris skaparans.

3. Hver kann þér, herra! nœga Herma vegsemd og þakkargjørd? Þín safnar forsjón fræga Fiskum hafs, sem menn sauda = hjørd, Midt i sjós ólgu øldum Opnar sig hønd þin góð, Med gædum svo margføldum, Mett=

ir þú landsins þjóð; Því hættulegri heita Hér vor erfidis kjor, Þess betur þrátt vorn sveita Þín borgar mildin or.

4. Lof þér guð! allir inni, Allt má nefna þíns kærleiks vott; Lát oss nú líkjast þinni Líknsemd í því ad gjora gott; Géf oss med gáfum þínum Góda ánægd og frid, Hallæri, háska, pínum Herra! oss forda vid, Géf ad vér lifum gladir, Greid þú oss allt í hag, Vér þinni forsjón, fadir! Felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kristi! vér þokkum þér.

Prísi drottinn allt hvad er, Olln sem nær=ing géfur; Af brunni hafsins bjorg oss ljer, Blessad enn land vort hefur! O gud! hvad værum vér án þín? Virdst oss framvegis gledja Med þinni likn, uns líf vort dvín, Lands heillum gódum sedja. Lát oss annt ad gjøra gott, Gjøf þína svo rétt brúkum; Þakklætis sýnum þar med vott, Ad þurfa=manns tár afstrjúkum. Drottinn! þér einum dýrdin ber, Vér þokkum þér, Þig lofum vér!

f) Eptir bágar vertídir og í fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga byggd

Gud! þinni stjórnnn hæfir hrós, Í hrygd-um, skorti, mædum, Þín hefur høndin líknar ljós Lykil ad øllum gædum; Nær þeim upp-lýkur, lætur lýd Lukkusæld hreppa' á hverri tíd, Af hafi, jørd og hædum.

2. En ef þú lýkur aptur þá, Orbyrgdin víss er líka, Lífs næríng hverfur landi frá, Læsist hafsskautid ríka; Nálgast þá húngurs neydin sár, Nú hefur margur þetta ár Mátt reyna mædu slíka.

3. Féssjód sinn hafid furdu tregt, Fékk oss, vér megum klaga: Líkams ad lúd er fjørid frekt, Forgéfins marga daga; En verdi, drott-inn! vilji þinn, Veitstú hvad þínum hvert eitt sinn Børnunum helst kann haga.

4. Vér møglum ekki móti þér, Miklu heldur oss fleygjum Í þinn forsjónar fadm-inn hér, Felum oss þér og segjum: Æ fad-ir! mikla mildin þín Miskuni oss og fordi pín, Vongódir vér svo þreyjum.

5. Þad oss ei lidi þánka úr, Ef þykir at-

vinnu bresta, Að skinið fylgir eptir skúr, Og skort opt nægtin mesta; Þú hefur allt í þinni hönd, Þér felum bæði líf og önd, Neyð bæti náð þín besta!

---

3. Morgun-sálmar.

No. 275.

Lagið: Þér þakkir gjörum.

Ljómar ljós dagur, Lífs kætist hagur; Sjá! ljós sveit vekur, Sól nótt burthrekur; Enn föður alda Eilífum gjalda Þökk skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, Hjálp og náð róma, Guðs geymslu bestu, Gæðsku, nægð mestu; Þolgóðir þreyjum Þar til burtdeyjum, Synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, Vort gagn rétt sækjum, Óttumst guð eina, Elskum dygð hreina, Sátt og samlyndi, Sem er lífs yndi, Bæn og blíðlyndi.

4. Verum vongóðir, Vel þolinmóðir, Þrautir afþreyjum, Þó hér stríð heyjum,

Síst drottinn sefur, Sinni náð hefur Heitið, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, Mín raust syngj-andi, O guð upphæða! Um þinn pris ræða, Vel sé við tamin; Vegsemd skal samin Þér og þökk, amen!

No. 276.

Lagið: Gæðskuríkasti græðari minn.

Með friði nóttin fráleið svört, Fyrir mér aptur sólin björt Lýsir og glaðt mig gétur; Í mætti' og gæðsku mikill þú, Með krapti þínum, guð! enn nú, Oss tíð og takmörk setur; Dýrð ber, Því þér, Vernd og náð Og vitsku dáð, Mér virðstu senda, Hvern dag í blessun hér byrja og enda.

2. Í svefni guð mín vörnin var, Eg vissi' ei af mér sjálfum par, Og háskann ei aðgætti; En móti hverskyns hættu' og pín, Herrann var sjálfur verndin mín, Hans for-sjón fár upprætti, Krapt með, Glaðt géð, Nýjan géfið, Hann nú hefur Heilsu minni; O guð! eg treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí, Eg byrja þenna daginn, því Hann verður mér hagstæð-

ur; Guds vilja ef ad eins eg ann, Allt mér til góda leidir hann, Lífi og lukku rædur, Hann mér Hjálp tjer, Herrann rádi, Herrans nádin Hjá oss veri, Hans allt, sem lifir, lof framberi!

No. 277.

Lagid: Hver sér fast heldur.

Hátt upp í hædir Mitt hjarta lypti sér; Gud sem nú gædir Mig gledi, lofa ber, Nýjan dag vott um nýja eg sje Nád, nú sem lætur :,: Nádugur gud í tje.:,:

2. Hans nádi heyra, Pá hóf eg andvarp kløkkt, Fúst fodur eyra, Fann mína uaudsyn gløggt, Pá fyrsta byrjast þørfin vann, Um ásjá bad eg, :,: Og amen sagdi hann.:,:

3. Gud! hverju gjalda, Gjøf þína má eg nú? Pøkk þúsundfalda, Pér ber eg fram í trú, Ad um mig hugad enn er þér, Géf gáfur þínar :,: ad gódu verdi mér.:,:

4. Enn framar feti Færist eg lífs á skeid, Géf æ eg geti Geingid fram dygda leid, Takmark míns lífs sé takmark þad, Oss fýsi' ad finna, :,: Nær flytjumst eilífd ad.:,:

No. 278.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Dagur er, Dýrka ber, Drottin gud minn; Nótt er lidin, Lof sé gudi! Ljós skin; Gledur enn Marga menn Myrkra flóttinn; Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

2. Fyrir þinn son Og sælu von, Sé þér hæst lof! Mig þú spardir, Meinum vardir, Minn gud! Mér gafst frid, Líku og lid, Leid svo nóttin; Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

3. Mig hefur leidt, Og meinum eydt, Miskunin þín, Hverja stundu' Á heimsins grundu Hér til, Mér vert hjá Mildur þá Eg missi þróttinn; Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

4. Eg bid þig: Annast mig, Enn í dag nú, Fyrir þann sanna, Sál-vin manna, Son þinn, Veit mér nád, Vernd og rád, Vægd og lidsinn'; Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

5. Helgan dug, Hreinan hug, Hjá mér uppkveik, Þér ad hlýda, Líka lida Lán dags, Og þúngan med, Þolugt géd, Þreyja hlýdinn. Gódan dag, Gladan hag, Géfi' oss drottinn!

6. Hvad eg hér Forma ser, Farsælist vel, Utgáng, framgáng, Inngáng blessa Æ minn, Og í nád Allt mitt rád Annast' hvert sinn. Gódan dag, Gladan hag, Géfi' oss drottinn!

7. Eg fel þér Allt hvad mér Ádur gafst þú; Sé þinn dugur Mér máttugur, Minn gud! Bæti sá, Best sem má, Breiskan þróttinn. Gódan dag, Gladan hag, Géfi' oss drottinn!

8. Líf og önd, Efnin vönd, Eg nú þér fel, Öllu illu, Voda' og villu Ver mig; Sómi' og dýrd Sé þér skírd Sífeldt, gud minn! Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

No. 279.

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert.

Ljósid dags fagurt ljómar enn, Líf breidir út og gledi' í senn, Minn fyrsti þánki því nú sé, Þakklæti gudi' ad láta' í tje; Ad eg upprisinn, frór og frí, Farid gét til míns verks á ný.

2. Í værdar skauti sætt eg svaf, Svefninn mér nýja krapta gaf, Minn líkama', sál og hús mitt hér, Í hendi geymdir, drottinn!

þér; Sú føðurlega forsjón þín, Fordað hefur oss neyð og pín.

3. Hér fyrir sál og málið mitt, Minn guð! vegsamar nafnið þitt; Míns hjarta traust og athvarf allt, Á meðan lifi' eg, vera skalt; Því hvern, sem á þér hefur trú, Herra! ei yfirgéfur þú.

4. Hjálp! eg uppfylli hér í dag, Hvað þú bauðst og minn styrkir hag, Ætíð stunda með allri gát, Annara' og mína velferð lát; Fótsporum Jesú fylgja hér, Svo fái' eg himna dýrð hjá þér.

No. 280.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Lít eg enn daginn létta húmi, Loptið purpura=geislum stráð, Sem lík eg áðan lá í rúmi, Líf nýtt þigg af míns føðurs náð; Sje, tilbið, undrast yfir því, Að hlotið hefi fjør á ný.

2. Þessi reynsla, þó þegi annað, Þar um óræk mér géfur skil, Meður undrun svo má eg sanna, Mikill og vís að guð er til, Alvaldur, góður, øllum nær, Umsjá holla, sem sképnum ljær.

3. Hann lætur sképnur lúnar deyja, Líf nýtt uppýngdum géfur þeim; Um augnablik ad eins hér þreyja, Um eilífd fagna' í betra heim; Deyja hlýt eg, svo himna vist Hold mitt uppriſid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, Og vernd míns drottins treysta hér, Mót heims-ins løstum herkinn strída, Hins leita, sem þar uppi er; Holdid temja, sem himnum á, Helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, fadir! upp svo rísi, Og lífi þér, sem sképna ný; Þíns ords og dæmis ljós mér lýsi, Lastvar svo gángi fram í því; Upprisnum, lífs nær útlegd þver, Er mér þá sæla vís hjá þér.

No. 281.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ást þína, gud! enn mér bodar Upprenn-andi morgun-sól; Þig ad prísa,' er vardir voda, Væra ljedir hvíld og skjól, Fyrst skal idja' og munnsins mál, Mín af blundi hresta sál Lyptir sér í himna hædir, Um hátign þína' og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi' eg lá sem lidinn, Líkn

þin vakti' og til min sá, Endurnæring, nædi' og fridinn, Nádug veitti þin forsjá, Enn mér nýtt gafst aptur fjør, Otal bjóst mér heilla kjør, Er þú vildir ad eg hlyti Uppvaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttú alla, Er mér gafstú nýtt i dag; Til þin þeinkja' og þig á-kalla, I þrautum skal og gledi-hag, Lífs míns fadir! løgin þin, Lífs regla sé jafnan min; Yfirvegan ástar þinnar, Unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þin med lotning leita, Og lífs vid sporid finna hvert; I elsku' og dygd þér eptir breyta, Eins hreinskilinn leynt, sem bert; Þú minn vilja' og veikleik sjer; Vertú aldrei fjærri mér; Leid mig svo fram lífs hvern daginn, Loks ad dýrdar erfi' eg haginn.

No. 282.

Lagid: O fadir himneski' og eilífi gud!

Uppris mitt hjarta og i mér hvad býr, Upp-ris min túnga og máli rétt stýr, Upprísi lofsaungur and-heitur, nýr, Upprisinn dags-roda nótt flýr.

2. Eins og lik andvana eg lá i nótt, Ekki

neinn finna réd líkama þrótt, Dauda og lífs er æ millibil mjótt, Mér lét þó guds verda nád rótt.

3. Hans réttri leidi mig höndin í stétt, Hún í dag greidi minn fótastig rétt, Hún öllum sneydi mig hamíngju prett, Hvergi svo veidi mig tál sett.

4. Lát oss, gud! nema ad lifa svo hér, Lífssins svo dagana telja, ad vér, Allir þá deyjum, ó drottinn! hjá þér, Dýrdina erfum med lífs her!

5. Fús skal eg, drottinn! þó bída, sem ber, Bera dags þúngann, en lid veittú mér; Eilífur sómi og þökkin sé þér! Þig lofi hvad, sem ad lífs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt Á ný mig færdi, Af dúrsins dái' og mitt, Dug hrestum nærdi Líf, sem ad lá, Lúid á fótskör þinni; Vernd þín, sem vidhéldt mér, Vottar eg enn sé þér, Minn gud! í minni.

2. Því skal mín þakklát sál Þér aldrei gleyma, Hegdan, hjarta og mál, Hollt bod þín geyma; Med nýjum dug, Í dag hún fast

ásetur, Ad stunda dygd og dád, Drottinn! géf veikum nád, Ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, Hans glis mig letur, En móti óvin þeim, Adstod þín hvetur; Eg megna allt, Ef þinn kraptur mig styd=ur, Súrt ef mér sendast vann, Sykra þad aptur kann, Þitt fylgi og fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú Þann á þig treysti; Vera skal vissa sú, Von mín og hreysti; Í kvold eg mun Ást og nád lýsa þinni, Ad héldst mér á þeim stig, Ad óttast, fadir! þig, Svo frid eg finni.

No. 284.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Hýr aptur morgun=blída brosir, Breidir út heill og føgnud sinn; Vid annir heims sig ønd mín losi, Og til þín skundi, drottinn minn! Fyrst allra þøkk svo færi þér, Fodur=lega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum hlaut eg nædi, Hreppti nýtt líf og krapta þar; Hús mitt, líf, velferd, lánid, gædi, Læst í mins fødurs høndum var; Mín gætti forsjá fødurlig, Fékk ei skadrædi nálgast mig.

3. Þygg í náð, faðir! þá sem flýtur, Þökk af viknuðu brjósti nú; Heppinn er sá, sem hælis nýtur Hjá þér, og setur á þig trú. Æ skaltú vera athvarf mitt, Aldrei bráist mér fulltingi þitt.

4. Æ! hjálp mér, svo með alúð vandi Allt mitt framferði vel í dag; Að trúr í minni stétt eg standi, Stundi heill mína og bræðra hag: Leið mig á fótspor lausnarans, Sem leiði mig til himna ranns!

5. Með hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra! þín forsjá leiðir mig; Eg veit þitt heitorð aldrei breytist: Elskar þú þá, sem stunda þig; Þú ert minn faðir ástargjarn, Eg, fyrir náð, þitt kjörið barn.

No. 285.

Lagið: Sæll dagur sá.

Sú kémur stund, Kröptug fram þegar alla, Af grafar-blund, Guðs sonar raust mun kalla, Og eilífs lífs Eða dóms vekja til. Eg verð, mín sál! Einn með í þeirra skara; Lífs leið er hál, Líkn drottins enn þó sparar Þig, þess ei dyl.

2. Enn varð þér vært, Vægð drottins enn

þitt hefur Fjør endurnært, Og fødur-trygdar géfur Þér merki ný; Manstú til hvers þad skér? Guds ástar géd, Gjøri þér til hans snúa, Ad fáir sjed, Undir eilifd sig búa, Hver skuli hér.

3. Þér vaki sá Þánki jafnan í brjósti, Synd fæli frá, Fýsi dygd ad kappkostir: Eilifd eg flytst Vid andartak hvert nær. Hann greidi þér, Gjørdir allar svo starfa, Ad stundir hér, Ødrum og þér til þarfa, Vel vinnist þær.

4. Rótfest hjá mér, Minn fadir! áform þetta; Kénn mér, ad hér, Hef eg ei bústad réttan; Mitt fødurland Er minum gudi hjá. Þángad svo eg Þankunum hvern dag snúi, Þann þrædi veg, Þar til mig jafnan búi, Lid þitt mér ljá.

No. 286.

Lagid: Jesú þinar opnu undir.

Dagur austur-lopt uppljómar, Ljóssins herra! dýrd sé þér, Mikla vernd og milda dóma Miskun þin oss jafnan tjer; Morgunrodans blidri brún, Blessud enn nú gledur hún; Af sæng upprisum sælir gladir, Ad syngja lof þitt hjartans fadir!

2. Skapari þared lýds og landa, Lífs og heilsu veitir hnoss, Láti' hann saunleik, ljós og anda, Leida, skína' og styrkja oss, Ad þjóna sér í þeirri stétt, Þar hann hefur oss í sett; Sérhvert bøl, sem mér kann mæta, Miskun virdist hans ad bæta!

3. Gud! hvad sem i øllum áttum, Oss til heilla skaptir þú, Eptir sínum edlis-háttum, Efli vora farsæld nú; Géf oss þenna gódan dag, Gódi fadir! sjá vorn hag; Oss þin blessud gædska geymi Gædin full í betra heimi.

No. 287.

Lagid: Endurlausnarinn vor Jesú Krist.

Gudi sé lof fyrir ljósid gladt, Lidin med værd er þessi nótt, Eg vil upprísa, Og minn gud prísa. Gæti vor gud!

2. Hans verk því eru himinn og jørd, Hér med er ljós og dymman gjørd, Mót mørgum voda, Mønnum til góda. Gæti vor gud!

3. Svo marga lofgjørd segi' eg þér, Sem þú gafst andartakid mér, Um æfi mína, Fyrir alla blessun þína. Gæti vor gud!

4. Mínum misgjørdum, gud minn! gleym,

Gud minn! lát mig ei deyja í þeim! Min verk ad stunda, Veit mér án synda. Gæti vor gud!

5. Svo lát mig vera, sem þú vilt, Sé æ þitt nádarheit uppfyllt Á mér og minum, Med krapti þínum. Gæti vor gud!

6. Géf mér ad skynja endast á Æfinnar skeid og lífsins þrá; Minn drottinn gódi, Mér øllum rádi! Gæti vor gud!

7. Eg fel mig nú og øll guds børn, Almáttugs guds í skjól og vørn, Í himnaríki, Hann oss inntaki. Gæti vor gud!

No. 288.

Lagid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvern skyldi líf mitt lofa, Ef lífs ei høfund þann, Er lét mig lifa' og sofa, Og lífga þar med vann; Skyldt er og ljúft mér líka, Ad lofa hinn gædskuríka, Því verdur þess er hann.

O! ad mitt áform vekti, O gud! ad lofa þig; O ad eg ætíd þekkti, Hvad annt þér sé um mig! Hjálp, gud! á hverjum degi, Hver ein mín athøfn segi: Ljóst ad eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, Mig vekja af þægum blund, Hinn mikli dómsins dagur,

Pá drottins fødur-lund, Lofsæld mig lætur gledja, Lífs gledi' og heillum sedja, Um eilífdar alla stund.

---

4. Kvøld-sálmar.

No. 289.

Lagid; Pøkk sé þér góð gjørd.

Sólin rann, ljós leid, Ljúfur gud mig stydja Í dag vann og neyd Allri burt ad rydja, Af því hans er greid Øllum líkn ad bidja, Enn skal mín idja.

2. Veit mér þrótt veg þinn, Vel, ó gud! ástunda, Og ad skjótt eg finn Enda lífs igrunda, Svo hefji rótt hug minn, Hédan burt þá skunda, Til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, Afl og menntir dvína, Gjørvallt ráð, gud! þér, Géf eg mitt, audsýna, Virdstú nád í nótt mér, Nú eg fel í þína Umsjón ønd mína.

4. Mér ei neyd mun þá Mædu' og kvída valda, Ef lífs skeid og þrá Endar helid kalda, Géfst mér þreid, gud sjá, Gledi' og dýrd margfalda, Um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vokn' er enn nú endi, Og nætursvefn fyrir hendi; Svo breytist allt í heimi hér, En himnesk gledi stadføst er. Gæti vor gud!

2. Eilífi einvalds herra! Eg vil þér þakkir gjøra, Ad sendir Jesúm soninn þinn, Sáluhjálpara' og hirdir minn. Gæti vor gud!

3. Þú hefur á þessum degi, Þyrmt mér en glatad eigi, Annast svo sem þitt einka barn, O gud! hvad þú ert nádargjarn! Gæti vor gud!

4. Eg vil þó aumur játa: Eg má ei barn þitt heita; Hróp synda minna í himininn Hefur opt stigid, fadir minn! Gæti vor gud!

5. Þú gafst mér blessun þína, Þá nád hef eg syndum launad, Í dag sem øll mín æfi = kvøld; Æ! mína þúsund punda skuld! Gæti vor gud!

6. Fadir! ó fadir náda, Fadir sannleiks og dáda! Fyrirgéf øll mín afbrot leid, Fyrir árnan Jesú pínu og deyd! Gæti vor gud!

7. Annars eg ei má sofa, Ellegar nádir

hafa; Hver vill vænta sér værd og frid, Vera ósáttur þó vid gud! Gæti vor gud!

8. Gleym þú því glæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum Verndа þú mig, svo vil eg traust, Vel sofa' og hvílast háskalaust. Gæti vor gud!

9. Sál, ærn, andinn, lífid, Og allt þad þú hefur mér géfid, Géf eg í þína gædsku vörn, Gud minn! vardveit þú öll þín börn. Gæti vor gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! Min óskar sál og vildi Himneska ró og hvíldir fá, Heilagra þinna landi á. Gæti vor gud!

11. Gud géfi oss gódar nætur, Gud hjálpi' oss vel á fætur! Á 'hann vér setjum traust og trú, Trygd hans felum oss allir nú. Gæti vor gud!

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífs höll.

Hvíld er þægust þjádum, Því hún hressing tilbýr, Guds ad gædsku rádum, Gjördist nóttin mörg hýr, Skær frá lýdi' og ládum Laungum þegar sól flýr, Aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim lífs-foríngja, Líf sem geymir vort þrátt, Sætlega skal sýngja, Sál og

túnga mín hátt, Nýrri náð umkríngja Nú mig lætur sinn mátt, Og hlynnir að dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, Náðir lúðir fá menn, Allan hennar óttann, Yfirgnæfir værð enn, Lífs um ferðar flóttann, Farsæl endar hvíld senn, Laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær, Minn guð! telja svo hér, Að eg skynji allnær Er síðasta kvøld mér, Endíng þegar øll fær Æfistundin hjá þér, Þú betra líf ljer.

5. Mér hlíf minn guð vel eg, Mínum lífs á vegi, Aldur hvar sem el eg, Eins á nótt og degi, Forsjón hans mig fel eg, Fyrir tign hans hnegi, Og æðst lof segi.

No. 292.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Upp dregst að auga = brá, Enn dauðans bróðir; Mig gleyminn minnir á, Og mælir hljóður: Minning dauðans, Dag hvern ný hjá þér vaki; Hef eg það huga' innrætt Haft, og í dag þess gætt, Að enda' eg taki?

2. O sál' oðauðleg mín! Efldi' eg heill þína? Hugsan sú: hverful dvín, Hérvistar lína; Jók hún mér megn, Mót girndum

heimsins blindum, Og hvatti' ad idka dád, Adhyllast guds mins rád, En sjá vid syndum?

3. Væg, fadir! væg i nád, Væg þú mér sekum; Lát brot min ljót afmád, Létt sektum frekum; Sjá, hjarta sært, Synd hatar til þin leitar, Sem einka athvarfs sins, I nafni sonar þins, Um nád ei neita.

4. Mig fødur-forsjón vann, Fram i dag leida, I nótt því annast kann, Og meinum eyda; Hels dúr mig frá Heimi þá svæfir kaldur, Ønd dýrdleg, frelsud, fri, Fullsælu lifi i, Eilifda' um aldur.

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leid einn dagur Leingst i vestrid frá oss inn; Einn þú veitst, hvert annar fagur, I austri rennur nokkurt sinn, Herra gud! sem hefur rétt, Himinn-ljósum midin sett; Otal vitsku verkin ljóma, Vald og gædsku' er þina róma.

2. Þér af hjarta þøkkum gladir Þenna lidinn sæla dag; Øllum meinum af verndadir, Allra leitst i mildi hag. Géf ad minnumst allir á, Enn nær dauda bar oss sá;

Géf því lífið vel svo vøndum, Viss sé hlífð í þínum høndum.

3. Blund á oss lát sætan síga, Sig hér þinni fødur = vørn, Í nótt sem máské nákøld hníga, Nú þín audmjúk fela børn. Sofni augað dauda = dúr, Draumi sálin vakni úr, Frá nátt = dægra dymmu hafin, Dýrdar ljósi þinu vafin.

No. 294.

Lagið: Kom andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, Hallar út degi, Eitt skeidrúm endast hér, Á lífsins vegi.

2. O guð! hvert annad nú, Enn þá vor bídur, Auglýsir eingum þú, Odar enn lídur.

3. Nóg er ad vitum vel, Vort líf ad endi, Og ad það einsog hel Er þér í hendi.

4. Ad um oss annt sé þér, Ad sért vor fad= ir, Hughraustir vitum vér, Vissa nóg það er.

5. Þó dagsins skundum skeid Skjótt fram ad nóttu, Brádt hennar lídur leid Ad ljósri óttu.

6. Svo lífið braut er breid, Til bana kifs= ins, Og daudinn eins er leid, Aptur til lífsins.

7. Svo lifa sérhver á, Sem sálast eigi, En andast eins og sá, Sem aldrei deyji.

8. Í þína umsjón nú, Ástríki fadir! Felüm líf byggd og bú, Blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Míns guds føðurleg mildi sparad, Mig hefur enn nú þenna dag, Líf mitt frá øllu vondu varad, Vikid fyrir mig øllu' í hag; Þakklát og audmjúk því mín ønd, Þína minnist vid føðurhönd.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, Mér lédi klæda = og húsa = skjól, Ad heyra' og sjá og hugsa' og tala, Hjá mér enn krapta máttug ól; Brjóst mitt vakti og breisklegt géd, Bendingu þinna orda med.

3. Æ! hver fær huga yfirfarid Ástgjafir þínar, fadir minn! Æ! held eg vel þad hafdi' eg svarid: Hlýdinn ad reynast sonur þinn? Notadi' eg gædi' er gafstú mér, Gud minn! sem vissi' eg þókknast þér?

4. Fyrirgéf brot mín, fadir kæri! Fyr enn mín augu lykja sig; Þinn andi sátt og svølun færi, Samvitskan þegar klagar mig; Sjá, allt mitt athvarf, øll lífs von, Er sá fyrir mig leid, þinn son.

5. O drottinn! þinni umsjón anda, Eignir og líf mitt nú eg fel; Fullviss ad ekkért fær mér grandad, Forsjón þín allt því geymir vel. Á fætur þá eg aptur rís, Enn skal þér syngja lof og pris.

6. Allt eins deyjandi eg mun hnegja, Í trausti Jesú, höfud mitt, Eg mun þá sofna' enn ekki deyja, Eignast vaknadur ríki þitt, Hvar þig ó gud! um eilíf ár, Einglanna prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, min sál! ad nýju nú.

Fyrir gott allt þig göfgum vér, Gud! sem oss nád og miskun tjer, Eg þó sé morgu minna, Líkusamt géd þitt, Lofkvædi mitt, Láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, Mig hjartanlega tókst ad þér, Bænheyrdir blídt sem fadir, Mig og mitt hús, Miskunarfús, Frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, Í mér gladvær, sem hugsar á, Ad þín dýrd eflast nædi, Allt hvad minn hag, Efldi í dag, Eru þín meddeild gædi.

4. Eptir þinni elsku og mátt, Annastú mig um þessa nátt, Sjá ei til synda minna, Í dandans neyd, Allsherjar gud, Adstod láttú mig finna.

No. 297.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Nú geingur sól ad giltum bed, Gánga vil eg því feginn med, Ad hvildar hægu rúmi; Víst hefur allt mitt vinnulag, Verid án slisa þenna dag, Frá birtingu' hans ad húmi, Gud minn! Þjón þinn, Færir þér af Hjarta hér, þad Hefur hann eina, Þúsundfaldlegar þakkir hreinar.

2. Þad er svo margt og mikilsverdt, Minn drottinn! sem þú hefur gjört, Mig vid um mína daga; Allt var þad gott, eg þakka þér; Þín forsjón mild útbýtti mér Því, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! Veiti lid mér þad Eptir er og Öllum líka, Guddómur þinn og gædskan ríka.

3. Géf þú oss hæga hvildar-stund, Svo hver og einn vid lokinn blund Frelsist af líkams lúa; Erfidid léttist æ hvern dag, Af von um dýrd og sæluhag, Vid bestu kjör ad búa, Hjá þér, Þá vér Notin sjáum Full og

fáum, Fadir, þjóda! Þess sem í heimi gjørd= um góda.

4. O drottinn! vertú allra hlíf, Annastú, drottinn! þeirra líf, Sjúkleiki sem ad þjáir, Géf þú oss hjarta gott, med aud Gled þú oss, svo ad hjálp í naud Hver einn fátækur fái. Anægt, Þér þægt Hjartalag um Hvern einn dag og Hógvært sinni, Géf þú oss øll= um af gædsku þinni!

No. 298.

Lagid: A gud alleina.

Minn tími stendur, Minn gud! í høndum þín; Enn er á enda, Eitt stig af vegferd mín; Leidtogi tryggur, Trygd þín enn reyndist mér; O! hvad øruggur Er sá, sem treystir þér, Fyrir øllu', er áliggur, Einn þú best honum sjer.

2. Þigg mitt þakklæti, Þér sem glød fær= ir ønd, Allt fyrir ágæti, Er þín mér veitti hønd; O! hvad eg minni Er ást og þinni trygd, Saurgad hef sinni Af synda vidur= stygd; Vægd þó nád þín vinni, Og vidrétti mína dygd.

3. Sjá! synd eg hata, Þú sjer mitt

hjarta þel; Eg bið minn bata, Boð þín ef ræki vel; Veikum þú vægir, Vilja álitur minn, Hjarta það hægir Hræddu við breisk-leik sinn; Náðin sú mér nægir, Nálægan þig ef finn

4. Nú fer að nóttin, Náðþurfi' eg leita þín; Guð! þinn á þróttinn, Þorgóð von stendur mín, Síst mun mig saka Þá sit í skjóli því; Þú veitst að vaka, Svo værða njóti' eg frí, Og mig að þér taka, Í það hæli eg flý.

5. Í deyð øruggur, Er hver sá treystir þér, Leiðtogi tryggur, Trygð þín þá reyn-ist mér. Minn tími stendur, Minn guð! í høndum þín, Ef vilt útendað Að skjótt sé vegferð mín, Fel eg í føður-hendur Frels-aða' sál af þín.

No. 299.

Lagið: O faðir himneski' og eilífi guð.

Himinn-sól vendi í hafsins skaut inn, Húm-ið oss bendir til værðar um sinn, Leið svo til enda einn lífs dagur minn, Líkn vannstú senda mér, drottinn!

2. Þér, blíði faðir! lof þýðasta ber, Þú mig verndaðir og øllu frá mér Grandi

visadir þín gnæfandi hér, Gædska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, Gjør þad eg beidi: þín fødurhønd mig Ann-ist og leidi, mín ønd ørugg sig Í lísi' og deyd reidir á þig.

4. Øll skal svo hrundin burt ángist og þrá, Er værdar-stundin mér gledileg þá, Sídasti blundur þó sígi mig á, Sælum guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Med sinu lagi.

Sá ljósi dagur lidinn er, Lídur ad nætur stund; Himneski fadir! hjá oss ver, Hægan géf þú oss blund. Gledji oss gud í himnaríki!

2. Gædskan þín allvel geymdi oss, Og góð verndadi' í dag, Mýkti í nád mótlæti' og kross, Miskun þín sá vorn hag. Gledji oss gud í himnaríki!

3. Þar fyrir allir þakkargjørd Þér fær-um, drottinn! vér, Heidri þig menn, himinn og jørd, Og hvad sem skapad er. Gledji oss gud í himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, Megn-

um ei telja það, Orð, hugrenningar, verkin vér Vanda ei gádum að. Gleðji oss guð í himnaríki!

5. Fyrirgéf oss nú, faðir kær! Það frömdum þér á mót, Oss nýjan dugnað aptur fær, Iðrun að gjöra' og bót. Gleðji oss guð í himnaríki!

6. Aðgæt þú oss nú enn í nótt, Oss verndi mildin þín, Að sofna kynnum sætt og rótt, Sviptir frá allri pín. Gleðji oss guð í himnaríki!

7. Þó líkaminn hvílist, haldtú þó Hönd þinni yfir mér, Géf þú að allir ödlumst ró, Oss forða meinum hér. Gleðji oss guð í himnaríki!

8. Að morgni aptur uppvek þú Oss á hagkvæmri tíð; Svo af oss þá í sannri trú, Syngist þér lofgjörð blíð. Gleðji oss guð í himnaríki!

9. En þegar endast æfitíð, Og kémur vor dauða-stund, Veit oss, Jesú! hún verði ei stríð, Væran géf síðasta blund! Gleðji oss guð í himnaríki!

10. Á enda heimsins oss sért hjá, Innleið í dýrð með þér; Lát oss eilífan fögnuð

sá, Og frid þegar deyjum vér! Gledji oss gud i himnariki!

No. 301.

Lagid: Jesú þinar opnu undir.

Hvildir nætur húmid bodar, Herra! sál min gledst i þér, Enn þin stýrdi øllum voda, Alvøld hønd i dag frá mér, Heilsu, blessun, fjør og frid Fann eg andar-tak hvert vid, Sins guds ástar undrum lýsi Ond min þakklát, lofi, prisi.

2. Var eg i dag sá vera skyldi? Vitna þad, mitt hjarta'! i kvøld; Avann óþreytt mins guds mildi, Mig ad fordast glæpa vøld? Æ! eg blygdast, auga þitt, Alskygni! sjer dagfar mitt, Æ þvi gjør þad yfirvega, Æ þvi meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgéfur, Fadir! svo menn elski þig, J þad skjól min ønd sig vefur, Audmjúk, trú-gód huggar sig, Vid mins Jesú kvala kvøld, Þá kvittadi' hann min synda gjøld, Fyrir hann eg vænti vægdar, Og veit þad eitt til hugar-hægdar.

4. Ljá mér, fadir! fylgd þins anda, Ad framkvæmt géti eg áform mitt, Æ þvi meir mig allan vanda, Sem afbrot fleiri gafst

mér kvitt; Eg sofna veit senn af mér ei, Eg er þinn, hvort lifi' eda dey, Í fødurhønd, minn fadir! þína, Fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagid: Géf þinni kristni góðan frið.

Gud fadir! sem oss geymir vel, Gædsku, mátt þinn eg prísa, Þitt enn ad lofa ástar þel, Og miskun þinni lýsa, Skal mín þakklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjøf hlaut, Er þínum trygdum minni, Vesæll til þeirra vægda', er naut, Vann ei af miskun þinni, Synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Gud! heilög vera, góð og trú! Gud minn, gud fedra minna! Frá móðurlífi minn varst þú, Æ mætti' eg verdur finnast, Í tølu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlífnad barn, Lát andar frid mig næra; Nú sofná' eg, fadir gædskugjarn! Géf mér hvild trygga' og væra; Til dóms lát mig ei dúrinn færa.

5. Fadir! oss háska forda' og neyd, Fel eg þér mig og mína; Þér treysti' og ad mér

tek þinn eid; Trygd hef eg reynda þína, Aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Gudi vér Hefjum hér Helgan kvøldsaung, Dagur lidur, Fagur, fridur, Fæst því Hvíldin hæg, Þjádum þæg, Því skal hvort sinn, Líf og sál, Líka mál, Lofa drottinn!

2. Eilíf nád Allt vort rád Annast hefur, Slisafollum Afstýrt øllum Oss frá; Sýngi þér, Allt hvad er, Ædst lof, gud minn! Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

3. O! hvad mjøg Opt hef eg Illa mót þér, Dygdum hafnad, Syndum safnad, Sál min Kallar því, Eymdum í, Á þig, gud minn! Lífid hér Leidist mér, Leys mig, drottinn!

4. Veit mér ró, Frid og fró, Fadir! í nótt, Lát ei hræda Mig né mæda Mein þúng; Kraptur hér Med sé mér Máttugur þinn; Góda nótt, Gott og rótt Géf oss, drottinn!

5. Bljúg er min, Bæn til þín, Besti gud! enn: Ad mig geymi, Hér í heimi, Hønd þín; Verndin þín Vørnin mín Veri hvort sinn,

Góða nótt, Gott og rótt Géf oss, drottinn!

6. Eg fel þér Allt hvað mér Áður gafst þú, Sálu' og lífi Hjálpi' og hlífi Hönd þín; Allt hvað er Meður mér Mikli pris þinn; Líf og sál, Líka mál, Lofi drottinn!

5. Borð-sálmar.

a) Fyrir máltíð.

No. 304.

Með sínu lagi.

Faðir á himna hæð! Hver fyrir Jesú náð, Elsku þína oss vottar, Önd og líkama mettar.

2. Hvað um lopt, haf og jörð, Hefur til-setta ferð, Forsorgar þú og fæðir, Fjölgar, annast og klæðir.

3. Með lofgjörð og lotning vér, Líka sem kristnum ber, Þyggjum í dag þakklátir Þitt lán, sem að oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, Halda oss við þinn veg, Svo með samvitsku góðri, Seðjumst voru fóðri.

5. Hjálp oss nú, herra kær! Svo heidur þinn eflum vær; Fyrir frelsarann Kristum, Fadir! á þig treystum.

Vér þøkkum þér hinn gódi! (Sjá No. 268).

---

b) Eptir máltíd.

No. 305.

Lagid: Kristi! vér allir þøkkum þér.

Gud vor fadir! vér þøkkum þér, Fyrir þinn son Krist vorn herra, Af mildi þinni, sem margføld er, Manneskjur virdist næra, Og allar sképnur, sem eru med ønd, Oss hefur sadt þín milda hønd, Lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefur nú Hold vort, er deyja hlýtur, Sál vora einnig sedjir þú, Sem aldrei deyr né þrýtur; Ord þitt er hennar afl og megn, Ad strída synd og løstum gégn, Uns med þér nádar nýtur.

3. Himna fødur á hverri tíd Heidrun mesta sé framin, Sá oss kvittadi syndir vid, Fyrir soninn til vor kominn, Hjálparann Jesúm herra vorn, Hver oss þín gjørdi óska-børn, Ætíd lofum vér, amen!

No. 306.

Med sínu lagi.

Heidrum vér gud af huga' og sál, Hans lof vor túnga sýngja skal, Ad sína gædsku sýndi ljóst, Saddi oss vel med drykk og kost; Sá øllu holdi fædu fær, Fædt hefur oss nú drott-inn kær, Pad allt hans mildi pøkkum vær.

2. Pøkkum honum nú, þjónar hans, Pad er æ skylda sérhvers manns. Játum ad oss elskadi hann, Af nád sinni skapadi mann, Med húd og holdi, blódi' og beini' Byggd er sú heldsta sképnan ein, Og sídan géfin sálin hrein.

3. Gud hefur verøld vel tilreidt, Vanta lét ekki' á næring neitt; Fjøllin og dali frjófg-ar hann, Fénadinn gras ei vanta kann; Ver af jørdunni vín og braud, Veitir pad hvert ár mildur gud, Og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss vøtn og sjór, Verdur af pessu bjørgin stór; Eggin og fugla eign-umst vér; Oss til atvinnu skapad er, Naut, geitur, svo og sauda-fé, Sjálfur gud lætur oss í tje, Svo ad vor næring nógleg sé.

5. Pøkkum honum og pyggjum nú, Pad

hann géfur oss sanna trú, Høfum þvi æ í hjarta sett, Halda hans boð í vorri stétt; Svo jafnan øll hans heiløg hjørd, Heidri hans blessad nafn á jørd; Pad skal vor allra þakkargjørd.

6. Brúdkaups-sálmar.

a) Á undan hjónavígslu.

Í nafni Jesú athøfn má. (Sjá No. 48).

No. 307.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Fyrstu brúdur til fyrsta manns Framleiddi mildin skaparans, O! hjónabandsins herra! Af þínum himni þau álit, Pitt sem nú koma fyrir auglit, Efl heill og heidur þeirra, Í heim Æ þeim Virdst lidsinna, Lát þau finna Likn af hædum, Blessa þeim lifsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Pér, lifsins herra, gud, vor gud! Gøfgun

og lotning sýnum, Þú skapar ljós og lífs fögnuð, Líka með krapti þínum Ástir tendrar í úngdóms barm, Allteins fullorðins styrkir arm, Og heillum auðgar fínum.

2. Frábærlega jörð fögur er, Full með öll hentug gæði, Þau ef að eins rétt þekktum vér, Og þekkt hver brúka næði, Armæðan sjálf oss yndi fær, Á meðal þyrna rósin grær, Lífstjón líf betra græðir.

3. Hver sá hér vina situr í krans, Sem ei með gleði-tárum, Velgjörðir telji verndarans, Veittar á barndóms árum? O guð! þær reiknað einginn fær, Í dag þó vilt þú mikla þær, Með náðar nægðum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávalt vér Þig, faðir allra lýða! Gamlir og úngir greiða þér Göfgun um heiminn víða; Á himni' og jörðu' í hverri átt, Hljómi sú lofgjörð dag og nátt: Blessað sé nafn guðs blíða!

5. Blessa þann dag nú eigum á, Ástanna gleði' að sæta, Og brúðhjóna lags, er byrjast á, Í blessun virðstú gæta: Blessa hvern aldur, stétt og stand, Styrk og blessa vort föðurland, Lát eining ást innræta!

No. 309.

Med sínu lagi.

Heimili vort og húsin med, Nema herrann byggja vildi, Árlega blessi bú og fé, Bjørg svo hver hljóta skyldi, Af gædsku hans og guddóms nád, Sem gjarnan eflir allra rád, Annars vor idja' ei gildir.

2. Nema gud sjálfur styrki stad, Og stjórni borg og landi, Hlífi og gæti øllu ad, Svo eingu stofnist vandi, Géfi og sjálfur gódan frid; Gagnlaust er þó ad vaki lid, Fær eingu fordad grandi.

3. Litid ávørt og ydar børn, Af gudi þau hafid þegid, Hagkvæma fá þau hjálp og vørn; Hans lán og gáfur segid: Forsjón vill hann þeim veita vel, Vis þeirra fæda' hún ávalt er, Sjálfir þad sanna megid.

4. Eins og ad pílur ekki fár, Óflugur hef-ur í hendi, Þángad, sem hugdi hann sér til fjár, Sérhverri frá sér rendi, Mátt guds og vilja merkir þad, Mann og kvinnu úr ýmsum stad, Til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim gefur gud Gæfu-samt lánid barna, Óvinum kvidir ekki vid, Þeir ýfa hann ei gjarna, Ófúnd og neyd ef hann

vill hrjá, Hjástod ørugga hefur sá, Volædi sér ad varna.

6. Fødur, syni og anda sé, Ædst dýrd um jørd og himinn! Eins sem hún var ad upphafi, An enda verdi framin; Kénn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skilja syndir vid, Sá þad vill sýngi: amen!

---

b) Eptir hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Þau féllu ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, Gódra þvi adstod ertú; Þad bandid trygda blessa þú, Blídri med fødur hendi nú, Sem trúlynd teingir hjørtu, Æ med, Gladt géd, Lífsins feta Géf þeim gøtu' og Gledi næga, Í þíns fridar skauti og skjóli þæga.

No. 311.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O gud! þín mild og heiløg hønd, Hjúskapar gaf á jørdu bønd, Þig bidjum, helgur herra! Géf þessum hjónum heill og nád, Hjartans eindrægni, idni, dád, Þeirra lát yndi' ei

þverra, Þau leið, Þeim greið, Hjálp að bera Hvað sem skér, svo Heit aðgæti, Vongóð í hrygðum, Vor í kæti.

---

7. Katekisatións - sálmar.

---

a) Á undan katekisatión.

No. 312.

Lagið: Kristi! vér allir þökkum þér.

Í nafni Jesú nú, vor guð! Nálæg þér börn þín standa, Orð þitt í gleði eins og nauð, Oss færir líf til handa; Svo það til gagns vors sanna vér, Séum fúsir að læra hér, Géf öllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

Alvísi guð! lát orð þitt blítt, Útbreiðast heims um löndin vítt, Góða þeim úngu géf sem fyrst Til guðrækni og dygða lyst, Þinn kraptur æðri öllu er, Úngum og gömlum kénn því hér, Góði faðir! að geðjast þér.

---

b) Eptir katekisatión.

No. 314.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

Nádugi gud! vér þøkkum þér, Pad oss úr myrkri leiddir hér, Og kveiktir ljós þitt klára; Kénndir oss þekkja þig og hann, Þú hvern útsendir, lausnarann, Strax á tíd æsku ára; Gjøf sú Géf þú Avørt færi, Ad vér lærum Lífa' og deyja, Frelsarans bodord sem fyrirsegja.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! (Sjá No. 130).

---

8. Konfirmatións-sálmar.

---

a) Á undan konfirmatión.

No. 315.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor gud.

Þessi dagur, ó gud, vor gud! Géf vel oss blessast nái, Vid þig oss bind og vid þín bod, Veit trúarstyrk hver fái; Fadir! hér fyrir þér, Fólk úngt og gamalt sjer; Oss, fadir! álit þú Med ædstu mildi nú, Andi þinn lid oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum orð í munn, Innra þess kraptur brenni, Að trúna' og hennar atrið kunn, Æ fölskalaust meðkénni. Þeir fyrri færðust þér, Fyrir þeim báðum vér, Skírðust til þíns nafns þá, Þig, guð! nú treystum á, Von sú uppfyllast vinni.

3. Náðar sáttmál ánýja þú, Nú við börn þessi' og síðan, Lát já það, sem þau segja nú, Sist þeim úr minni líða; En breiskt þó er sérhvert, Einn þú máttugur ert, Hjálpa með styrkri hönd Hverri frómlyndri önd, Til enda trúrri' að bíða.

4. Og nær þau húsum feðra frá, Flytjast í veröldinni, Trúarbrögð Jesú þú lát þá Þeim vera' í fersku minni; Svo hlýðin þjóni þér, Á þig treysti' einn, sem ber, Yfirgafstu' aldrei þann, Á þig sig reiða vann, Og föður-líkn fela þinni.

No. 316.

Lagið: Gæðskurikasti græðari minn.

O faðir, son og andi! þinn, Orofinn stendur sáttmálinn, Eg þó mín orð ei haldi; Æ! minn mig jafnan á minn eið, En ef eg skeika' af réttri leið, Unn mér það ángri

valdi; Hver þá Hér má, Vita, guð! að Veitir náð, því Viljum glaðir Á sáttmál þitt treysta, tryggvi faðir!

---

b) Eptir Konfirmatión.

No. 317.

Lagið: Lofið guð, lofið hann hver sem kann.

Drottinn! þú Drottinn, að hátign stór! Æskan nú Einlæg en hvikul fór, Þínum merkjum undir æ Og dygðar stríða. Seig þú: børnum lið eg ljæ, Læt þau heill bíða. Guð er hjá, Guði ef hlýðið; Faðir sá Sjer hvað bágt líðið, Örugg þá, Elskuð børn! stríðið, Sterk er drottins hjálpar hønd. :,: Yðar faðir elskar heitt Elskendur sína.:,:

2. Dygða-skeið Skundið nú, kæru børn! En sú leið Er hætt og villugjørn; Hættri villu þurfið þér Þó síst að kvíða, Ljós á vegum ykkar er Orð drottins blíða. Guðs forsjá Greiðir veg yður, Hættum frá Hver-vetna ryður, Alla þá Almáttug styður, Sem ljúft er að drottinn leiði sig. :,: Hann er sæll, sem hlýðir fús Himnanna guði:,:

3. Varnir! hér, Hlustið orð drottins á,

Hrædist þér, Ad hneixla börnin smá; Drottins raust af hæstu hæd, Hátt dunar þannig: Mín skal hegning hitta skæd, Hneixlunar manninn; En hver sá, Er villtan leidir Veginn á, Veg sjálfs sins greidir, Sælu' ad fá, Sem gud tilreidir, Þeim er kærleiks vinna verk. :,: Gjöri hver ad gæta sín, gud drottinn allra! :,:

No. 318.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Gud, fadir orma' og anda, Eilíf, trúfost veran merk! Obifud ord þín standa, Þó alheims falli bygging sterk; Veit oss trú, Vel ad halda, Ef veikist sú, Styrk margfalda Vid oss þú, Og veikleiks lát ei gjalda.

---

9. Reformatións-sálmar.

No. 319.

Lagid: Væri nú gud oss ekki hjá.

Gud ljóssins fadir gódi! nú, Göfgi þitt nafn vort hjarta, Ur ljótu myrkri' oss leiddir þú, I lærdóms skin Jesú bjarta, Þá myrk-

urs skýldi þoka því, Þú sagdir: verdi ljós á ný! Drógst svo frá dymman svarta.

2. Þína kirkju stríddi' illskan á, En gud! þú nádir styrkja; Hug og dug gafstú þínum, þá Þeir lýstu' upp veginn myrkva, Svo frelsi' og ljós oss féll í skaut, Flýja hjátrúar veldid hlaut; Sem klettur stód þín kirkja.

3. O gud! lát oss ei optar sjá Aldanna myrkú daga, Og lát kénnendur aldrei fá, Oss sem á tálar draga, Svo allir kristnir, eins og ber, Þig elski, þekki' og hlýdi þér, Og þinúm elskulega.

4. Øll blessan, drottinn! er hjá þér, Oss blessa þú af hædum; Kirkjunnar ætíd vørdur ver, Vernda frá ófrid skædum; A jørd trú mann=dygd oss skal þá Undirbúa, svo himn=um á Ljóssins gud lofa nædum.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Gód stendur, gud! þín kirka, Grundvøllud, føst, óhrærd, Hana vannst stydja og styrkja, Gégn strids ofriki' og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi, Ei hús þitt bifa má, Mótstend=ur myrkra veldi, Merkum byggt sannleik á.

2. Líkusami fadir ljósa! Oss leiddir fund þinn á, Allir sem inngáng kjósa Í hús þitt, gjarnan fá. Þá baudstú, burtu lída Blindni og hjátrú vann; Lofgjørd þér lúkum blída, Í ljósi því upp sem rann.

3. O gud! oss unn ad læra, Hvad ertú mildur oss, Og í nyt ord þín færa, Svo ødlumst dýrdar hnoss; Æ medur oss þitt skæra Orda ljós drottinn geym; Lát þess fridar-bod færa Farsæld um allan heim.

---

10. Kirkjuvígslu-sálmur.

No. 321.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, ó gud! kann, Ei jørdin, hús né stadir, Himnanna einginn himinn vann, Þig, himna taka, fadir! Alla hluti, þú ætíd sjer, Einnig þann søfnud, sem ad hér Þig dýrkar, þig ákallar, Vor hjørtu bljúg sig hefja nú, Himnanna til, hvar sjálfur þú Drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, Eptir hans fyrirheitum, Hús þetta blessa, heyr oss þá,

Hér þinnar nádar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt ord, Hér setjumst vér vid Jesú bord, Hér dygdir helgar lærum; Þú, fadir! rétt oss þína hönd, Þinn andi styrki vora önd, Ad gódan ávört færum.

3. Margur, sem hrygd i brjósti ber, Hvern buga mótgángs hlekkir, Athvarfs leitar og hjálpar hér, Hans mædu best þú þekkir, Leid hann, ó gud! af ángist út, Og lát hvern þann, er þjakast sút, Frelsis stund finna þína; Svo hann med gédid gladt á ný, Gángi musteri sjálfs þins i, Þakklæti þér ad sýna.

4. Þig bidjum vér i þessum stad, Þú, fadir allra þjóda! Vort blessa land og vernda þad, Veit því frid og heill góda: I nafni Jesú oss heyr þú, I nafni Jesú von og trú, A hans ord ætid festum: Ad þú oss veitir, herra! hér, Hvers i hans trausti bidjum vér, Og oss er æ fyrir bestu.

5. A sidan, gud! med eingla her, Um eilífd samstemmandi, Fegri lofsaung vér færum þér, A farsældarinnar landi, Þar fáum vér þig sjálfan sjed, Og son þinn Jesúm Kristum med, Sem meigum vin vorn kalla, Þar

géfur þú oss frid og frægd, Fögnud, vegsemd og gæda nægd, Drottinn! um eilifd alla.

11. Fridar - sálmur.

No. 322.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotning greida.

Bjódid lof þeim Böli og neyd afvendti, Burt er strid, sem Oss med naud umspennti, Bæna gádi, Grimd afmádi, Gud alrádi, Og sina nád oss sendi.

2. Herrann ædsti Hýr oss gaf ad fridur Frá himni sté til Vorra landa nidur, Hann oss kætir, Hvad sem mætir, Hrygd upprætir, Barn adgætir, er bidur.

3. Gud! med lotning Þér sé þökk vor samin, Þinn lofstýr um Öll heims londin framin; Þig, er gridin, Gæfu lidid Gafst og fridinn, Einn tilbidjum, amen!

12. Huggun i sjúkdómi.

No. 323.

Lagid: Af djúpri hrygd ákalla eg þig.

Eg farsæld lifsins ádur sá, A minnum

gledi-døgum, Otal gladværdir átti' eg þá, Í eptirlætis høgum; Vil eg því nú veikleika med, Vardveita jafnan rósamt géd; Þó særist sorgar sløgum.

2. Eg má syndara auman mig, O gud! fyrir þér játa; Óhlýdinn er eg þrátt vid þig, Þú agar samt í máta; Skal eg sekadur ekkert þá Álag tímanlegt borid fá, Og mig leidrétta láta?

3. Fadir! mig allan fel eg þér, Forsjón þín ad mér gæti; Hvort sem þú leingra léनar mér Líf, eda heli' eg mæti, Á þér einum skal allt mitt traust, Ásjá mannanna' eg trúi laust, Þú hjálpar, huggar, kætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, Erfd mín er viss á hædum, Mitt andlát því eg óttast ei, Ellegar grafar hrædu; Og þó eg ráfi' um daudans dal, Drottinn! nád þinni' eg treysta skal; Þú ert hjá mér í mædum.

5. Harmatølum skal hrynda frá, En heidur gudi veita, Med þolinmædi honum hjá Hjálpar og nádar leita; Jafnan í naudum hugsa hér, Hversu líknsamur drottinn er, Hann einn kann øllu ad breyta.

13. Vid kirkjugáng mædra eptir barnburd.

No. 324.

Lagid: Gædsku guds vér prísum.

Lof, dýrd um aldir alda, O gud! þér sýngjum vér, Þygg lofgjørd þúsundfalda, Þú veikum miskun tjer! Oss þegar ángur skér, Í fodur umsjón tekur, Og aldrei burtu rekur Þá, sem ad treysta þér.

2. Hættar þrautir, sem þjádu, Þær hvurfu, gleymdist hver, Og inndæl ord vidkvádu: Einn madur fæddur er, Arftøku von sem á Í dýrdar ríki ædstu; O von, án líka, stærstu! Hversa burt hrygd øll má.

3. O! vor gud! veit hver módir Vel børn uppali' um heim, Avertir idju gódir Eilífd farsæli þeim, Upp þá rísin af grof Til gledi, gladvær segi: Gud! hér er eg og, þegin Af þér, hin góda gjøf!

14. Á fædingar-degi manns.

No. 325.

Lagid Guds son kallar, komid til min.

Fyrir mitt líf eg þakka þér, Á þessum degi' er gafst þú mér, Gud! þér eg gøfgun færi, Ad þín nád til þess þókknun bar, Þad eg af eingu skaptur var; Líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, Vid umsjón þína fram eg dróst Ad augnabliki þessu; Gledi-dag margan gafst þú mér, Grátur og þjáning umbreytt er Í farsæld, frid og blessun.

3. Overdugan 'medkénni' eg mig, Margfaldrar nádar lífs um stig, O! þú allsherjar herra! Mig, jardar duptid, minntist á, Í mildi þinni eilífd frá, Svo farsæll feingi' eg verá.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, Min andvørp taldi forsjón þín, Fyr enn eg skapnad feingi, Minn deildan verd útmældir mér, Miklu fyr enn eg beiddi hér, Þá eg var enn þá einginn.

5. Þú létst mig fyrir þér finna nád, Frá eilífu þín vitsku dád, Synd' alla sá þó mína.

O! elsku' og náð, þá ainmum mér Allrar veraldar herra tjer! O fadir! forsjón þína.

6. Ad lifid mitt adgættir þú, Ad lífs og heill hér stend eg nú, Ad lífs ánægju' eg smakka, Ad undarlega' útleiddir mig, Og hingad til um gæfu stig, Þér, fadir! allt eg þakka.

7. O gud! ef lifa leingur á, Legdú mér til þad gagna má, Af þér eg vona þessa. Eg líf og sál afhendi þér, Æ herra! virdstú líkna mér, Vernda mig best og blessa.

---

15. Ferda-sálmar.

No. 326.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

O þú guds barna geymarinn! Sem greidir inn- og út-gáng minn, I nafni þínu nú vil eg, Nádþurfi byrja ferdaveg. O drottinn! bjód þú einglum þín, A leidinni þeir gæti mín.

2. O drottinn! virdstú ad mér gá; O drottinn! leid mig til og frá; Hönd þín mig verndi hvar eg fer, Háskanum vísi burt

frá mér; O drottinn! skildu ei við mig, Einka förunaut kýs eg þig!

3. O drottinn! geym mitt megn og mál, Minn líkams krapt og veika sál, Húsið líka og heimkynnið, Holla vini, sem skilst eg við, Gættu þeirra og géf mér þá Glaða og heila aptur sjá.

4. O drottinn góði! annast þú Áformið minnar reisu nú, Taktú mig að þér trútt og vel, Tilsjón þinni mig allan fel, Slisförum öllum varna við, Vertú minn guð á alla hlið.

5. O drottinn! eign mín æfinleg! Af þér lifi og hrærist eg, Fyrir mig Jesús útgaf önd, Af því leið mig við sterka hönd, Einkum nær eg skal falla frá, Farsæla reisu géf mér þá.

---

a) Við húsföðurs lánga burtför.

No. 327.

Lagið: Væri nú guð oss ekki hjá.

Þú þekkir, guð! vort áform allt, Og vorn fótstig þú greiðir, Iðn góða blessar einn ávalt, Allt styður, verndar, leiðir; Eg byrja

ferd, en bid: ad þú, Blessir mitt áform líka nú, Háskasemd allri eydir.

2. Géf heilsa, þol og heill frá þér, Hjá mér á vegum búi, Svo hagsæld finni' eg hvar eg fer, Og heim med gladværd snúi, Um votn og lønd mót voda hag, Vertú minn skjoldur nótt og dag, Eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, Minn ert og þeirra fadir, Heimkynni mínu haf á gát, Hvad sem mér úthlutadir, Heimafólk, eignir, ástand, líf, Almættis þinni fel eg hlíf, Géf aptur finnumst gladir.

4. Eg svo í fridi reisi rór, Ræki mitt kall med dádum, Eg held til baka, hitti frór Hús mitt gladur í nádum, Og ásamt mínum eptir þad, Eg þig prísa og dáist ad Þinni vernd, þínum rádum.

---

b) Vid húsfodurs apturkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur þokk sé þér, Þú gud! sem geymdir mitt hvad er; Margur heimkominn hús sitt fann Hrapad, velbyggt sem

kvaddi hann, En stormur, vatnsflód, eldur brant, Örsnaudur svo hann rása hlaut.

2. Þú heyrdir, drottinn! það eg bad, Þá eg og minir skildumst ad, Þú hefur vardveitt þá og mig, Þín náð oss fylgdi mildilig, Ferd mína hefur framad þú, Finn eg allt skadlaust heima nú.

3. O gud! verndarinn! eg þig bid, Oss hér framvegis haldtú vid, Ad med fridsemi, eins og ber, Umgángast mættum gladir vér, Og lifa þar til æfin dvín, Í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allan hag, Annist þín forsjón nótt og dag, Þín hönd oss leidi, herra kær! Hvar sem vér gaungum, nær og fjær, Og géf sídast ad sælir vér, Samfögnum upp í dýrd hjá þér.

---

16. Vid lika úthafningar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, Ad ei med kvöldi lendi, Daudinn lífid dregur med sér

Dapur i burt úr hendi, Vér skulum út, en grøfin er gjør, Par géfst ei annar endi.

2. Gud géfi þad svo þjóunm vér, J þessari verøld inni, Ad guds son med trúuni taki hver, Svo traustlega miskun finni; Pá heimurinn frá oss hallar sér, Hjálp guds aldreji linni.

3. Nær forum vér i vort fødurland, Og úr fárinu skulum venda, Géf eg mína sálu gudi' i hand, J gledi himnaríkis senda. Gud fadir, guds son, guds heilagur andi, Géfi oss gódan lífs enda!

Lof sé gudi! vor lausn er gjørd o. s. frv.
(Sjá No. 92, 2ad, 4da og 5ta vers).

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Andlegan styrk mér auktú þá, O gud! nær verøld skilst eg frá, Svo gédrór mína géfi' eg ønd, Gódi fadir! i þína hønd; Hørmum mínum i huggun snú, Og himninum fyrir mér uppljúk þú!

Viðbætir.

I. Lofgjørðar og þakklætis sálmar.

No. 331. (1).

Lagið: Ris upp, min sál! að nýju nú.

Eilifi guð! þín gæðsku gnótt, Gjørvallra minna daga nótt, Upplýsti náð einskærri, Svo leiðin þraung, Ei þótti laung, Þjáningum setuð nærri.

2. Fyrir þá elsku, faðir vor! Færum þér við hvert æfi-spor Þakkir í þessum heimi, En síðarmeir, Þann aldrei deyr, Eilifðin pris þér geymi.

3. Þér einum felum alla oss! Þinn einka son, er leið á kross, Vort dæmi, von, ágæti, Sé þar til vér, Sønnum hjá þér, Sorg að breytist í kæti.

No. 332. (2).

Lagið: J Babýlon við vøtnin straung.

Þig lofi allur eingla her, Alheims vernd-

arinn blíði! Þig lofi jarðar þjóðin hver, Þér allt hvað skaptir hlýði! Þig lofi allt hvað lofa má, Er líf og tilveru' af þér nam fá, Um þitt alveldið víða! Utbreiðist lof þitt alla tíð, Eilíf guðdómsins hátign blíð, Af túngum allra lýða!

II. Endurlausn vegna Jesú.

No. 333. (3).

Lagið: Guðs son kallar, komið til mín.

Jesús Kristur vor vinur er, Vinfeingi hans fulltreystum vér, Samvitsku' er ógnum eyðir; Flýum því glaðir fund hans á, Frelsa náði oss kvölum frá, Og til lífs eilífs leiðir.

2. Af elsku til vor ofan frá, Guðs einka son steig jörðu á, Og maður verða vildi; O þann fögnuð, sem fáum vér! Frelsari vor hann orðinn er, Prísum hans miklu mildi.

3. Guðs einka son er vinur vor, Vér ef hans fetum dygða-spor, Í huggun hrygðin breytist; Óttast ei þurfum deyð né dóm, Drottins ef þekkjumst náðarróm, Oss þá hans vingan veitist.

4. Vinur trúfastur vor er hann, Er vill oss hjálpa og líka kann, Ef hörmúng á vill stríða; Synd-þjáðir flýum fljótt til hans, Fullkomna meina græðarans, Sem andar svipti' oss kvíða.

5. Oss yfirgéfið aldrei fær, Undir hans vernd framgaungum vær, Ef hrösum, hann oss styður; Hver honum treystir, sæll er sá, Sífeldt hans gánga vegum á, Um aðstoð bljúgur biður.

6. Vor ástvin, Jesú! þakkir þér, Þínir frelsuðu gjöldum vér, Sem von oss veittir blíða, Þínum fagnaðar fundi ná, Fullsælum gleðjast drottni hjá, Í flokk útvaldra lýða.

No. 334. (4)

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

O hvílík heill! að þekkjum þann, Þjóða gjörvallra frelsarann, Jesúm, sem lífið lét á kross, Ljúfur til frelsis öllum oss. O! þá brennheitu elsku hans, Ei vildi hann dauða syndarans, En til farsældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjóðir þær, Þig sáu' og heyrðu, Jesú kær! Meðan í heimi hafðir dvöl; Hvers þó oss hér ei géfist völ, Þig

munum glaðir síðar sjá. Samarfar þínir verða þá, Í helgra bústað himnum á.

3. Sanna huggun og sælu von, Sjálfum hefur oss veitt, guðs son! Endurlífgaðir að hjá þér, Eilífrar gleði njótum vér. Sú eptir-þreyða sæla' og hnoss, Sífelt upplífgar hvern af oss, Þegar aðkémur þraut og kross.

4. Til himins fórst á undan oss, Eptir útstaðinn deyð á kross, Eins munum eptir ending kífs, Endurvakna til betra lífs, Í þínu ríki' øðlast þá, Æru og dýrð þér sjálfum hjá; Hvað þá viðjafnast huggun má?

5. Á þig trúum og vonum vær, Oss veika styrk þú, Jesú kær! Þér svo að aldrei føllum frá, Freistingar þó oss leiti á. Þú heyrir æ vort harma kvein, Hjálpar og græðir andar mein; Sú er vor líkn og sælan ein.

III. Sannur kristinndómur.

No. 335. (5).

Lagið: Sá frjáls við løgmál fæddur er.

Allt gott kémur frá einum þér, Alríkur manna faðir! Af þér hins besta væntum vér, Í von loks deyjum glaðir.

2. Helgist þér æ vort hjarta' og mál, Svo høtum rædu ljóta, Visdómsfull orð þin vora sál Veki til yfirbóta.

3. Andar gagn vort og annara med, Orð-rædur vorar stodi; Polid og hógvært géf oss géd, Glæpa svo firrist vodi.

4. Herra! þegar að þúngan kross, Þú vilt oss bera láta, Vist hann ad gódu verdur oss, Von sú oss gjøri káta.

5. Ef ad trúlyndir elskum þig, Andar mein kunna ei grauda; Vodi og neyd þó sýni sig, Senda munt nád þins anda.

6. Hvad sem oss mætir heims um byggd, Hug-gladir vér því tokum; Mýk oss gjørvalla mædu' og hrygd, Mæddir þá til þin kvøkum.

7. Verdi oss, fadir! vild þin á, Vantrú og efa forda, Óþolinmædi' oss flýi frá, Fyrir krapt þinna orda.

8. Samvitsku ró og sálar frid, Sælum géf oss ad halda, Einnig medbrædur vora vid Varast tvídrægni kalda.

9. Svo sem ad fjøldann synda þrátt Sjálfur oss fyrirgéfur, Eins géf framvegis idkum sátt Vid alla, sem skyldan krefur.

10. Andlegð ef fellur oss í skaut, Elsku-ríkt veit oss sinni, Að aumra léttum undir þraut, Eptir tilætlun þinni.

11. Ef fáum neyð og örbyrgð reynt, Eptir ráðstöfun þinni, Trú og þolgæði ljóst og leynt, Lát oss votta hvert sinni.

12. Athafnir vorar allar hér, Ætíð géf oss að vanda; Svo iðjum það, sem þókknast þér, Þinn send oss styrk til handa.

13. Hóf og iðju, sem hentar best, Hreinskilni' og dygðir allar, Oss kristnum géf að iðka mest, Uns dauðinn héðan kallar.

14. Lát oss svo, drottinn! lifað fá, Lastvara meðan þreyjum, Að sæla vis þér sjálfum hjá Sé oss þá héðan deyjum.

No. 336. (6)

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Þú, sem hið góða elskar eitt, Enn þótt að veikum finnist hjá! Án þín eg megna ekki neitt, Allur minn kraptur þér er frá.

2. Breiskleik minn, drottinn! þekkir þú, Þín náð og styrkur efli mig, Á þínum kærleik kroptug trú, Kénna skal mér að elska þig.

3. Lát elsku þá minn hnegja hug, Að helga

líf mitt einum þér; Þín línkind æ mér léni dug, Lastvörum hegda mér, sem ber.

4. Géf þú mér skyn, ad dygd og dád, Dýrmætast hnoss í verold er, Ad sá, sem vandar allt sitt rád, Öruggur sérhvern mótgáng ber.

5. Ad fullgjörd dygd ei finnast kann, Föstum grundvelli stofnud á, Nema skír trú á skaparann, Skíni gudrækni sinni hjá.

6. Þú sem einn verkar veikum í, Ad vilja' og gjöra þad, sem ber; Styrk þú minn veika þróttinn, því, Frá þér minn allur kraptur er.

No. 337. (7).

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Eilífi gud vor allra fadir! Einn ertú gódur, mikill, vís, Af undrum þinnar gædsku gladir, Gjöldum vér þér af hjarta prís; Þig ad dýrka mjög inndælt er, Um gædsku þína sýngjum vér.

2. Hver, sem ástgjafir þínar þekkir, Og þær rétt virda skyn á ber, Því skyldi hann þig elska ekki, Af elsku leiddur hlýdnast þér, Á gædsku þinni efalaust Æ grunda sína von og traust!

3. Ad Jesúm Krist, þinn son, oss sendir, Sérlega krefur þokk af oss, Hann þig, sem fødur, þekkja kéundi, Poldi vor vegna deyd á kross, Lærdómi bædi' og lifnadi' med, Ljós og farsæld útbreida réd.

4. Fyrst gud oss þannig elskar alla, Og eftir heillir sérhvers manns, Látum oss, bræd=ur! léttbært falla, Ad líkjast dæmi skaparans, Astsemi, dug og elsku med Astundum dygd og frómlyndt géd.

5. Kærleiks gud! oss sem kallad hefur, Krists ríkis til af þinni nád, Og øllum jafn=an gott allt géfur, Æ géf oss bædi vilja' og dád, Ad lífs til enda þjónum þér, Sem þín=um børnum verdugt er.

No. 338. (8).

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hjálpa mér, herra blídi! Af hjarta gédjast þér, Eg svo gégn øllu strídi, Ord þitt sem bannar mér; Verk rádvønd æ ad idja, Ad=stoda virdstú mig, Med þeim svo ber tilbidja, Og bestan dýrka þig.

2. Géf, fadir! krapt eg kunni Kéfja girnd vonda' í mér, Rádvendni æ svo unni Og

finni nád hjá þér! Afvega lát ei leida Lost mig, né glæpa her, Ei spott né ótta neyda, Otrúr ad reynast þér.

3. Bod þin mér blessud visi, Braut rétta lifsins á, Hana mig feta fýsi, Farsæld eilifri ná; Styrk mig ad vilja vinna Verkin skyldu med trú, Og ædsta umbun finna, Er dygdum heitir þú.

4. Géf þú mér gódfúst hjarta, Gagnast öllum sem best, Annka þann kvöl um kvartar, Kætast samheillum mést; Ljúfum svo Jesú líkist, Lund kærleiksfullri med, Farsæld þins fridar ríkis, Fæ eg þá gladur sjed.

5. Géf ad eg rétt igrundi, Gódur ad ert og vis, Andyna min allar stundir Af þér ad gjörvöll rís. Þó sorg umhverfis hljómi, Hardar ef raunir þjá, I lifi, deyd og dómi, Drottinn! þig treysti' eg á.

No. 339. (9).

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Drottinn! ástunda dygdir mér Daglega géf og bodord þín; Þú til ens góda þróttinn ljer, Þad veri besta huggun min!

2. Viki eg þinum vegum frá, Virdst þú i

náð að venda mér; Fyrirgéf breiskum, faðir! þá, Framvegis géf eg hlýðnist þér.

3. Ást þín föðurleg ætíð mig Uppörfa skal að stunda dáð; Vongóður kém eg þá fyrir þig, Þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dygða þræði stig, Þolgóður freisting yfirvinn; Góð meðvitund þá gleður mig, Guð! hún er sælu pantur minn.

No. 340. (10).

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

O herra guð! þér heiður ber, Með hjartans gleði og lotning vér, Til þín nú þánka rennum, Dásamlegur í öllu ert, Allt hefur mjög vel til vor gért, Þakklátir það meðkénnum, Æ! lof, tilbeiðsla, ást og dýrð, Eilífi faðir! sé þér skýrð, Föður-náð fyrir þína, Sem einka reyndist verndin vor, Velferðar til hvert greiddi spor, Því ber oss þökk auðsýna.

2. Fyrir vort lífið þökk sé þér, Þín lofsverð náðargjöf sem er, Og það af miskun þinni, Heldur því við og hjúkrar að, Herra! en einkum fyrir það, Ber oss með bljúgu sinni, Þér þakka blessað þitt hjálpráð, Að þú hefur af föður-náð, Kristna menn þar til

kallað, Þig réttan föður þekkja vorn, Þín verða farsæl óska-börn, Nú og um eilífð alla.

3. O! hvílík huggun er oss það, Eiga þvílíkan föður að, Voldugan, vísan, góðan! Fáfróðir, breiskir, veikir vér, Vinna fátt skynjum, sem oss ber, Má oss því margt ofbjóða; Svo er og varið vorum hag, Að víst er fjörtjón nótt sem dag, Samt þurfum síst að kvíða, Ef — eins og hlýðnum börnum ber — Með breytni góðri stundum vér, Að þóknast þér og hlýða.

4. O faðir! láttu elsku þá, Sem öllum heimi virðist tjá, Upphvatning æ oss vera, Hreinskilni stunda hjartans mest, Og hegðun alla vanda best, Í þinni augsýn, herra! Að vér framgaungum ætíð hér, Eins og ráðvöndum kristnum ber, Og stundum mest sem meigum Þinni líking og þóknun ná, Þúsundfold náðar gæði þá, Vís vér í vonum eigum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11).

Lagið: Allir guðs þjónar athugið.

Heilagur faðir himnum á! Höfundur trúar-

innar, Pitt voldugt orð oss vísar á Veg sáluhjálparinnar, Lát oss trú rétta rækja hér, J ríki þinu svo að vér Pig sælir fáum finna.

2. Vertú, Jesú! vort lífsins ljós, Leið oss á veginn sanna, Unaðsemd vor og æðsta hrós, Æ sért, hjálparinn manna! Sá traustið á þig setur fast, Síst mun um eilífð fortapast, Hreppir sæld himin=ranna.

3. Vor trú sé byggð, sem vera ber, Vís-dóms á orðum þinum, Til enda lífsins allir vér, Avort verðugan sýnum; En nær vér rösum, herra! hér, Hjálp oss að ekki föllum vér, Né síðar sælu týnum.

4. Brákaðan sundur brjót ei reir, Blis trúar endurnærðu, Ydrandi sálna andvorp heyr, Andans þeim huggun færðu; Géf að þér aldrei föllum frá, Freisting er sækir megn oss á, Send þú líkn hjarta særðu.

5. O drottinn! sem að oss í hjá, Upp-byrjað trúna hefur, Efl hana svo að öðlumst þá Oss dauði, grøf umvefur, Endalok trúar, eilíft líf, Hvar, eptir heimsins mæðu' og kíf, Fagnaðar gnótt þú géfur.

No. 342. (12).

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Þin sjást, ó guð! um verold víða, Visdóms, almættis, gæðsku spor, Jørð, himinn, árin óðt sem líða, Allt hrópar: mikill guð er vor! Hverful umbreyting innir bert: Óbreytanlegur guð að sért.

2. Gjørvöll náttúran þannig þylur Þér dýrðar lofsaung ósjálfráð, Min sála gædd með skynsemd skilur, Þitt skipar öllu visdóms ráð, Og með trú, sem þinn andi lér, Upp til þín, drottinn! lyptir sér.

3. Hvað er eg þess, að þori' eg senda Til þín, alvaldi! huga minn, Þú, sem ert, verður, varst án enda, Vera heilög og fullkomin? Þinn helgur andi hjarta í Hreinskilnu býr, eg treysti því.

4. Ó! hvað þú mönnum öllum hefur Auðsýnt föðurleg kærleiks hót, Með anda þínum oss þú gefur Athvarf til þín af hjartans rót. Það sonar traust vér feingum fyrst Fyrir þinn son, vorn Jesúm Krist.

5. Ó! hvað veikan það hressir huga, Að hefja kløkka sál til þín; Ekkert mótlæti mig kann buga, Meðan eg veit þú gætir mín;

Allt skápað birtir almátt þinn, Allstaðar eg þinn kærleik finn.

6. Nú sje eg gløggt þin guddóms merki, Gædsku, almætti, visdóm þinn; Hvort eg er einn, i værd eða verki, Veit eg að þú ert faðir minn. Faðir! i þina føðurhønd Fel eg ørnggur lif og ønd.

7. Það er sú trú, sem hér i heimi Himininn opinn sýnir oss; Það traust, ó drottinn! géf eg geymi, Guðrækni með, sem besta hnoss! Við enda lifs min viss er trú, Við mér, sem faðir, tekur þú.

V. Elska og traust til guðs.

No. 343. (13).

Lagið: Sólin upprunnin er.

Hvað eru vinir, vøld, Vit, fjør og hreysti? Hvað lifsins heilla fjøld? Hann þeim litt treysti, Vel sem að veit: Veifast allt burt sem reykur, Mótlætis mirk við el; Mynd skugga' eg horfna tel, Pá ljós um leikur.

2. Hvi treystum veikir vér, Volt á heims gæði? Elis stundlegt ekkért er Anægju sæði,

Okomins lífs Unaðar blóm sem géfur, Fyrst það hér böl opt býr, Í beiskju lífi snýr, Gröf yndi grefur.

3. Vor, sem hér æfast á Í reynslu standi, Skilinn lífs skóla frá Skynsamur andi Fyrir víst veit, Valt er gjörvalt í heimi, En æðri öruggt hnoss Ánægju lífs að oss Guð mildur geymir.

4. Sannfæring sífeld mann Sú á skal minna, Lífs yndi hér að hann Hvikult mun finna; Honum að er Hér ætluð stundar vera, Hann því, nær sorg hér sá Samferðast gleði, má Rór báðar bera.

5. O drottinn! einum þér, Óhult eg treysti; Géf aldrei grandi mér Glis heims né freisti; Brögð véla vond Velferð ei raski minni; Legg mér æ líkn í neyð, Létt hrygð, að sæll við deyð Eg fögnuð finni.

No. 344. (14).

Lagið: Herra! þér skal heiður og lotning greiða.

Guð, sem allri Gæfu ræður minni, Géf eg ætíð Treysti forsjá þinni; Vilji þinn æ Veri minn, og Veit hvert sinni Unun í því finni.

2. Allt þín speki, Elska, máttur leiðir, Öllum miskun Sképnum þínum greiðir; Hví skal klaga Hót um daga? Herrann lagar Gæfu lífs um leiðir.

3. Mitt frá eilífð Skapað hlutfall hefur, Hvað sem býður Þú, mig friði' umvefur; Lán og mæðu Matst þú bæði, Mér hjálpræði Guð í öllu géfur.

4. Líki þér svo, Lát mér ekkért granda, Legg ánægju Daga mér til handa; En ef vinna Velferð minni Vjel, eg finni Hjá þér huggun anda.

5. Þín náð bauð oss Jarðar gleðji gæði, Gæðskan allteins Skóp oss lífs vankvæði; Sjálfs ef eigi Sök mig beigir, Sáttur þreji' eg; Þú ljer þolinmæði.

6. Missi' eg heill, sem Mildin þín gaf blíða, Mótgáng þú ef Vilt eg skuli líða; Þá eg beiði, úr Böli neyðar, Best munt greiða, Bót ei láta bíða.

7. Mun brádt þrotið Máské fjörið æða; Mildi guð, þitt Verði boð! Því hæða, Sé víst valin, Vis mér talin — Sú von er alin — Hví má hel mig hræða?

No. 345. (15).

Lagið: O drottinn alsvaldandi!

Einn dagur öðrum tjáir, Allir megum vér sanna það, Hver sem þess gætinn gáir, Og gjörvallri hyggur sköpun að, Mikill er Og mildur drottinn, Mönnum tjer Gæðsku vottinn, Gæða hver Gnótt er þaðan sprottin.

2. Umbreytist allt í heimi, Óbreytanlegur hann þó er, Í öllu lífs andstreymi Ætíð honum því treysta ber. Náðargnótt Næga géfur, Nýjan þrótt Veitt oss hefur, Dag og nótt Drottinn náð umvefur.

3. Honum af hjarta treystum, Hann er vor einka líkn í neyð, Oss sinum endurleystum, Eins mun hann verða líf í deyð, Síst oss má Sækja mæða, Sældir þá Dýrðar hæða, Honum hjá, Hljótum æðstu gæða.

4. Framvegis, faðir blíði! Fulltingi þinn treystum mest, Í lukku' og ángurs stríði, Oss þin miskunin líkni best; Um ekkért þá Annað hirðum, Enn þig sjá, Mest það virðum, Og himnum á Hjá þér búa' í kyrrðum.

5. Trúlyndum heitið hefur Hjálpráð oss mönnum öllum tjá, Farsældar gnóttir géfur, Guð vor! þitt orð ei bregðast má. Sælu þú,

Þinum géldur Þjóni', er trú Stødugt héld-ur; Hugsan sú Hugguu æðstu veldur.

No. 346. (16).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Trúfasti guð! eg til þín kalla, Titrandi birtist fyrir þér, Og bið um miskun æfi alla, Aldrei að gleyma viljir mér; Eg veit þú heyrir andvorp mín, Og sendir hjálp af gæðsku þín.

2. Øll min þegjandi andvorp þekkir, Og tár mín sjer þú leyndum í, Mér hjálpar best nær aðrir ekki, Og hardt umspennir neydin því; Þegar mér veiklast von þú sjer, Virðst þá huggun að senda mér.

3. Þó að eg eigi þekki tíðum Þina alvísu stjórn á mér, Athvarfs samt leita' í eymd-um stríðum Einúngis skal, minn guð! hjá þér; Veikur litt standast við eg má, Vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þér trúnaðar-traustið festa, Tryggvi leiðtogi! veittu mér, Hvort sældin eða sorgin mesta Frá sjálfum þér að høndum ber. Dag-far mitt prýða dygðum géf, Drottinn! á meðan hér eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús medkenni, Födurást þína sældum í; Eins þó mótlæti mig umspenni Mun eg rólegur taka því; Géf aldrei skiljist eg vid þig, Æ, gódi fadir! bænheyr mig.

No. 347. (17).

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert.

Á gud eg treysti einan þig! Ástríkur jafnan leidir mig; Eg gledst af födur umsjón þín, Eg veit í nád þú sjer til mín, Önd minni rósemd eykur þad, Angist og neyd þá þreyngir ad.

2. Hver himna drottinn ástvin á, Okvídinn lífs veg geingur sá; Ei sturlast hann þó eymdin hörd, Ad honum kreppi hér á jörd; Senn veit hann reynslan úti er, Endast med henni neydin hver.

3. Lídsemd veit mér, minn gódi gud! Ad geymi' og stundi vel þín bod; Ad setja megi trú og traust Til þín hug-gladur efalaust, Uns sælan himna fæ eg frid, Og fagna þína miskun vid.

4. Forsjónar vegi fæ eg þá, Fadir! þína med undrun sjá; Þú andar gagn dýrt mattir mitt, Miklist um aldir nafnid þitt! Því

vis og góður æ þú ert, Athvarfið vort í raunum sért.

No. 348. (18).

Lagið: Um dauðann gef þú drottinn! mér.

Allt hvað tilveru af þér hlaut, Alheims verndarinn góði! Örlætis þíns og nægta naut Af náðar dýrstum sjóði; Oss mönnunum þó allra mest Auglýsir gæðsku merkin flest; Því er skyldt þökk hver bjóði.

2. Vort þú oss daglegt veitir brauð, Vísdóms og gæðsku faðir! Aðstoðar best í allri nauð, Á þig vér treystum glaðir, Og þó hjálp frestir enn um hríð, Á þér gèðfeldri munum tíð Frelsinu fagna hraðir.

3. Mest er þó jafnan miskun þín, Menn þegar neyðin særir, Huggun í sorgum, Hjálp í pín, Harmþrúngna gleði nærir; Þegar aðkémur kaldur deyð, Kvíða þurfum vér eingri neyð, Frelsi og líf hann færir.

4. Í lífi, deyð og dómsins tíð, Drottinn! oss náð þín gleður; Þér sé um aldir þökkin blíð, Þér mannkyn lofgjörð kveður, Að þegar hérvist endast á, Í himna dýrð þér sjálfum hjá Sælu eilífri seður.

No. 349. (19).

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Gud þig ad elska gódi minn! Gagn er mitt bædi og skylda, Aud heims mót því og upphefd sinn Alls ekkért mega gylda; Sakmarleg elskan sjálfur ert, Sérhver þin skipan vottar bert Miskunar géd þitt milda.

2. En girndir tídum ginna mig, Og gjøra skynsemd blinda, Veraldar glis á villu-stig Vill tæla mig, og binda Hégómann vid, en hversu þá, Heilagi gud! eg lita má Svivirdu minna synda?

3. Orvænta skal eg ekki þó, En þinnar nádar bida, Flýa til hans, sem frid mér bjó, Fyrir mig deyd nam lida, Hann þá fullvissu veitti mér, Ad væri' eg dýrmætur fyrir þér, Jesús lausnarinn lýda.

4. Eg veit ad komstú, Jesú minn! A jørd ad drottins rádi, Matur og drykkur þad var þinn, Ad þins fødurs vilja gádir; Fús deydir krossinn festur á, Fæ eg af þessu gladur sjá, Ad heitt oss elska nádir.

5. Elsku guds finn eg allteins hér, Ad son sinn gaf oss kæra, Elsku til hans því ollum ber Til enda lifs ad næra. Ad eilifu

skal eg elska hann, Utvøldum með í dýrðar rann; Honum ber eilíf æra.

VI. Náðvendni.

No. 350. (20).

Lagið: O faðir himneski' og eilífi guð.

Tíð og líf gégnum eg fagnandi fer; Frjáls skunda vegferð sem ætluð er mér; Skérðir ei elli né áratal þar Auðnu, sem hjartanu skeinkt var.

2. Meðvitund rósøm að réttvísi, dygð, Rækt þar æ finna og velja sér byggð; Frið minn og eilífan føgnuð ei ná Forløg að trufla, né tíð má.

3. Þú, sæla rósemd í minni sál! mér, Morgna þá sól roðar, heilsa blídt fer, Erfiðið blessar heill, ánægju með, Og svæfir þreyttan í nátt beð.

4. Himnanna guðs til því hugur minn rís, Heit vinnur einlæg við bænir og prís; Gæðskunnar boðorð að geyma, mér lið Guð bið eg senda og tilbið.

5. Sjái eg mæðunnar son líða neyð, Sorg-

unum hlaðinn og þjáðan, en greið Hjálp min hann frelsar, þá inndæl hans er, Auga og hjarta glóð þökk mér.

6. O! hversu inndæl minn ánægja barm Inntekur, hugsi' eg: nú sefa' eg hans harm! Aður enn hjálpa' og eptir mig finn, Eins og frá sjálfum mér numinn.

7. Huggar það mig við þá mæðu eg sje, Mildastur faðir að lætur i tje, Skepnum hvað hagar, hans vísdómur veit, Vel öllu skipa um hvern reit.

8. Friðargjöf himnesk, er fyllir mitt brjóst: Að fús er eg skyldum leynt gégna sem ljóst, Boðar mér sæl að á baki við gröf, Búin sé helgnðum lífgjöf.

9. Traust það og gjörvöll á guði von fest, Góðri með samvitsku' er styttan min best. Skylda! glaðt samvitsku boðorð! þú ber, Bjart ljósið efans i nótt mér.

10. Eg þángað fylgi, sem áviſar mér, Eingar því festar mér halda frá þér, Eingri mig nogun skér umliðin tíð, Eingan af framtíð eg geig bíð.

11. Réttan þú leiðir mig ráðvendnis stig, Rans yfir hégómlegt dáranna' og mig, Til

manna fremdar og faguaðar ber, Fyrir því heilsa' eg og lýt þér.

12. Mig þvingun leysir þú mannlegri frá, Mig huggar sakleysi lífsins stig á; Mig styrkir hugprýði framgáng að fá, Fullkominn tignara lífs ná.

No. 351. (21).

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra! sem boðað hefur mér, Heilagt líferni' að geðjist þér; Mitt líf þér helga hjálpa þú, Helgunar krapti mig útbú, Svo að ráðvendni ljóst og leynt, Lýsi jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mér, drottinn! leggur lið, Löst og ódygð að skiljast við, Eg mun ástunda eins og ber, Allt sem eg veit að líkar þér, Og trúr uns þrýtur æfin mín, Með alúð rækja boðorð þín.

3. Sá dygða feta feril ann, Farsældar leið æ geingur hann; Að síður skeiki, eg því skal Aðgætinn vanda ráð og tal; Vor guð! leiðtogi vertú mér, Von-góður skal eg treysta þér.

4. Ólukka megnar eingin þá, Ánægju mér að ræna frá; Dauðann mun eg ei hræðast hót, Honum öruggur taka mót, Og hverju

sem ad höndum ber, Hjálp og nád þar til veittú mér!

VII. Réttlæti. Gódsemd.

No. 352. (22).

Lagid: Heimsins stýrir, forsjón fasta.

Géf oss, fadir! tvíllaust trúa, Tíd ad léntir fjør og stétt Oss á jord ad undirbúa Eilífd, heill og sælu rétt; Lærdóms skóli, líf ad er, Leid til himins gaungum hér; Þar réttlæti og gædsku gledur Gódan dygdar umbun medur.

2. Øll þín stjórnan hér í heimi, Hátign þinni lýsir bert; Eingu mild ad gædskan gleymi, Gud! réttlátur fadir sért. Þín réttvísi' og gædska gód Géfur bod og dæmid þjód, Góds og réttar øllum unna, Og sem best þér líkjast kunna.

3. Óss hvad kjósum ødrum veita Eins réttlátur Kristur baud; Af því vernda eigum leita Annars sæmdir, rétt og aud; Hefja' upp idu, en heidra dygd, Hata øfund, róg og lygd; Hann er eflir sérhvers sóma, Sjálfur ødlast væga dóma.

4. Dóma ber oss velja væga, Virða bræður hér á storð; Góðum heit um gæfu næga Gaf og miskun drottins orð. Sama foður eigum að; Allir að sælu kèppum stað; Allir marga bresti berum; Bágt er að dylja: veikir erum.

5. Réttvís guð! lát rétt á jørðu Réttan leiða menn á stig; Ei með bræðra ofur hørðu Áfelli þeir dæmi sig; Allir þurfum vægðar vér, Veit oss rétt, sem hverjum ber, Virða hér, að sæld og sómi Sé oss vís að efstum dómi.

VIII. Þolinmæði.

No. 353. (23).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Ef vér í þúngar raunir rotum, Ráðstofun drottins tökum vel, Og þolinmæði aldrei glotum; Álitum vott um foður-þel, Að mildur typtar, oss því ann, Og til betrunar leiðir hann.

2. Þó mæðu finnum þúngt að bera, Pjáning ógæfu teljum vott, Hún til betrunar víst

má vera, Oss valid medal hent og gott. Pad traust, ef adber þraut og kross, J þolinmædi styrkir oss.

3. Oþolinmædi ollir meiri Armædu, skapar møgl og kvein, Þeim er vid reynslu illa eirir, Afmældan skérf og sorga mein; En þolinmódum af þeim ris Ædri fullkonnan, huggun vís.

4. Samvitsku þegar geymum góda, Gérsemi dýrást jørdu á, Mótlæti ekkért mun ofbjóda, Menn best rósamir finna þá, J ordu náttúru allt ad fer, Edli sambodid hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef stridum, Strar eilifd brosi gløð oss vid, Ollum burtfeykir áugurs hridum, Anægju blessar værd og frid. Sem revk hún heimsins reiknar glis, Rauna skammvinnan þúnga sis.

6. Oss Jesús kénndi ljúfur lída, Lifs og deyjandi krossi á, Og vilja fødurs besta bida, Byljum uns létti sorga frá; Þeim, sem med honum hugrór leid, Heidur vid sigur eptirbeid.

7. Hvad eru fánýt heimsins gædi? Hvad stundleg þjáning, bøl og hrygd? Allt sis ad reikna eru bædi, Mót ædri dýrd i sællra

byggð; Þess vegna rór eg þygg og ber Það faðir ástkær velur mér.

No. 354. (24).

Lagið: Gæðsku guðs vér prísum.

Vor guð á himna hæðum, Heilagi faðir kær! Í hverskyns hrygð og mæðum, Hjálp þína reynum vær, Um vora æfitíð, Ef þig elskum af hjarta, Á oss mun trúfost skarta, Guð vor! þín gæðskan blíð.

2. Af elsku oss til bótar, Agar þú, faðir! oss, Svo vorumst lesti ljóta, Leggur á raun og kross, Hjálp veitir hirting með; Því er skyldt þessu tækjum, Með þökk og jafnan rækjum Þér hlýðið þolugt géð.

3. Ef lætur oss tilfalla Andstreymi, sorg og neyð, Þína send aðstoð alla, Æfinnar skunda leið, Trúrækni trausti með, Svo að þolgóðir þreyjum, Þar til burt héðan deyjum, Þitt prísum gæðsku géð.

4. Síst munu heimsins hrygðir, Hér mega jafnast við, Eilífar yndis bygðir, Og æðstan dýrðar frið, Sem oss þinn sonur bjó, Vilj- ugur þá hann þoldi Pjáning' á sálu og holdi, Og kvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgéðs dýra dæmið, Dygð og lífernið hreint, Oss fremur öllu sæmi, Og hvetji ljóst og leynt, Feta hans fótstig í; Vilji þinn á oss verði, Vor guð! þó neyð að herði, Og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmóðir þyggjum Það, sem að höndum ber, Og heilla einum byggjum Örugga von á þér, Sízt mun oss bregðast sú, Veit oss því vel að stríða, Og vilja þínum hlýða, Með þolugri þreyja trú.

IX. Hreinlyndi.

No. 355. (25).

Lagið: Túnga mín af hjarta hljóði.

Guð oss hér í sambúð setti, Svo vér gleðj- umst bræðrum með, Undir hver með öðrum létti, Efli lán og hressi géð; Ástúð geymi Hér í heymi, Hreinlyndt þelið öllum tjeð.

2. Líkams sama limir erum, Lands innbúa samfélags; Því til heilla hraðir verum; Hver svo annars leiti hags, Ei með flærðum Eyð- um værðum; Endurgjaldsins minnumst dags.

3. Þeim í skøpum veit sér vera Beitta manna tignar stétt, Illa sómir innra bera Ulfa skap og refa prett; Kjassi ríkur, Kjænn er svikur, Krists svikara líkist rétt.

4. Hver einn því af hjarta mæli, Hrein-an saunleik bræður við; Ei með flærð eður ofund kæli; Elski dygð, en stundi frið; Oðr-um sóma, `Unni' og blóma, Eigin sæmda rati mið.

5. Hreinlyndt, drottinn! hjá oss skapa Hjarta', og minna virðstú á Manna varast virðing tapa, Vélum af sem leiða má. Sælir einir Hjarta hreinir, Heilagt fá þitt auglit sjá.

X. Blíðlyndi.

No. 356. (26).

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Öll er þín ræða elska' og náð, Ástríki guð! til mín, Býður hjálpræðis bestu ráð Oss blessuð gæðskan þín, Hýrust blíða um hvert eitt láð Af hátign þinni skín, Illa því sómir beiskjan bráð, Bræðrum á milli sín.

2. Lát oss ástunda ad líkjast þér, Ljúfmennska sé oss kær, Svo alúd, blídu og högværd hér, Hver ødrum tjáum vær; Ófugleg svør og ordin hver Umgeingni þokist fjær, En hinn í þína ætt sig sver, Øllum sem gódsemd ljær.

3. Frelsarans dygda dæmi á Daglega festum sjón, Øllum sem gjørdi elsku tjá, Eingum baud stygdar-tón, Aldrei hóglyndis blídu brá, Þó brixla heyrdi són, Óveitta lét sér aldrei frá Aumingjans fara bón.

4. Þvílíkt blídlyndis dæmi dýrt, Drottinn Jesú! eg bid: Láttu þad á mér skína skírt, Skaplyndis bæta sid; Vinsemd æ gjøri vidmót hýrt, Velunnan sérhvern vid, Svo høndlad fáum hnoss órírt Hjá þér í dýrdar frid.

No. 357. (27).

Lagid: Einn herra eg best ætti.

O Jesú! oss sem hefur Afrekad lausn og grid, Þín gudleg nád oss géfur Gledi og andar frid, Sjálfan þig lítillægdir, Og leidst á krossi deyd, Vid fødurinn oss fridþægdir, Fær því ei grandad neyd.

2. Audsýna øllum nádir Ástríki og hóg-

vært géð, Hlýðinn guðs vilja gádir, Gæðsku' og blídlyndi með, Fjandmönnum fridar beiddir Fodur þinn krossi á, Og vina eymd úrgreiddir, A þegar nokkrum lá.

3. Blídlyndis dæmið dýra, Deyjandi' og lífs er þú Auðsýndir, oss lát stýra; Astundan vor skal sú: Þinn dygda feril feta, Framast sem kunnum vér, Veit oss það vilja og géta, Vor guð! að líki þér.

XI. Hófsemi.

No. 358. (28).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Um daglegt brauð þú drottinn biður, Dugir þér ei, þó veitist nóg, Olla því mun þinn óhófs siður, Eyðir meiru enn vinnur plóg; Sparseminni sá aldrei ann, Asaka má ei gjafarann.

2. Láttú þér nægja það sem þyggur, Þegið stunda þú nota rétt; Mun þá veitast hvað mest áliggur, Meðal til geingis hóf er sett;

En óhóf sendir örbyrgd þér, Opt þinni velferd skadvænt er.

3. Oss fædi' og klædi látum lynda, Þó leggjum hug á sælli kjör; Audlegd opt dróg til óhófs synda, En vid sællifi spilltist fjör; Gjörum því mun á girnd og þörf, Geymd er oss heill vid hóf og storf.

4. Ofþýngja hjörtun géf ei gjörum, Gódi fadir! um lífsins stund Ohófi med, en framar forum Forsjállega med þegid pund; Vellyst syndugri vísum frá, Verdugri gledi lát oss ná.

XII. Ofund.

No. 359. (29).

Lagid: Guds son kallar, komid til min.

Gud, sem fadir oss gæfu ann, Gáfum, sæmd, láni skiptir hann, Eins og best hverjum hagar; Annara heill hver yfir sá Ofsjónum, vesæll heita má, Eitrud þann öfund nagar.

2. Vid sig hann adra samanber, I sæmd og verdúng, telur sér Ojöfnud einatt veittan; Ásakar visdóms ædstan hátt, Auga ráng-

snúum litur þrátt, Sæmd, blessun bróður skreyttan.

3. Ofunda dýr eins mundu mann, Morg þessu likt, en eingla hann, Allt tignar æðri beiðast; Endanleg vera, sem ei sá Sinn gæfu skamt best henta, má Af øfund illa leiðast.

4. Brennanda likt við eld því er Ofund, þá menn hún kvelja fer, Anægju á burt flæmir; En villi-siðum býður byggð, Ur brjósti vísar ærn' og dygð, Og manna tign ósæmir.

5. Sin egin svipa ofund er, Aðra hvað tignar, gleðja ber, Hún æ með harmi litur; Af heipt því nagast, hana skér Hvað gott og loflegt orð af ser, En rósemd hvergi hlýtur.

6. Ogæfu fagna olla kann Þeim, yfirburði hvers hún sann, Frá heillum eingla felldi; Yfir oss synd og deyð hún dró, Dygðugum Jesú píslir bjó, Saklausan dauða seldi.

7. Hver fær útmálað illt það allt, Ofund sem verkar þúsundfaldt, Oðrum til bols og baga? Oróa vekur, eymd og strið, Anægju hrekur burt frá lýð, Og lífsins eitrar daga.

8. O! hversu manna er hún stétt, Akvorð-un, skyldu gagnstæð rétt, Og því af øðrum kjósum! Hvort mun þá vitska, heiður, dygð,

Í hnjóði falin, ósund, lygð, Af hverju oss þó hrósum?

9. Ó! hversu Jesú er hún ást Ólík, hvers dæmið best mun fást, Gott vann og meinin græddi; Hann bræðrum unna, hjálpa' í nauð, Hógværð óvinum votta bauð; Svo breytti, sem hann fræddi.

10. Ó! hversu drottins er hún ást Ólík, sem hvergi sképnum brást, Hún allan heiminn gleður; Ránglátum upp hans rennur sól, Réttlátum líkt, og sérhvert ból Regn frjóf-samt gæðum gleður!

11. Kénn oss, ó guð! þitt geyma vel, Gæðskuríkt boð, hreint bræðra þel Í ást og alúð sýna; Og manna virða æru' og stétt, Ósund fráfneyddum stunda rétt, Svo oðlumst þókknun þína.

XIII. Jesú eptirbreytni.

No. 360. (30).

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Góði Jesú! lát mig læra, Að líkjast þér, sem best eg má, Vegsemd mín það er og

æra, Adstod virdst mér breiskum tjá! Ef lokk-
ar synda lysting mig, Líta, Jesú! géf mér
þig, Dæmi þitt á dygd mig hvetji, Dýrstum
þér svo fylgt eg géti.

2. Þú, hvern dýrka andar ædstu, Ofan til vor komst á jord, Leidst þolgódur læging stærstu, Lemstur, sár og bondin hord; Allteins géf í audmýkt hér, Astundi' eg ad líkjast þér, Hvort lukku brest eda lán þú sendir, Ljúft sé mér af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, Erindi framkvæma þitt, Eptirlæti mesta mattir, Ad mannkyn yrdi' af syndum kvitt; Unn mér kall mitt rækja rétt, Rádvondum í minni stétt! Géf mér þar af gledi hljóta, Ad gjora odrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós ad senda, Laun þú hrepptir spott og neyd, Trúr þó reyndist allt til enda, Er þú leidst hinu stránga deyd, Eins á krossi enn badst þú: Æ þeim fadir! forlát nú! Heimur illt fyrir gott þó gjaldi, Géf eg trú og sigri haldi.

5. Fodurs vild þig fúsu gédi, Fólst þá mæddi kvolin sterk, Hans á fund þú fórst med gledi, Fullkomnad vid lausnar verk; Hel-

strid þá ad höndum ber, Herra! géf eg likist þér, Svo ávört þinn ödlist þinnar, Ædstu gledi sálar minnar.

No. 361. (31).

Lagid: Nú bid eg, gud! þú nádir mig.

Sæll er sá mann i heimi hér, Hylli drottins sem aflar sér, Elskar, tilbidur, heidrar hann, Herra sinn gud og skaparann, Grandvar ad sinni gáir stétt, Gagnsemd medbrædra stundar rétt; Lifsferli Jesú fylgir sá, Farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá hóffsemd heldur vid, Hegdun stillta og gódan sid; Þvíad allshátttar óhóf kann Andlegum heillum svipta mann; Gódfúst og blidt sá lyndislag I liferni vottar sérhvern dag, Rétta leid dygda heldur hann, Hógværdar-skeid, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgædi' ad temja sér, Til ædri heilla vegur er; Oþolinmædi' og Oró því Eymdirnar fleiri steypir i. En sannleik elska og una vid, Unna hreinskilni' og dygda sid, Af Jesú lifi læra má, Ljós sé þad manna vegum á.

4. Kærleikans dygd sá ætid ann, Eptir

farsældar götu rann; Hræsni hvergi né ágirnd á, Né undirferli rasar sá; Eitri þúngaða ofund hann, Illgirni líka forðast kann; Að Jesú dæmi gjörir gott, Góðan mannelsku sýnir vott.

5. Astríki faðir! efl hjá mér Allar dygðir, sem líka þér; Lastanna stríða lokkun gégn, Léna mér nægan krapt og megn, Þann svo lífs feril feti' eg hér, Sem frelsarinn Jesús kénndi mér; Þá mun eg síðan finna' og fá Fullsælu þreiða himnum á.

No. 362. (32).

Lagið: Kristi vér allir þökkum þér.

Lausnari! dæmið láttú þitt Leiða mig hverju sinni, Að laga gjörvallt lífið mitt Lífs breytni eptir þinni; Líferni þitt og lífsins orð Lýsi mér ætíð hér á storð, Svo réttan feril finni.

2. Sá þín liðþurfi leita vann, Líku fann og æðstu mildi, Óbænheyrðan létst aldrei þann, Andvarp hans heyra vildir, En hversu tíðum erum vér, Ólíkir, góði Jesú! þér, Að gjöra gott sem skyldi.

3. Föðurnum hlýðinn varstú vel, Vegsama

nafn hans gádir, Og hverjum manni hjarta-þel, Hógvært audsýna nádir; En hrokafullt vort hjarta er, A höndum oss nær lukkan ber, Vinir opt verda smádir.

4. Þú girntist födur þínum best, Þjónkun og hlýdni veita, Allt ad kross deyd, og öll-um mest, Elsku þú syndir heita; En vér þín blessud bodord tídt Brotid höfum og synd-um hlýdt, Forsómad frelsis leita.

5. Óvina grimmust íllska og slægd, Ei vakti reidi þína, Blídur fyrir þeim badst um vægd, Er breisk þig særdi pína, En hjá oss tídum upptendrast, Illgirni, reidi, hefnd og last, Menn þá oss mótgjörd sýna.

6. Þín dygda kénning klár og hrein, Krapt sinn anglýsti vída, Þitt heilagt líf í hverri grein Hjartans ástsemi blída; Eins géf oss vilja, afl og magn, Ad efla brædra sanna gagn, Og lifnadi lærdóm prýda.

7. Allir bidjum þig, ó Jesú! Adstod, oss milda senda, Dygd ad vardveita' og vora trú, Varfærnum lífs til enda; Vér í þín fót-spor setum þá, Fullsælum uns þér sjálfum hjá, Veitist ad lokum lenda.

XIV. Utfarar-sálmur.

No. 363. (33).

1.

Jam mæsta quiesce querela,
Lacrymas suspendite, matres!
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ est.

2.

Quidnam sibi saxa cavata?
Quid pulchra volunt monumenta?

Sami sálmur á íslenzku.

1.

Öll harma-kvein hætti ad sinni,
Haldi náúngar tárunum inni!
Ei ber sofnadan ástvin ad gráta,
Lífs endurbót daudann má játa.

2.

Hví skrautbúna legstadi lítum?
Leidin á ristar minningar ítum?

Res quod nisi creditur illis
 Non mortua, sed data somno.

3.

Nam quod requiescere corpus
 Vacuum sine mente videmus,
Spatium breve restat, ut alti
 Repetant collegia sensus.

4.

Venient cito sæcula, quum jam
 Socius calor ossa revisat,

Merkja þau að mold þar umvefur
Mann, sem ekki' er dauður, en sefur.

3.

Því, liggja þó lítum nú auðan
Líkam, fjöri' og mannviti snauðan,
 Aðri vit saman aptur hans leitá,
 Innan skamms honum skilning að veita.

4.

Hann glaður um skamt fær að finna,
Fornan il vitja beinanna sinna;

Animataque sangvine vivo
Habitacula pristina gestet.

5.

Quæ pigra cadavera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

6.

Sic semina sicca virescunt
Jam mortua jamque sepulta,

Ummyndaða eldri mun þyggja
Endurlífgaða veru að byggja.

5.

Líkamir þeim legstaðir skýla,
Liðnir, þúngfærir, rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgð munu veita,
Flug-hraðir í hæðir upp leita.

6.

Svo dauð, grafin, folnuð í foldu,
Frækorn endurlifnuð úr moldu,

Quæ, reddita cespite ab imo,
Veteres meditantur aristas.

7.

Nunc suscipe, terra! fovendum,
Gremioque hunc concipe molli!
Hominis tibi membra sequestro,
Generosa & fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim
Factoris ab ore creatæ,

Fagur-mynduð grös framkoma sjáum,
Fyrri seilast að skúf-steingum háum.

7.

Jörð! tak nú við líkama liðnum,
Legg hann þér í skaut, vafinn friðnum.
Limi manns þér til vöktunar vel eg,
Hans veglegar leifarnar fel eg.

8.

Hann var sálar herbergi forðum,
Hver mynduð var drottins að orðum,

Fervens habitavit in illis
    Sapientia principe Christo.

9.

Tu depositum tege corpus,
    Non immemor ille requiret
Sua munera fictor & auctor,
    Propriique ænigmata vultus.

10.

Venient cito tempora justa,
    Quum spem deus impleat omnem,

Í þeim báðum guðleg hér gisti,*
Greindin ljent af höfundi Kristi.

9.

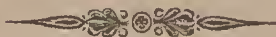
Hyl, jörð! geymdu látinn líkhama;
Lán heimta mun ógleyminn sama,
    Og sér skilaða skaparinn bjóða,
    Skugga=sjá sinnar ímyndar góða.

10.

Fljótt líður til fagnaðar tíða,
Fyllir guð þegar alla von lýða

Reddas patefacta, necesse est,
    Qualem tibi trado figuram!

Opin þá mynd aptur skalt greiða,
Sem andvana hér gjörum leiða.

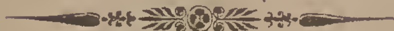

Registur

yfir sálmana, eptir stafrofs røð.

Leidrétting.

Bls. 371. linu 18. Astirki les Astriki.

Brynjólfur D[illegible]son

1873.